.. hitopadeshaH ..

॥ हितोपदेशः ॥

मङ्गलाचरणम्-

सिद्धिः साध्ये सतामस्तु प्रसादात्तस्य धूर्जटेः ।
जाह्नवीफेनलेखेव यन्मूर्ध्नि शशिनः कला ॥१॥
श्रुतो हितोपदेशोऽयं पाटवं संस्कृतोक्तिषु ।
वाचां सर्वत्र वैचित्र्यं नीतिविद्यां ददाति च ॥२॥

विद्याप्रशंसा-

अजरामरवत्प्राज्ञो विद्यामर्थं च चिन्तयेत्।
गृहीत इव केशेषु मृत्युना धर्ममाचरेत्॥३॥
सर्वद्रव्येषु विद्यैव द्रव्यमाहुरनुत्तमम् ।
अहार्यत्वादनर्घत्वादक्षयत्वाच्च सर्वदा ॥४॥
संयोजयति विद्यैव नीचगापि नरं सरित्।
समुद्रमिव दुर्धर्षं नृपं भाग्यमतः परम् ॥५॥
विद्या ददाति विनयं विनयाद्याति पात्रताम् ।
पात्रत्वात्धनमाप्नोति धनाद्धर्मं ततः सुखम् ॥६॥
विद्या शस्त्रं च शास्त्रं च द्वे विद्ये प्रतिपत्तये ।
आद्या हास्याय वृद्धत्वे द्वितीयाद्रियते सदा ॥७॥
यन्नवे भाजने लग्नः संस्कारो नान्यथा भवेत्।
कथाच्छलेन बालानां नीतिस्तदिह कथ्यते ॥८॥
मित्रलाभः सुहृद्भेदो विग्रहः सन्धिरेव च ।
पञ्चतन्त्रात्तथान्यस्माद्ग्रन्थादाकृष्य लिख्यते ॥९॥

अथ कथामुखम्

अस्ति भागीरथीतीरे पाटलिपुत्रनामधेयं नगरम् । तत्र सर्वस्वामिगुणोपेतः सुदर्शनो नाम नरपतिरासीत्। स भूपतिरेकदा केनापि पाठ्यमानं श्लोकद्वयं शुश्राव

अनेकसंशयोच्छेदि परोक्षार्थस्य दर्शकम् ।
सर्वस्य लोचनं शास्त्रं यस्य नास्त्यन्ध एव सः ॥१०॥
यौवनं धनसम्पत्तिः प्रभुत्वमविवेकिता ।
एकैकमप्यनर्थाय किमु यत्र चतुष्टयम् ॥११॥

इत्याकर्ण्यात्मनः पुत्राणामनधिगतशास्त्राणां नित्यमुन्मार्गगामिनां शास्त्राननुष्ठानेनोद्विग्नमनाः स राजा चिन्तयामास ।

कोऽर्थः पुत्रेण जातेन यो न विद्वान्न धार्मिकः ।
काणेन चक्षुषा किं वा चक्षुः पीडैव केवलम् ॥१२॥

अजातमृतमूर्खाणां वरमाद्यौ न चान्तिमः ।
सकृद्दुःखकरावाद्यावन्तिमस्तु पदे पदे ॥ १३॥
किं च
वरं गर्भस्रावो वरमपि च नैवाभिगमनं
वरं जातः प्रेतो वरमपि च कन्यावजनिता ।
वरं वन्ध्या भार्या वरमपि च गर्भेषु वसति-
र्न वाविद्वान्रूपद्रविणगुणयुक्तोऽपि तनयः ॥ १४॥
स जातो येन जातेन याति वंशः समुन्नतिम् ।
परिवर्तिनि संसारे मृतः को वा न जायते ॥ १५॥
अन्यच्च
गुणिगणगणनाऽरम्भे
न पतति कठिनी ससम्भ्रमाद्यस्य ।
तेनाम्बा यदि सुतिनी
वद बन्ध्या कीदृशी भवति? ॥ १६॥
अपि च
दाने तपसि शौर्ये च यस्य न प्रथितं मनः ।
विद्यायामर्थलाभे च मातुरुच्चार एव सः ॥ १७॥
अपरं च
वरमेको गुणी पुत्रो न च मूर्खशतैरपि ।
एकश्चन्द्रस्तमो हन्ति न च तारागणैरपि ॥ १८॥
पुण्यतीर्थे कृतं येन तपः क्वाप्यतिदुष्करम् ।
तस्य पुत्रो भवेद्वश्यः समृद्धो धार्मिकः सुधीः ॥ १९॥
तथा चोक्तं
अर्थागमो नित्यमरोगिता च
प्रिया च भार्या प्रियवादिनी च ।
वश्यश्च पुत्रोऽर्थकरी च विद्या
षड् जीवलोकस्य सुखानि राजन्॥ २०॥
को धन्यो बहुभिः पुत्रैः कुशूलापूरणाढकैः ।
वरमेकः कुलालम्बी यत्र विश्रूयते पिता ॥ २१॥
ऋणकर्ता पिता शत्रुर्माता च व्यभिचारिणी ।
भार्या रूपवती शत्रुः पुत्रः शत्रुरपण्डितः ॥ २२॥
यस्य कस्य प्रसूतोऽपि गुणवान्पूज्यते नरः ।
धनुर्वंशविशुद्धोऽपि निर्गुणः किं करिष्यति ॥ २३॥
हा हा पुत्रक नाधीतं गतास्वेतासु रात्रिषु ।
तेन त्वं विदुषां मध्ये पङ्के गौरिव सीदसि ॥ २४॥
तत्कथमिदानीमेते मम पुत्रा गुणवन्तः क्रियन्तां? यतः

आहारनिद्राभयमैथुनानि
सामान्यमेतत्पशुभिर्नराणाम् ।
ज्ञानं नराणामधिको विशेषो var धर्मो हि तेषामधिको
ज्ञानेन हीनाः पशुभिः समानाः ॥ २५ ॥ var धर्मेण हीनाः

यतः
धर्मार्थकाममोक्षाणां यस्यैकोऽपि न विद्यते ।
अजागलस्तनस्येव तस्य जन्म निरर्थकम् ॥ २६ ॥
यच्चोच्यते
आयुः कर्म च वित्तं च विद्या निधनमेव च ।
पञ्चैतानि हि सृज्यन्ते गर्भस्थस्यैव देहिनः ॥ २७ ॥
किं च
अवश्यं भाविनो भावा भवन्ति महतामपि ।
नग्नत्वं नीलकण्ठस्य महाहिशयनं हरेः ॥ २८ ॥
अन्यच्च
यदभावि न तद्भावि भावि चेन्न तदन्यथा ।
इति चिन्ताविषघ्नोऽयमगदः किं न पीयते ॥ २९ ॥
एतत्कार्याक्षमाणां केषाञ्चिदालस्यवचनम् ।
पुरुषकारौत्कर्ष्यमाह
यथा ह्येकेन चक्रेण न रथस्य गतिर्भवेत्।
तथा पुरुषकारेण विना दैवं न सिद्ध्यति ॥ ३० ॥
तथा च
पूर्वजन्मकृतं कर्म तद्दैवमिति कथ्यते ।
तस्मात्पुरुषकारेण यत्नं कुर्यादतन्द्रितः ॥ ३१ ॥
न दैवमपि संचिन्त्य त्यजेदुद्योगमात्मनः ।
अनुद्योगेन तैलानि तिलेभ्यो नाप्तुमर्हति ॥ ३२ ॥
अन्यच्च
उद्योगिनं पुरुषसिंहमुपैति लक्ष्मी-
र्दैवेन देयमिति कापुरुषा वदन्ति ।
दैवं निहत्य कुरु पौरुषमात्मशक्त्या
यत्ने कृते यदि न सिध्यति कोऽत्र दोषः ॥ ३३ ॥
यथा मृत्पिण्डतः कर्ता कुरुते यद्यदिच्छति ।
एवमात्मकृतं कर्म मानवः प्रतिपद्यते ॥ ३४ ॥
काकतालीयवत्प्राप्तं दृष्ट्वापि निधिमग्रतः ।
न स्वयं दैवमादत्ते पुरुषार्थमपेक्षते ॥
उद्यमेन हि सिध्यन्ति कार्याणि न मनोरथैः ।

नहि सुप्तस्य सिंहस्य प्रविशन्ति मुखे मृगाः ॥ ३६॥
तथा चोक्तं
माता शत्रुः पिता वैरी येन बालो न पाठितः ।
न शोभते सभामध्ये हंसमध्ये बको यथा ॥ ३७॥
रूपयौवनसम्पन्ना विशालकुलसम्भवाः ।
विद्याहीना न शोभन्ते निर्गन्धा इव किंशुकाः ॥ ३८॥
अपरञ्च
पुस्तकेषु च नाधीतं नाधीतं गुरुसन्निधौ ।
न शोभते सभामध्ये जारगर्भ इव स्त्रियाः ॥ ३९॥
एतच्चिन्तयित्वा
राजा पण्डितसभां कारितवान्। राजोवाच भो भोः पण्डिताः !
श्रूयतां मम वचनम् । अस्ति कश्चिदेवम्भूतो विद्वान्यो
मम पुत्राणां नित्यमुन्मार्गगामिनामनधिगतशास्त्राणामिदानीं
नीतिशास्त्रोपदेशेन पुनर्जन्म कारयितुं समर्थः? यतः
काचः काञ्चनसंसर्गाद्धत्ते मारकतीर्द्युतीः ।
तथा सत्सन्निधानेन मूर्खो याति प्रवीणताम् ॥ ४०॥
उक्तं च
हीयते हि मतिस्तात हीनैः सह समागमात्।
समैश्च समतामेति विशिष्टैश्च विशिष्टताम् ॥ ४१॥
अत्रान्तरे विष्णुशर्मनामा महापण्डितः
सकलनीतिशास्त्रतत्त्वज्ञो बृहस्पतिरिवाब्रवीत्देव
महाकुलसम्भूता
एते राजपुत्राः । तत्मया नीतिं ग्राहयितुं शक्यन्ते । यतः
नाद्रव्ये निहिता काचित्क्रिया फलवती भवेत्।
न व्यापारशतेनापि शुकवत्पाठ्यते बकः ॥ ४२॥
अन्यच्च
अस्मिंस्तु निर्गुणं गोत्रे नापत्यमुपजायते ।
आकरे पद्मरागानां जन्म काचमणेः कुतः ॥ ४३॥
अतोऽहं षण्मासाभ्यन्तरे भवत्पुत्रान्
नीतिशास्त्राभिज्ञान्करिष्यामि । राजा सविनयं पुनरुवाच ।
कीटोऽपि सुमनःसङ्गादारोहति सतां शिरः ।
अश्मापि याति देवत्वं महद्भिः सुप्रतिष्ठितः ॥ ४४॥
अन्यच्च
यथोदयगिरेर्द्रव्यं सन्निकर्षेण दीप्यते ।
तथा सत्सन्निधानेन हीनवर्णोऽपि दीप्यते ॥ ४५॥
गुणा गुणज्ञेषु गुणा भवन्ति

ते निर्गुणं प्राप्य भवन्ति दोषाः ।
आस्वाद्यतोयाः प्रवहन्ति नद्यः
समुद्रमासाद्य भवन्त्युपेयाः ॥ ४६॥
तदेतेषामस्मत्पुत्राणां नीतिशास्त्रोपदेशाय भवन्तः
प्रमाणमित्युक्त्वा तस्य विष्णुशर्मणो करे बहुमानपुरःसरं पुत्रान्
समर्पितवान् ॥

१ मित्रलाभः

अथ प्रासादपृष्ठे सुखोपविष्टानां राजपुत्राणां पुरस्तात्
प्रस्तावक्रमेण पण्डितोऽब्रवीत्भो राजपुत्राः शृणुत
काव्यशास्त्रविनोदेन कालो गच्छति धीमताम् ।
व्यसनेन तु मूर्खाणां निद्रया कलहेन वा ॥ १॥
तद्भवतां विनोदाय काककूर्मादीनां विचित्रां कथां कथयिष्यामि ।
राजपुत्रैरुक्तमार्य ! कथ्यतां । विष्णुशर्मोवाच
शृणुत यूयम् ।
सम्प्रति मित्रलाभः प्रस्तूयते । यस्यायमाद्यः श्लोकः
असाधना वित्तहीना बुद्धिमन्तः सुहृन्मताः ।
साधयन्त्याशु कार्याणि काककूर्ममृगाखुवत्॥ २॥
राजपुत्रा ऊचुः कथमेतत्?
सोऽब्रवीतस्ति गोदावरीतीरे विशालः शाल्मलीतरुः । तत्र
नानादिग्देशादागत्य रात्रौ पक्षिणो निवसन्ति । अथ कदाचिद्
अवसन्नायां रात्रौ अस्ताचलचूडावलम्बिनि भगवति कुमुदिनीनायके
चन्द्रमसि । लघुपतननामा वायसः प्रबुद्धः कृतान्तमिव
द्वितीयमटन्तं पाशहस्तं व्याधमपश्यत्। तमालोक्याचिन्तयत्
अद्य प्रातरेवानिष्टदर्शनं जातम् ।
न जाने किमनभिमतं दर्शयिष्यति ।
इत्युक्त्वा तदनुसरणक्रमेण व्याकुलश्चलति । यतः
शोकस्थानसहस्राणि भयस्थानशतानि च ।
दिवसे दिवसे मूढमाविशन्ति न पण्डितम् ॥ ३॥
अन्यच्च विषयिणामिदमवश्यं कर्तव्यम् ।
उत्थायोत्थाय बोद्धव्यं किमद्य सुकृतं कृतम् ।
आयुषः खण्डमादाय रविरस्तं गमिष्यति ॥ ४॥
अथ तेन व्याधेन
तण्डुलकणान्विकीर्य जालं विस्तीर्णम् । स च तत्र प्रच्छन्नो
भूत्वा स्थितः । अस्मिन्नेव काले चित्रग्रीवनामा कपोतराजः
सपरिवारो वियति विसर्पंस्तण्डुलकणानवलोकयामास । ततः

कपोतराजस्तण्डुलकणलुब्धान्कपोतान्प्राह कुतोऽत्र निर्जने
वने तण्डुलकणानां सम्भवः । तन्निरूप्यतां तावत्। भद्रमिदं न
पश्यामि प्रायेणानेन तण्डुलकणलोभेनास्माभिरपि तथा भवितव्यम् ।
कङ्कणस्य तु लोभेन मग्नः पङ्के सुदुस्तरे ।
वृद्धव्याघ्रेण सम्प्राप्तः पथिकः सम्मृतः ॥ ५॥
कपोता ऊचुः कथमेतत्?

कथा १

सोऽब्रवीतहमेकदा दक्षिणारण्ये चरन्
अपश्यमेको वृद्धो व्याघ्रः स्नातः कुशहस्तः सरस्तीरे
ब्रूते भो भो पन्थाः ! इदं सुवर्णकङ्कणं गृह्यताम् ।
ततो लोभाकृष्टेन केनचित्पान्थेन आलोचितं भाग्येन एतत्
सम्भवति ।
किन्तु अस्मिनात्मसन्देहे प्रवृत्तिर्न विधेया । यतः
अनिष्टादिष्टलाभे पि न गतिर्जायते शुभा ।
यत्रास्ते विषसंसर्गोऽमृतं तदपि मृत्यवे ॥ ६॥
किन्तु सर्वत्रार्थार्जनप्रवृत्तौ सन्देह एव । तथा चोक्तम्
न संशयमनारुह्य नरो भद्राणि पश्यति ।
संशयं पुनरारुह्य यदि जीवति पश्यति ॥ ७॥
तन्निरूपयामि तावत्।
प्रकाशं ब्रूते । कुत्र तव कङ्कणम्? व्याघ्रो हस्तं प्रसार्य
दर्शयति । पान्थोऽवदत्कथं मारात्मके त्वयि विश्वासः?
व्याघ्र उवाच शृणु रे पान्थ ! प्रागेव
यौवनदशायामहमतीव दुर्वृत्त आसम् । अनेकगोमानुषाणां वधाद्
मे पुत्रा मृता दाराश्च । वंशहीनश्चाहम् ।
ततः केनचिद्धार्मिकेणाहमुपदिष्टः । दानधर्मादिकं चरतु
भवानिति । तदुपदेशादिदानीमहं स्नानशीलो दाता वृद्धो
गलितनखदन्तः न कथं विश्वासभूमिः? उक्तं च
इज्याऽध्ययनदानानि तपः सत्यं धृतिः क्षमा ।
अलोभ इति मार्गोऽयं धर्मस्याष्टविधः स्मृतः ॥ ८॥
तत्र पूर्वश्चतुर्वर्गो दम्भार्थमपि सेव्यते ।
उत्तरस्तु चतुर्वर्गो महात्मन्येव तिष्ठति ॥ ९॥
मम चैतावान्लोभविरहः । येन
स्वहस्तस्थमपि सुवर्णकङ्कणं यस्मै कस्मैचिद्दातुमिच्छामि
तथापि व्याघ्रो मानुषं खादतीति लोकापवादो दुर्निवारः । यतः
गतानुगतिको लोकः कुट्टनीमुपदेशिनीम् ।
प्रमाणयति नो धर्मे यथा गोघ्नमपि द्विजम् ॥ १०॥

मया च धर्मशास्त्राणि अधीतानि । शृणु
मरुस्थल्यां यथा वृष्टिः क्षुधार्ते भोजनं तथा ।
दरिद्रे दीयते दानं सफलं पाण्डुनन्दन ॥ ११॥
प्राणा यथात्मनोऽभीष्टा भूतानामपि ते तथा ।
आत्मौपम्येन भूतानां दयां कुर्वन्ति साधवः ॥ १२॥
अपरं च
प्रत्याख्याने च दाने च सुखदुःखे प्रियाप्रिये ।
आत्मौपम्येन पुरुषः प्रमाणमधिगच्छति ॥ १३॥
अन्यच्च
मातृवत्परदारेषु परद्रव्येषु लोष्ट्रवत्।
आत्मवत्सर्वभूतेषु यः पश्यति स पण्डितः ॥ १४॥
त्वं च अतीवदुर्गतः । तेन तत्तुभ्यं दातुं सयत्नोऽहम् ।
तथा चोक्तम्
दरिद्रान्भर कौन्तेय मा प्रयच्छेश्वरे धनम् ।
व्याधितस्यौषधं पथ्यं नीरुजस्य किमौषधैः ॥ १५॥
अन्यच्च
दातव्यमिति यद्दानं दीयते नुपकारिणि ।
देशे काले च पात्रे च तद्दानं सात्त्विकं विदुः ॥ १६॥
तदत्र सरसि स्नात्वा सुवर्णकङ्कणमिदं गृहाण । ततो यावदसौ
तद्वचःप्रतीतो लोभात्सरः स्नातुं प्रविष्टः, तावन्महापङ्के
निमग्नः पलायितुमक्षमः । तं पङ्के पतितं दृष्ट्वा व्याघ्रोऽवदत्
अहह महापङ्के पतितोऽसि । अतस्त्वामहमुत्थापयामि । इत्युक्त्वा
शनैः शनैरुपगम्य तेन व्याघ्रेण धृतः स पान्थोऽचिन्तयत्
न धर्मशास्त्रं पठतीति कारणं
न चापि वेदाध्ययनं दुरात्मनः ।
स्वभाव एवात्र तथातिरिच्यते
यथा प्रकृत्या मधुरं गवां पयः ॥ १७॥
किं च
अवशेन्द्रियचित्तानां हस्तिस्नानमिव क्रिया ।
दुर्भगाभरणप्रायो ज्ञानं भारः क्रियां विना ॥ १८॥
तन्मया भद्रं
न कृतम् । यदत्र मारात्मके विश्वासः कृतः । तथा चोक्तम्
नदीनां शस्त्रपाणीनां नखिनां शृङ्गिणां तथा ।
विश्वासो नैव कर्तव्यः स्त्रीषु राजकुलेषु च ॥ १९॥
अपरं च
सर्वस्य हि परीक्ष्यन्ते स्वभावा नेतरे गुणाः ।

अतीत्य हि गुणान्सर्वान्स्वभावो मूर्ध्नि वर्तते ॥ २०॥
अन्यच्च
स हि गगनविहारी कल्मषध्वंसकारी
दशशतकरधारी ज्योतिषां मध्यचारी ।
विधुरपि विधियोगाद्ग्रस्यते राहुणासौ
लिखितमपि ललाटे प्रोज्झितं कः समर्थः ॥ २१॥
इति चिन्तयन्नेवासौ व्याघ्रेण धृत्वा व्यापादितः
खादितश्च ।अतोऽहं ब्रवीमि कङ्कणस्य तु लोभेनेत्यादि ।
अत एव सर्वथाविचारितं कर्म न कर्तव्यमिति ।यतः
सुजीर्णमन्नं सुविचक्षणः सुतः
सुशासिता स्त्री नृपतिः सुसेवितः ।
सुचिन्त्य चोक्तं सुविचार्य यत्कृतं
सुदीर्घकाले पि न याति विक्रियाम् ॥ २२॥
एतद्वचनं
श्रुत्वा कश्चित्कपोतः सदर्पमाह आः ! किमेवमुच्यते?
वृद्धस्य वचनं ग्राह्यमापत्काले ह्युपस्थिते ।
सर्वत्रैवं विचारे च भोजने पि प्रवर्तताम् ॥ २३॥
यतः
शङ्काभिः सर्वमाक्रान्तमन्नं पानं च भूतले ।
प्रवृत्तिः कुत्र कर्तव्या जीवितव्यं कथं न वा? ॥ २४॥
यथा चोक्तम्
ईर्ष्यी घृणी त्वसन्तुष्टः क्रोधनो नित्यशङ्कितः ।
परभाग्योपजीवी च षडेते नित्यदुःखिताः ॥ २५॥
एतच्छ्रुत्वा तण्डुल्कणलोभेन
नभोमण्डलादवतीर्यसर्वे कपोतास्तत्रोपविष्टाः ।यतः
सुमहान्त्यपि शास्त्राणि धारयन्तो बहुश्रुताः ।
छेत्ताः संअयानां च क्लिश्यन्ते लोभमोहिताः ॥ २६॥
अन्यच्च
लोभात्क्रोधः प्रभवति लोभात्कामः प्रजायते ।
लोभान्मोहश्च नाशश्च लोभः पापस्य कारणम् ॥ २७॥
अन्यच्च
असम्भवं हेममृगस्य जन्म
तथापि रामो लुलुभे मृगाय ।
प्रायः समापन्नविपत्तिकाले
धियोऽपि पुंसां मलिना भवन्ति ॥ २८॥
अनन्तरं ते सर्वे जालनिबद्धा बभूवुः,

ततो यस्य वचनात्तत्रावलम्बितास्तं सर्वे तिरस्कुर्वन्ति स्म । यतः,
न गणस्याग्रतो गच्छेत्सिद्धे कार्ये समं फलम् ।
यदि कार्यविपत्तिः स्यान्मुखरस्तत्र हन्यते ॥ २९ ॥
तस्य तिरस्कारं श्रुत्वा चित्रग्रीव उवाच नायमस्य दोषः, यतः
आपदामापतन्तीनां हितोऽप्यायाति हेतुताम् ।
मातृजङ्घा हि वत्सस्य स्तम्भीभवति बन्धने ॥ ३० ॥
अन्यच्च
स बन्धुर्यो विपन्नानामापदुद्धरणक्षमः ।
न तु भीतपरित्राणवस्तूपालम्भपण्डितः ॥ ३१ ॥
विपत्काले विस्मय एव कापुरुषलक्षणम् ।
तदत्र धैर्यमवलम्ब्य प्रतीकारश्चिन्त्यताम्, यतः
विपदि धैर्यमथाभ्युदये क्षमा
सदसि वाक्यपटुता युधि विक्रमः ।
यशसि चाभिरुचिर्व्यसनं श्रुतौ
प्रकृतिसिद्धमिदं हि महात्मनाम् ॥ ३२ ॥
सम्पदि यस्य न हर्षो विपदि विषादो रणे च भीरुत्वम् ।
तं भुवनत्रयतिलकं जनयति जननी सुतं विरलम् ॥ ३३ ॥
अन्यच्च
षड्दोषाः पुरुषेणेह हातव्या भूतिमिच्छता ।
निद्रा तन्द्रा भयं क्रोध आलस्यं दीर्घसूत्रता ॥ ३४ ॥
इदानीमपि एवं क्रियतां सर्वैरेकचित्तीभूय जालमादाय
उड्डीयताम् । यतः
अल्पानामपि वस्तूनां संहतिः कार्यसाधिका ।
तृणैर्गुणत्वमापन्नैर्बध्यन्ते मत्तदन्तिनः ॥ ३५ ॥
संहतिः श्रेयसी पुंसां स्वकुलैरल्पकैरपि ।
तुषेणापि परित्यक्ता न प्ररोहन्ति तण्डुलाः ॥ ३६ ॥
इति विचिन्त्य पक्षिणः सर्वे जालमादाय उत्पतिताः । अनन्तरं च व्याधः
सुदूराज्जालापहारकांस्तानवलोक्य पश्चाद्धावितोऽचिन्तयत्
संहतास्तु हरन्त्येते मम जालं विहङ्गमाः ।
यदा तु निपतिष्यन्ति वशमेष्यन्ति मे तदा ॥ ३७ ॥
ततस्तेषु चक्षुर्विषयमतिक्रान्तेषु पक्षिषु स व्याधो निवृत्तः ।
अथ लुब्धकं निवृत्तं
दृष्ट्वा कपोता ऊचुः स्वामिन्! किमिदानीं कर्तुमुचितम्?
चित्रग्रीव उवाच
माता मित्रं पिता चेति स्वभावात्त्रितयं हितम् ।
कार्यकारणतश्चान्ये भवन्ति हितबुद्धयः ॥ ३८ ॥

तन्मे मित्रं हिरण्यको नाम मूषिकराजो
गण्डकीतीरे चित्रवने निवसति ।सोऽस्माकं पाशांश्छेत्स्यति
इत्यालोच्य सर्वे हिरण्यकविवरसमीपं गताः ।हिरण्यकश्च
सर्वदा अपायशङ्कया शतद्वारं विवरं कृत्वा निवसति ।
ततो हिरण्यकः कपोतावपातभयाच्चकितः तूष्णीं स्थितः ।
चित्रग्रीव उवाच सखे हिरण्यक ! कथमस्मान्न सम्भाषसे?
ततो हिरण्यकस्तद्वचनं प्रत्यभिज्ञाय
ससम्भ्रमं बहिर्निःसृत्य अब्रवीत्
आः ! पुण्यवानस्मि प्रियसुहृन्मे चित्रग्रीवः समायातः ।
यस्य मित्रेण सम्भाषो यस्य मित्रेण संस्थितिः ।
यस्य मित्रेण संलापस्ततो नास्तीह पुण्यवान्॥ ३९॥
अथ पाशबद्धांश्चैतान्
दृष्ट्वा सविस्मयः क्षणं स्थित्वा उवाच सखे ! किमेतत्?
चित्रग्रीव उवाच
सखे ! अस्माकं प्राक्तनजन्मकर्मणः फलमेतत्।
यस्माच्च येन च यथा च यदा च यच्च
यावच्च यत्र च शुभाशुभमात्मकर्म ।
तस्माच्च तेन च तथा च तदा च तच्च
तावच्च तत्र च विधातृवशादुपैति ॥ ४०॥
रागशोकपरीतापबन्धनव्यसनानि च ।
आत्मापराधवृक्षाणां फलान्येतानि देहिनाम् ॥ ४१॥
एतच्छ्रुत्वा हिरण्यकश्चित्रग्रीवस्य बन्धनं छेत्तुं
सत्वरमुपसर्पति ।तत्र चित्रग्रीव उवाच मित्र ! मा मैवं
कुरु ।प्रथममस्मदाश्रितानामेतेषां तावत्पाशांश्छिन्धि ।मम
पाशं पश्चाच्छेत्स्यसि ।
हिरण्यकोऽप्याह अहमल्पशक्तिः ।दन्ताश्च मे कोमलाः ।तद्
एतेषां पाशांश्छेत्तुं कथं समर्थो भवामि? तत्यावन्मे दन्ता
न त्रुट्यन्ति, तावत्तव पाशं छिनद्मि ।तदनन्तरमप्येतेषां
बन्धनं यावत्शक्यं छेत्स्यामि ।चित्रग्रीव उवाच
अस्त्वेवम् ।तथापि यथाशक्ति बन्धनमेतेषां खण्डय ।
हिरण्यकेनोक्तमात्मपरित्यागेन
यदाश्रितानां परिरक्षणं तन्न नीतिवेदिनां सम्मतम् ।यतः
आपदर्थे धनं रक्षेद्दारान्रक्षेद्धनैरपि ।
आत्मानं सततं रक्षेद्दारैरपि धनैरपि ॥ ४२॥
अन्यच्च
धर्मार्थकाममोक्षाणां प्राणाः संस्थितहेतवः ।

तान्निघ्नता किं न हतं रक्षता किं न रक्षितम् ॥ ४३॥
चित्रग्रीव उवाच सखे ! नीतिस्तावदीदृश्येव,
किन्त्वहमस्मदाश्रितानां दुःखं सोढुं सर्वथासमर्थस्तेनेदं
ब्रवीमि । यतः
धनानि जीवितं चैव परार्थे प्राज्ञ उत्सृजेत्।
सन्निमित्ते वरं त्यागो विनाशे नियते सति ॥ ४४॥
अयमपरश्चासाधारणो हेतुः ।
जातिद्रव्यबलानां च साम्यमेषां मया सह ।
मत्प्रभुत्वफलं ब्रूहि कदा किं तद्भविष्यति ॥ ४५॥
अन्यच्च
विना वर्तनमेवैते न त्यजन्ति ममान्तिकम् ।
तन्मे प्राणव्ययेनापि जीवयैतान्ममाश्रितान्॥ ४६॥
किं च
मांसमूत्रपुरीषास्थिपूरिते त्र कलेवरे ।
विनश्वरे विहायास्थां यशः पालय मित्र मे ॥ ४७॥
अपरं च पश्य
यदि नित्यमनित्येन निर्मलं मलवाहिना ।
यशः कायेन लभ्येत तन्न लब्धं भवेन्नु किम् ॥ ४८॥
यतः
शरीरस्य गुणानां च दूरमत्यन्तमन्तरम् ।
शरीरं क्षणविध्वंसि कल्पान्तस्थायिनो गुणाः ॥ ४९॥
इत्याकर्ण्य हिरण्यकः प्रहृष्टमनाः पुलकितः सनब्रवीत्साधु
मित्र ! साधु । अनेनाश्रितवात्सल्येन त्रैलोक्यस्यापि प्रभुत्वं
त्वयि युज्यते । एवमुक्त्वा तेन सर्वेषां कपोतानां बन्धनानि छिन्नानि ।
ततो हिरण्यकः सर्वान्सादरं सम्पूज्य आह सखे चित्रग्रीव !
सर्वथात्र जालबन्धनविधौ सति दोषमाशङ्क्य आत्मनि अवज्ञा
न कर्तव्या । यतः योऽधिकाद्योजनशतान्पश्यतीहामिषं खगः ।
स एव प्राप्तकालस्तु पाशबन्धं न पश्यति ॥ ५०॥
अपरं च
शशिदिवाकरयोर्ग्रहपीडनं
गजभुजङ्गमयोरपि बन्धनम् ।
मतिमतां च विलोक्य दरिद्रतां
विधिरहो बलवानिति मे मतिः ॥ ५१॥
अन्यच्च
व्योमैकान्तविहारिणोऽपि विहगाः सम्प्राप्नुवन्त्यापदं
बध्यन्ते निपुणैरगाधसलिलान्मत्स्याः समुद्रादपि ।

दुर्नीतं किमिहास्ति किं सुचरितं कः स्थानलाभे गुणः
कालो हि व्यसनप्रसारितकरो गृह्णाति दूरादपि ॥ ५२॥
इति प्रबोध्य आतिथ्यं
कृत्वा आलिङ्ग्य च तेन सम्प्रेषितश्चित्रग्रीवोऽपि सपरिवारो
यथेष्टदेशान्ययौ, हिरण्यकोऽपि स्वविवरं प्रविष्टः ।
यानि कानि च मित्राणि कर्तव्यानि शतानि च ।
पश्य मूषिकमित्रेण कपोता मुक्तबन्धनाः ॥ ५३॥
अथ लघुपतनकनामा काकः सर्ववृत्तान्तदर्शी
साश्चर्यमिदमाह अहो हिरण्यक ! श्लाघ्योऽसि, अतोऽहमपि
त्वया सह
मैत्रीं कर्तुमिच्छामि ।अतस्त्वं मां मैत्र्येणानुग्रहीतुमर्हसि ।
एतच्छ्रुत्वा हिरण्यकोऽपि विवराभ्यन्तरादाह कस्त्वम्?
स ब्रूते लघुपतनकनामा
वायसोऽहम् ।हिरण्यको विहस्याह का त्वया सह मैत्री? यतः
यद्येन युज्यते लोके बुधस्तत्तेन योजयेत्।
अहमन्नं भवान्भोक्ता कथं प्रीतिर्भविष्यति ॥ ५४॥
अपरं च
भक्ष्यभक्षयोः प्रीतिर्विपत्तेः कारणं मतम् ।
शृगालात्पाशबद्धोऽसौ मृगः काकेन रक्षितः ॥ ५५॥
वायसोऽब्रवीत्कथमेतत्?
हिरण्यकः कथयति

कथा २

अस्ति मगधदेशे चम्पकवती नाम अरण्यानी ।तस्यां चिरात्महता
स्नेहेन मृगकाकौ निवसतः ।स च मृगः स्वेच्छया भ्राम्यन्
हृष्टपुष्टाङ्गः केनचित्शृगालेनावलोकितः ।
तं दृष्ट्वा शृगालोऽचिन्तयताः !
कथमेतन्मांसं सुललितं भक्षयामि? भवतु, विश्वासं तावद्
उत्पादयामि इत्यालोच्य उपसृत्याब्रवीत्मित्र ! कुशलं ते?
मृगेणोक्तं कस्त्वम्?
स ब्रूते क्षुद्रबुद्धिनामा जम्बुकोऽहम् ।अत्रारण्ये
बन्धुहीनो मृतवतेकाकी निवसामि ।इदानीं त्वां मित्रमासाद्य पुनः
सबन्धुर्जीवलोकं प्रविष्टोऽस्मि ।अधुना तवानुचरेण मया सर्वथा
भवितव्यमिति ।मृगेणोक्तमेवमस्तु ।ततः पश्चादस्तं गते
सवितरि भगवति मरीचिमालिनि तौ मृगस्य वासभूमिं गतौ ।
तत्र चम्पकवृक्षशाखायां सुबुद्धिनामा काको मृगस्य
चिरमित्रं निवसति ।तौ दृष्ट्वा काकोऽवदत्सखे चित्राङ्ग !

कोऽयं द्वितीयः?
मृगो ब्रूते मित्र !
अकस्मादागन्तुना सह मैत्री न युक्ता । तन्न भद्रमाचरितम् ।
तथा चोक्तम् अज्ञातकुलशीलस्य वासो देयो न कस्यचित्।
मार्जारस्य हि दोषेण हतो गृध्रो जरद्गवः ॥ ५६॥
तौ आहतुःकथमेतत्?
काकः कथयति

कथा ३

अस्ति भागीरथीतीरे गृध्रकूटनाम्नि पर्वते महान्पर्कटीवृक्षः
तस्य कोटरे दैवदुर्विपाकात्गलितनखनयनो जरद्गवनामा
गृध्रः प्रतिवसति । अथ कृपया तज्जीवनाय तद्वृक्षवासिनः
पक्षिणः स्वाहारात्किञ्चित्किञ्चिदुद्धृत्य तस्मै ददति, तेनासौ
जीवति, तेषां शावकरक्षां च करोति । अथ कदाचित्
दीर्घकर्णनामा मार्जारः पक्षिशावकान्भक्षयितुं तत्रागतः ।
ततस्तमायान्तं दृष्ट्वा पक्षिशावकैर्भयार्तैः कोलाहलः कृतः ।
तच्छ्रुत्वा जरद्गवेन उक्तं कोऽयमायाति? दीर्घकर्णो
गृध्रमवलोक्य सभयमाह हा हतोऽस्मि यतोऽयं मां
व्यापादयिष्यति । अथवाऽ तावद्भयस्य भेतव्यं यावद्भयमनागतम् ।
आगतं तु भयं वीक्ष्य नरः कुर्याद्यथोचितम् ॥ ५७॥
अधुनातिसन्निधाने पलायितुमक्षमः । तद्यथा भवितव्यं तथा
भवतु, तावत्विश्वासमुत्पाद्यास्य समीपमुपगच्छामीत्यालोच्य
तमुपसृत्याब्रवीतार्य ! त्वामभिवन्दे ।
गृध्रोऽवदत्कस्त्वम्?
सोऽवदत्मार्जारोऽहम् ।
गृध्रो ब्रूते दूरमपसर नो चेथन्तव्योऽसि मया ।
मार्जारोऽवदत्श्रूयतां
तावत्मद्वचनम् । ततो यद्यहं वध्यस्तदा हन्तव्यः । यतः
जातिमात्रेण किं कश्चिद्वध्यते पूज्यते क्वचित्।
व्यवहारं परिज्ञाय वध्यः पूज्योऽथवा भवेत्॥ ५८॥
गृध्रो ब्रूते ब्रूहि किमर्थमागतोऽसि?
सोऽवदतहमत्र गङ्गातीरे नित्यस्नायी
निरामिषाशी ब्रह्मचारी चान्द्रायणव्रतमाचरंस्तिष्ठामि । युष्मान्
धर्मज्ञानरताः प्रेमविश्वासभूमयः इति पक्षिणः सर्वे
सर्वदा ममाग्रे प्रस्तुवन्ति, अतो भवद्भ्यो विद्यावयोवृद्धेभ्यो
धर्मं श्रोतुमिहागतः । भवन्तश्चैतादृशा धर्मज्ञाः,
यन्मामतिथिं हन्तुमुद्यताः? गृहस्थधर्मश्च एषः

अरावप्युचितं कार्यमातिथ्यं गृहमागते ।
छेत्तुमप्यागते छायां नोपसंहरते द्रुमः ॥ ५९॥
किं च
यदि अन्नं नास्ति, तदा सुप्रीतेनापि वचसा तावदतिथिः पूज्य एव ।
तृणानि भूमिरुदकं वाक् चतुर्थी च सूनृता ।
एतान्यपि सतां गेहे नोच्छिद्यन्ते कदाचन ॥ ६०॥
अन्यच्च
बालो वा यदि वा वृद्धो युवा वा गृहमागतः ।
तस्य पूजा विधातव्या सर्वस्याभ्यागतो गुरुः ॥ ६१॥
अपरं च
निर्गुणेष्वपि सत्त्वेषु दयां कुर्वन्ति साधवः ।
न हि संहरते ज्योत्स्नां चन्द्रश्चाण्डालवेश्मनः ॥ ६२॥
अन्यच्च
अतिथिर्यस्य भग्नाशो गृहात्प्रतिनिवर्तते ।
स दत्त्वा दुष्कृतं तस्मै पुण्यमादाय गच्छति ॥ ६३॥
अन्यच्च
उत्तमस्यापि वर्णस्य नीचोऽपि गृहमागतः ।
पूजनीयो यथायोग्यं सर्वदेवमयोऽतिथिः ॥ ६४॥
गृध्रोऽवदत्मार्जारो
हि मांसरुचिः । पक्षिशावकाश्चात्र निवसन्ति । तेनाहमेव ब्रवीमि ।
तच्छ्रुत्वा मार्जारो भूमिं स्पृष्ट्वा कर्णौ स्पृशति, ब्रूते
च मया धर्मशास्त्रं श्रुत्वा वीतरागेनेदं दुष्करं
व्रतं चान्द्रायणमध्यवसितम् । यतः परस्परं विवदमानानामपि
धर्मशास्त्राणामहिंसा परमो धर्मः इत्यत्रैकमत्यम् । यतः
सर्वहिंसानिवृत्ता ये नराः सर्वसहाश्च ये ।
सर्वस्याश्रयभूताश्च ते नराः स्वर्गगामिनः ॥ ६५॥
अन्यच्च
एक एव सुहृद्धर्मो निधने प्यनुयाति यः ।
शरीरेण समं नाशं सर्वमन्यधि गच्छति ॥ ६६॥
किं च
योऽत्ति यस्य यदा मांसमुभयोः पश्यतान्तरम् ।
एकस्य क्षणिका प्रीतिरन्यः प्राणैर्विमुच्यते ॥ ६७॥
अपि च
मर्तव्यमिति यद्दुःखं पुरुषस्योपजायते ।
शक्यस्तेनानुमानेन परोऽपि परिरक्षितुम् ॥ ६८॥
शृणु पुनः

स्वच्छन्दवनजातेन शाकेनापि प्रपूर्यते ।
अस्य दग्धोदरस्यार्थे कः कुर्यात्पातकं महत्॥ ६९॥
एवं विश्वास्य स मार्जारस्तरुकोटरे स्थितः । ततो दिनेषु गच्छत्सु
असौ पक्षिशावकानाक्रम्य स्वकोटरमानीय प्रत्यहं खादति ।
अथ येषामपत्यानि खादितानि । तैः शोकार्तैर्विलपद्भिरितस्ततो
जिज्ञासा समारब्धा । तत्परिज्ञाय मार्जारः कोटरान्निःसृत्य बहिः
पलायितः । पश्चात्पक्षिभिरितस्ततो निरूपयद्भिस्तत्र तरुकोटरे
शावकाः खादिता इति सर्वैः पक्षिभिर्निश्चित्य च गृध्रो
व्यापादितः । अतोऽहं ब्रवीमि अज्ञातकुलशीलस्य इत्यादि ।
इत्याकर्ण्य स जम्बुकः सकोपमाह मृगस्य प्रथमदर्शनदिने
भवानपि अज्ञातकुलशील एव आसीत्। तत्कथं
भवता सह एतस्य स्नेहानुवृत्तिरुत्तरोत्तरं वर्धते? अथवाऽ
यत्र विद्वज्जनो नास्ति श्लाघ्यस्तत्राल्पधीरपि ।
निरस्तपादपे देशे एरण्डोऽपि द्रुमायते ॥ ७०॥
अन्यच्च
अयं निजः परो वेति गणना लघुचेतसाम् ।
उदारचरितानां तु वसुधैव कुटुम्बकम् ॥ ७१॥
यथा चायं मृगो मम बन्धुस्तथा भवानपि ।
मृगोऽब्रवीत्किमनेन उत्तरोत्तरेण?
सर्वैरेकत्र विश्रम्भालापैः सुखमनुभवद्भिः स्थीयताम् । यतः
न कश्चित्कस्यचिन्मित्रं न कश्चित्कस्यचिद्रिपुः ।
व्यवहारेण मित्राणि जायन्ते रिपवस्तथा ॥ ७२॥
काकेन उक्तमेवमस्तु । अथ प्रातः सर्वे यथाभिमतदेशं गताः ।
एकदा निभृतं शृगालो ब्रूते सखे मृग ! एतस्मिन्नेव
वनैकदेशे सस्यपूर्णं क्षेत्रमस्ति । तदहं त्वां तत्र नीत्वा
दर्शयामि । तथा कृते सति मृगः प्रत्यहं तत्र गत्वा सस्यं
खादति । ततो दिनकतिपयेन क्षेत्रपतिना तद्दृष्ट्वा पाशास्तत्र
योजिताः । अनन्तरं
पुनरागतो मृगः तत्र चरन्पाशैर्बद्धोऽचिन्तयत्को
मामितः कालपाशादिव व्याधपाशात्त्रातुं मित्रादन्यः समर्थः?
अत्रान्तरे जम्बुकस्तत्रागत्य उपस्थितोऽचिन्तयत्फलितस्तावद्
अस्माकं कपटप्रबन्धः । मनोरथसिद्धिरपि बाहुल्यान्
मे भविष्यति । यतः एतस्य उत्कृत्यमानस्य मांसासृग्लिप्तानि
अस्थीनि मया अवश्यं प्राप्तव्यानि । तानि च बाहुल्येन मम भोजनानि
भविष्यन्ति । स च मृगस्तं दृष्ट्वा उल्लासितो ब्रूते सखे !
छिन्धि तावन्मम बन्धनम् । सत्वरं त्रायस्व माम् । यतः

आपत्सु मित्रं जानीयाद्रणे शूरं ऋणे शुचिम् ।
भार्यां क्षीणेषु वित्तेषु व्यसनेषु च बान्धवान्॥ ७३॥
अपरं च
उत्सवे व्यसने प्राप्ते दुर्भिक्षे शत्रुसङ्कटे ।
राजद्वारे श्मशाने च यस्तिष्ठति स बान्धवः ॥ ७४॥
जम्बुकः पाशं मुहुर्मुहुर्विलोक्याचिन्तयत्दृढस्तावदयं बन्धः ।
ब्रूते च सखे ! स्नायुनिर्मिताः पाशाः, तदद्य भट्टारकवारे
कथमेतान्दन्तैः स्पृशामि? मित्र ! यदि चित्ते न अन्यथा
मन्यसे, तदा प्रभाते यत्त्वया वक्तव्यं तत्कर्तव्यमिति ।अनन्तरं
स काकः प्रदोषका मृगमनागतमवलोक्य इतस्ततोऽन्विष्यन्
तथाविधं तं दृष्ट्वा उवाच सखे ! किमेतत्? मृगेणोक्तं
अवधीरितसुहृद्वाक्यस्य फलमेतत्तथा चोक्तम्
सुहृदां हितकामानां यः शृणोति न भाषितम् ।
विपत्सन्निहिता तस्य स नरः शत्रुनन्दनः ॥ ७५॥
काको ब्रूते स वञ्चकः क्वास्ते?
मृगेणोक्तं मन्मांसार्थी तिष्ठत्यत्रैव ।
काको ब्रूते मित्र ! उक्तमेव मया पूर्वम् ।
अपराधो न मे स्तीति नैतद्विश्वासकारणम् ।
विद्यते हि नृशंसेभ्यो भयं गुणवतामपि ॥ ७६॥
दीपनिर्वाणगन्धं च सुहृद्वाक्यमरुन्धतीम् ।
न जिघ्रन्ति न शृण्वन्ति न पश्यन्ति गतायुषः ॥ ७७॥
परोक्षे कार्यहन्तारं प्रत्यक्षे प्रियवादिनम् ।
वर्जयेत्तादृशं मित्रं विषकुम्भं पयोमुखम् ॥ ७८॥
ततः काको दीर्घं निःश्वस्य उवाच
अरे वञ्चक ! किं त्वया पापकर्मणा कृतम् ।यतः
संलापितानां मधुरैर्वचोभि-
र्मिथ्योपचारैश्च वशीकृतानाम् ।
आशावतां श्रद्दधतां च लोके
किमर्थिनां वञ्चयितव्यमस्ति ॥ ७९॥
अन्यच्च
उपकारिणि विश्रब्धे शुद्धमतौ यः समाचरति पापम् ।
तं जनमसत्यसन्धं भगवति वसुधे कथं वहसि ॥ ८०॥
दुर्जनेन समं सख्यं वैरं चापि न कारयेत्।
उष्णो दहति चाङ्गारः शीतः कृष्णायते करम् ॥ ८१॥
अथवा स्थितिरियं दुर्जनानाम्
प्राक् पादयोः पतति खादति पृष्ठमांसं

कर्णे फलं किमपि रौति शनैर्विचित्रम् ।
छिद्रं निरूप्य सहसा प्रविशत्यशङ्कः
सर्वं खलस्य चरितं मशकः करोति ॥ ८२॥
तथा च
दुर्जनः प्रियवादी च नैतद्विश्वासकारणम् ।
मधु तिष्ठति जिह्वाग्रे हृदि हालाहलं विषम् ॥ ८३॥
अथ प्रभाते स क्षेत्रपतिर्लगुडहस्तस्तं प्रदेशमागच्छन्
काकेनावलोकितः । तमवलोक्य काकेनोक्तं सखे मृग ! त्वमात्मानं
मृतवत्सन्दर्श्य वातेनोदरं पूरयित्वा पादान्स्तब्धीकृत्य तिष्ठ ।
अहं तव चक्षुषी चञ्च्वा किमपि विलिखामि,
यदाहं शब्दं करोमि, तदा त्वमुत्थाय सत्वरं पलायिष्यसे ।
मृगस्तथैव काकवचनेन
स्थितः । ततः क्षेत्रपतिना हर्षोत्फुल्ललोचनेन तथाविधो
मृग आलोकितः । अथासौ आः ! स्वयं मृतोऽसि? इत्युक्त्वा
मृगं बन्धनात्मोचयित्वा पाशान्संवरीतुं सत्वरो बभूव ।
ततः कियद्दूरे अन्तरिते क्षेत्रपतौ स मृगः काकस्य शब्दं
श्रुत्वा सत्वरमुत्थाय पलायितः । तमुद्दिश्य तेन क्षेत्रपतिना
प्रकोपात्क्षिप्तेन लगुडेन शृगालो व्यापादितः । तथा चोक्तम्
त्रिभिर्वर्षैस्त्रिभिर्मासैस्त्रिभिः पक्षैस्त्रिभिर्दिनैः ।
अत्युत्कटैः पापपुण्यैरिहैव फलमश्नुते ॥ ८४॥
अतोऽहं ब्रवीमि भक्ष्यभक्ष्यकयोः प्रीतिरित्यादि ।
इति मृगवायसशृगालकथा
काकः पुनराह
भक्षितेनापि भवता नाहारो मम पुष्कलः ।
त्वयि जीवति जीवामि चित्रग्रीव इवानघ ॥ ८५॥
अन्यच्च
तिरश्चामपि विश्वासो दृष्टः पुण्यैककर्मणाम् ।
सतां हि साधुशीलत्वात्स्वभावो न निवर्तते ॥ ८६॥
किं च
साधोः प्रकोपितस्यापि मनो नायाति विक्रियाम् ।
न हि तापयितुं शक्यं सागराम्भस्तृणोल्कया ॥ ८७॥
हिरण्यको ब्रूते चपलस्त्वम् ।
चपलेन सह स्नेहः सर्वथा न कर्तव्यः । तथा चोक्तम्
मार्जारो महिषो मेषः काकः कापुरुषस्तथा ।
विश्वासात्प्रभवन्त्येते विश्वासस्तत्र नो हितः ॥ ८८॥
किं चान्यत्शत्रुपक्षो

भवानस्माकम् । शत्रुणा सन्धिर्न विधेयम् । उक्तं चैतत्
शत्रुणा न हि सन्दध्यात्संश्लिष्टेनापि सन्धिना ।
सुतप्तमपि पानीयं शमयत्येव पावकम् ॥ ८९॥
दुर्जनः परिहर्तव्यो विद्ययालङ्कृतोऽपि सन् ।
मणिना भूषितः सर्पः किमसौ न भयङ्करः ॥ ९०॥
यदशक्यं न तच्छक्यं यच्छक्यं शक्यमेव तत् ।
नोदके शकटं याति न च नौर्गच्छति स्थले ॥ ९१॥
अपरं च
महताप्यर्थसारेण यो विश्वसिति शत्रुषु ।
भार्यासु च विरक्तासु तदन्तं तस्य जीवनम् ॥ ९२॥
लघुपतनको ब्रूते श्रुतं मया सर्वं, तथापि ममैतावन्
एव सङ्कल्पः । यत्त्वया सह सौहृद्यमवश्यं करणीयमिति ।
अन्यथा अनाहारेणात्मानं तव द्वारि व्यापादयिष्यामीति । तथा हि
मृद्घटवत्सुखभेद्यो दुःसन्धानश्च दुर्जनो भवति ।
सुजनस्तु कनकघटवद्दुर्भेद्यश्चाशु सन्धेयः ॥ ९३॥
किं च
द्रवत्वात्सर्वलोहानां निमित्तान्मृगपक्षिणाम् ।
भयाल्लोभाच्च मूर्खाणां सङ्गतः दर्शनात्सताम् ॥ ९४॥
किं च
नारिकेलसमाकारा दृश्यन्ते हि सुहृज्जनाः ।
अन्ये बदरिकाकारा बहिरेव मनोहराः ॥ ९५॥
अन्यच्च
स्नेहच्छेदे पि साधूनां गुणा नायान्ति विक्रियाम् ।
भङ्गे पि हि मृणालानामनुबध्नन्ति तन्तवः ॥ ९६॥
अन्यच्च
शुचित्वं त्यागिता शौर्यं सामान्यं सुखदुःखयोः ।
दाक्षिण्यं चानुरक्तिश्च सत्यता च सुहृद्गुणाः ॥ ९७॥
एतैर्गुणैरुपेतो भवदन्यो मया कः सुहृत्
प्राप्तव्यः? इत्यादि तद्वचनमाकर्ण्य हिरण्यको बहिः निःसृत्याह
आप्यायितोऽहं भवतामेतेन वचनामृतेन । तथा चोक्तम्
घर्मार्तं न तथा सुशीतलजलैः स्नानं न मुक्तावली
न श्रीखण्डविलेपनं सुखयति प्रत्यङ्गमप्यर्पितम् ।
प्रीत्यै सज्जनभाषितं प्रभवति प्रायो यथा चेतसः
सद्युक्त्या च परिष्कृतं सुकृतिनामाकृष्टिमन्त्रोपमम् ॥ ९८॥
अन्यच्च
रहस्यभेदो याच्ञा च नैष्ठुर्यं चलचित्तता ।

क्रोधो निःसत्यता द्यूतमेतन्मित्रस्य दूषणम् ॥ ९९॥
अनेन वचनक्रमेण ततेकमपि दूषणं त्वयि न लक्ष्यते । यतः
पटुत्वं सत्यवादित्वं कथायोगेन बुद्ध्यते ।
अस्तब्धत्वमचापल्यं प्रत्यक्षेनावगम्यते ॥ १००॥
अपरं च
अन्यथैव हि सौहार्दं भवेत्स्वच्छान्तरात्मनः ।
प्रवर्तते न्यथा वाणी शाठ्योपहतचेतसः ॥ १०१॥
मनस्यन्यद्वचस्यन्यत्कर्मण्यन्यद्दुरात्मनाम् ।
मनस्येकं वचस्येकं कर्मण्येकं महात्मनाम् ॥ १०२॥
तद्भवतु भवतः अभिमतमेव इत्युक्त्वा हिरण्यको मैत्र्यं विधाय
भोजनविशेषैर्वायसं सन्तोष्य विवरं प्रविष्टः । वायसोऽपि
स्वस्थानं गतः ततःप्रभृति तयोः अन्योऽन्याहारप्रदानेन
कुशलप्रश्नैः विश्रम्भालापैश्च कियत्कालोऽतिवर्तने ।
एकदा लघुपतनको हिरण्यकमाह सखे ! वायसस्य
कष्टतरलभ्याहारमिदं स्थानम् । तदेतत्परित्यज्य स्थानान्तरं
गन्तुमिच्छामि ।
हिरण्यको ब्रूते
स्थानभ्रष्टा न शोभन्ते दन्ताः केशा नखा नराः ।
इति विज्ञाय मतिमान्स्वस्थानं न परित्यजेत्॥ १०३॥
काको ब्रूते मित्र ! कापुरुषस्य वचनमेतत्। यतः
स्थानमुत्सृज्य गच्छन्ति सिंहाः सत्पुरुषा गजाः ।
तत्रैव निधनं यान्ति काकाः कापुरुषा मृगाः ॥ १०४॥
अन्यच्च
को वीरस्य मनस्विनः स्वविषयः को वा विदेशः स्मृतः
यं देशं श्रयते तमेव कुरुते बाहुप्रतापार्जितम् ।
यद्दंष्ट्रानखलाङ्गुलप्रहरणः सिंहो वनं गाहते
तस्मिन्नेव हतद्विपेन्द्ररुधिरैस्तृष्णां छिन्नत्त्यात्मनः ॥ १०५॥
हिरण्यको ब्रूते मित्र क्क गन्तव्यम्? तथा चोक्तम्
चलत्येकेन पादेन तिष्ठत्येकेन बुद्धिमान्।
नासमीक्ष्य परं स्थानं पूर्वमायतनं त्यजेत्॥ १०६॥
वायसो ब्रूते मित्र ! अस्ति सुनिरूपितं स्थानम् ।
हिरण्यकोऽवदत्किं तत्?
वायसः कथयति अस्ति दण्डकारण्ये
कर्पूरगौराभिधानं सरः । तत्र चिरकालोपार्जितः प्रियसुहृन्मे
मन्थराभिधानः कूर्मः सहजधार्मिकः प्रतिवसति । पश्य मित्र !
परोपदेशे पाण्डित्यं सर्वेषां सुकरं नृणाम् ।

धर्मे स्वीयमनुष्ठानं कस्यचित्तु महात्मनः ॥ १०७॥
स च भोजनविशेषैर्मां संवर्धयिष्यति ।
हिरण्यकोऽप्याह तत्किमत्रावस्थाय मया कर्तव्यम्? यतः
यस्मिन्देशे न सम्मानो न वृत्तिर्न च बान्धवः ।
न च विद्यागमः कश्चित्तं देशं परिवर्जयेत्॥ १०८॥
अपरं च
धनिकः श्रोत्रियो राजा नदी वैद्यस्तु पञ्चमः ।
पञ्च यत्र न विद्यन्ते तत्र वासं न कारयेत्॥ १०९॥
अपरं च
लोकयात्रा भयं लज्जा दाक्षिण्यं त्यागशीलता ।
पञ्च यत्र न विद्यन्ते न कुर्यात्तत्र संस्थितिम् ॥ ११०॥
अन्यच्च
तत्र मित्र ! न वस्तव्यं यत्र नास्ति चतुष्टयम् ।
ऋणदाता च वैद्यश्च श्रोत्रियः सजला नदी ॥ १११॥
अतो मामपि तत्र नय ।
वायसोऽवदतेवमस्तु ।
अथ वायसस्तेन मित्रेण सह विचित्रालापसुखेन तस्य सरसः समीपं ययौ । ततो मन्थरो दूरादेव लघुपतनकमवलोक्य उत्थाय यथोचितमातिथ्यं विधाय मूषिकस्याप्यतिथिसत्कारं चकार ।
यतः
बालो वा यदि वा वृद्धो युवा वा गृहमागतः ।
तस्य पूजा विधातव्या सर्वत्राभ्यागतो गुरुः ॥ ११२॥
तथाऽ
गुरुरग्निर्द्विजातीनां वर्णानां ब्राह्मणो गुरुः ।
पतिरेको गुरुः स्त्रीणां सर्वत्राभ्यागतो गुरुः ॥ ११३॥
अपरं च
उत्तमस्यापि वर्णस्य नीचोऽपि गृहमागतः ।
पूजनीयो यथायोग्यं सर्वदेवमयोऽतिथिः ॥ ११४॥
वायसोऽवदत्सखे ! मन्थर ! सविशेषपूजामस्मि विधेहि, यतोऽयं पुण्यकर्मणां धुरीणः कारुण्यरत्नाकरो हिरण्यकनामा मूषिकराजः । एतस्य गुणस्तुतिं जिह्वासहस्रद्वयेनापि यदि सर्पराजः कदाचित्कर्तुं समर्थः स्यातित्युक्त्वा चित्रग्रीवोपाख्यानं वर्णितवान्। ततो मन्थरः सादरं हिरण्यकं सम्पूज्याह भद्र ! आत्मनो निर्जनवनागमनकारणमाख्यातुमर्हसि?
हिरण्यकोऽवदत्कथयामि, श्रूयताम् ।

कथा ४

अस्ति चम्पकाभिधानायां नगर्यां परिव्राजकावसथः ।
तत्र चूडाकर्णो नाम परिव्राजकः प्रतिवसति । स च भोजनावशिष्टभिक्षान्नसहितं भिक्षापात्रं नागदन्तके वस्थाप्य स्वपिति ।
अहं च तदन्नमुत्प्लुत्य उत्प्लुत्य प्रत्यहं भक्षयामि । अनन्तरं तस्य प्रियसुहृद्वीणाकर्णो नाम परिव्राजकः समायातः, तेन सह नानाकथाप्रसङ्गावस्थितो मम त्रासार्थं जर्जरवंशखण्डेन चूडाकर्णो भूमिमताडयत्। तं तथाविधं दृष्ट्वा वीणाकर्ण उवाच सखे ! किमिति मम कथाविरक्तोऽन्यासक्तो भवान्? यतः

मुखं प्रसन्नं विमला च दृष्टिः
कथानुरागो मधुरा च वाणी ।
स्नेहोऽधिकः सम्भ्रमदर्शनं च
सदानुरक्तस्य जनस्य लक्ष्म ॥ ११५ ॥

अदृष्टिदानं कृतपूर्वनाशनं
आननं दुश्चरितानुकीर्तनम् ।
कथाप्रसङ्गेन च नामविस्मृति-
र्विरक्तभावस्य जनस्य लक्षणम् ॥ ११६ ॥

चूडाकर्णेनोक्तं भद्र ! नाहं विरक्तः, किन्तु पश्य अयं मूषिको ममापकारी सदा पात्रस्थं भिक्षान्नमुत्प्लुत्य भक्षयति । वीणाकर्णो नागदन्तमवलोक्याह कथमयं मूषिकः स्वल्पबलोऽप्येतावद् दूरमुत्पतति? तदत्र केनापि कारणेन भवितव्यम् ।
क्षणं विचिन्त्य परिव्राजकेनोक्तं कारणं चात्र धनबाहुल्यमेव प्रतिभाति । यतः

धनवान्बलवान्लोके सर्वः सर्वत्र सर्वदा ।
प्रभुत्वं धनमूलं हि राज्ञामप्युपजायते ॥ ११७ ॥

ततः खनित्रमादाय तेन परिव्राजकेन विवरं खनित्वा चिरसञ्चितं मम धनं गृहीतम् । ततः प्रभृति प्रत्यहं निजशक्तिहीनः सत्त्वोत्साहरहितः स्वाहारमप्युत्पादयितुमक्षमः सन्त्रासं मन्दं मन्दमुपसर्पन्चूडाकर्णेनावलोकितः । ततस्तेनोक्तम्

धनेन बलवान्लोको धनाद्भवति पण्डितः ।
पश्यैनं मूषिकं पापं स्वजातिसमतां गतम् ॥ ११८ ॥

किं च

अर्थेन तु विहीनस्य पुरुषस्याल्पमेधसः ।
क्रिया सर्वा विनश्यन्ति ग्रीष्मे कुसरितो यथा ॥ ११९ ॥

अपरं च

यस्यार्थास्तस्य मित्राणि यस्यार्थास्तस्य बान्धवाः ।

यस्यार्थाः स पुमान्लोके यस्यार्थाः स हि पण्डितः ॥१२०॥
अपरं च
अपुत्रस्य गृहं शून्यं सन्मित्ररहितस्य च ।
मूर्खस्य च दिशः शून्याः सर्वशून्या दरिद्रता ॥१२१॥
अपरं च
दारिद्र्यान्मरणाद्वापि दारिद्र्यमवरं स्मृतम् ।
अल्पक्लेशेन मरणं दारिद्र्यमतिदुःसहम् ॥१२२॥
अन्यच्च
तानीन्द्रियाण्यविकलानि तदेव नाम
सा बुद्धिरप्रतिहता वचनं तदेव ।
अर्थोष्मणा विरहितः पुरुषः स एव
अन्यः क्षणेन भवतीति विचित्रमेतत्॥१२३॥
एतत्सर्वमाकर्ण्य
मयालोचितं ममात्रावस्थानमयुक्तमिदानीम् ।तथा चोक्तम्
अत्यन्तविमुखे दैवे व्यर्थे यत्ने च पौरुषे ।
मनस्विनो दरिद्रस्य वनादन्यत्कुतः सुखम् ॥१२४॥
अन्यच्च
मनस्वी मिर्यते कामं कार्पण्यं न तु गच्छति ।
अपि निर्वाणमायाति नानलो याति शीतताम् ॥१२५॥
किं च
कुसुमस्तवकस्येव द्वे वृत्ती तु मनस्विनः ।
सर्वेषां मूर्ध्नि वा तिष्ठेद्विशीर्येत वने थवा ॥१२६॥
यच्चान्यस्मै एतद्वृत्तान्तकथनं तदप्यनुचितम् ।यतः
अर्थनाशं मनस्तापं गृहे दुश्चरितानि च ।
वञ्चनं चापमानं च मतिमान्न प्रकाशयेत्॥१२७॥
यच्चात्रैव याञ्चया जीवनं तदप्यतीवगर्हितम् ।यतः
वरं विभवहीनेन प्राणैः सन्तर्पितोऽनलः ।
नोपचारपरिभ्रष्टः कृपणः प्रार्थ्यते जनः ॥१२८॥
अन्यच्च
दारिद्र्याद्ध्रियमेति ह्रीपरिगतः सत्त्वात्परिभ्रश्यते
निःसत्त्वं परिभूयते परिभवान्निर्वेदमापद्यते ।
निर्विण्णः शुचमेति शोकफिहितो बुद्ध्या परित्यज्यते
निर्बुद्धिः क्षयमेत्यहो निधनता सर्वापदामास्पदम् ॥१२९॥
किं च
वरं मौनं कार्यं न च वचनमुक्तं यदनृतं
वरं क्लैब्यं पुंसां न च परकलत्राभिगमनम् ।

वरं प्राणत्यागो न च पिशुनवाक्येष्वभिरुचि-
र्वरं भिक्षाशित्वं न च परधनास्वादनसुखम् ॥१३०॥
वरं शून्या शाला न च खलु वरो दुष्टवृषभो
वरं वेश्या पत्नी न पुनरविनीता कुलवधूः ।
वरं वासोऽरण्ये न पुनरविवेकाधिपपुरे
वरं प्राणत्यागो न पुनरधमानामुपगमः ॥१३१॥
अपि च
सेवेव मानमखिलं ज्योत्स्नेव तमो जरेव लावण्यम् ।
हरिहरकथेव दुरितं गुणशतमप्यर्थिता हरति ॥१३२॥
तत्किमहं परपिण्डेन आत्मानं पोषयामि?
कष्टं भोः ! तदपि द्वितीयं मृत्युद्वारम् । अन्यच्च
रोगी चिरप्रवासी परान्नभोजी परावसथशायी ।
यज्जीवति तन्मरणं यन्मरणं सोऽस्य विश्रामः ॥१३३॥
इत्यालोच्यापि लोभात्
पुनरपि तदीयमन्नं ग्रहीतुं ग्रहमकरवम् । तथा चोक्तम्
लोभेन बुद्धिश्चलति लोभो जनयते तृषाम् ।
तृषार्तो दुःखमाप्नोति परत्रेह च मानवः ॥१३४॥
ततोऽहं मन्दं मन्दमुपसर्पंस्तेन वीणाकर्णेन
जर्जरवंशखण्डेन ताडितश्चाचिन्तयं
लुब्धो ह्यसन्तुष्टो नियतमात्मद्रोही भवति । तथा च
धनलुब्धो ह्यसन्तुष्टोऽनियतात्माजितेन्द्रियः ।
सर्वा एवापदस्तस्य यस्य तुष्टं न मानसम् ॥१३५॥
सर्वाः सम्पत्तस्यस्तस्य सन्तुष्टं यस्य मानसम् ।
उपानद्गूढपादस्य ननु चर्मावृतेव भूः ॥१३६॥
अपरं च
सन्तोषामृततृप्तानां यत्सुखं शान्तचेतसाम् ।
कुतस्तद्धनलुब्धानामितश्चेतश्च धावताम् ॥१३७॥
किं च
तेनाधीतं श्रुतं तेन तेन सर्वमनुष्ठितम् ।
येनाशाः पृष्ठतः कृत्वा नैराश्यमवलम्बितम् ॥१३८॥
अपि च
असेवितेश्वरद्वारमदृष्टविरहव्यथम् ।
अनुक्तक्लीबवचनं धन्यं कस्यापि जीवनम् ॥१३९॥
न योजनशतं दूरं वाह्यमानस्य तृष्णया ।
सन्तुष्टस्य करप्राप्ते प्यर्थे भवति नादरः ॥१४०॥
तदत्र अवस्थोचितकार्यपरिच्छेदः श्रेयान्।

को धर्मो भूतदया किं सौख्यं नित्यमरोगिना जगति ।
कः स्नेहः सद्भावः किं पाण्डित्यं परिच्छेदः ॥१४१॥
तथा च
परिच्छेदो हि पाण्डित्यं यदापन्ना विपत्तयः ।
अपरिच्छेदकर्तृणां विपदः स्युः पदे पदे ॥१४२॥
तथा हि
त्यजेदेकं कुलस्यार्थे ग्रामस्यार्थे कुलं त्यजेत्।
ग्रामं जनपदस्यार्थे आत्मार्थे पृथिवीं त्यजेत्॥१४३॥
अपरं च
पानीयं वा निरायासं स्वाद्वन्नं वा भयोत्तरम् ।
विचार्यं खलु पश्यामि तत्सुखं यत्र निर्वृतिः ॥१४४॥
इत्यालोच्याहं निर्जनवनमागतः ।यतः
वरं वनं व्याघ्रगजेन्द्रसेवितं
द्रुमालयः पत्रफलाम्बुभक्षितम् ।
तृणानि शय्या वसनं च वल्कलं
न बन्धुमध्ये धनहीनजीवनम् ॥१४५॥
अतः
संसारविषयवृक्षस्य द्वे एव रसवत्फले ।
काव्यामृतरसास्वादः सङ्गमः सज्जनैः सह ॥१४६॥
अपरं च
सत्सङ्गः केशवे भक्तिर्गङ्गाम्भसि निमज्जनम् ।
असारे खलु संसारे त्रीणि साराणि भावयेत्॥१४७॥
मन्थर उवाच
अर्थाः पादरजोपमा गिरिनदीवेगोपमं यौवनं
आयुष्यं जलबिन्दुलोलचपलं फेनोपमं जीवनम् ।
धर्मं यो न करोति निश्चलमतिः स्वर्गार्गलोद्घाटनं
पश्चात्तापहतो जरापरिणतः शोकाग्निना दह्यते ॥१४८॥
युष्माभिरतिसञ्चयः कृतः ।तस्यायं दोषः ।शृणु
उपार्जितानां वित्तानां त्याग एव हि रक्षणम् ।
तडागोदरसंस्थानां परीवाहैवाम्भसाम् ॥१४९॥
अन्यच्च
यदधोऽधः क्षितौ वित्तं निचखान मितम्पचः ।
तदधो निलयं गन्तुं चक्रे पन्थानमग्रतः ॥१५०॥
यतः
निजसौख्यं निरुन्धानो यो धनार्जनमिच्छति ।
परार्थभारवाहीव स क्लेशस्यैव भाजनम् ॥१५१॥

तथा चोक्तं
दानोपभोगहीनेन धनेन धनिनो यदि ।
भवामः किं न तेनैव धनेन धनिनो वयम् ॥१५२॥
यतः
धनेन किं यो न ददाति नाश्नुते
बलेन किं यश्च रिपून्न याधत्ते ।
श्रुतेन किं यो न च धर्ममाचरेत्
किमात्मना यो न जितेन्द्रियो भवेत्॥१५३॥
अन्यच्च
असम्भोगेन सामान्यं कृपणस्य धनं परैः ।
अस्येदमिति सम्बन्धो हानौ दुःखेन गम्यते ॥१५४॥
अपि च
न देवाय न विप्राय न बन्धुभ्यो न चात्मने ।
कृपणस्य धनं याति वह्नितस्करपार्थिवैः ॥१५५॥
तथा चोक्तम्
दानं प्रियवाक्सहितं
ज्ञानमगर्वं क्षमान्वितं सौर्यम् ।
त्यागं सहितं च वित्तं
दुर्लभमेतच्चतुर्भद्रम् ॥१५६॥
उक्तं च
कर्तव्यः सञ्चयो नित्यं न तु कार्योऽतिसञ्चयः ।
अतिसञ्चयशीलोऽयं धनुषा जम्बुको हतः ॥१५७॥
तावाहतुः कथमेतत्?
मन्थरः कथयति

कथा ५

आसीत्कल्याणकटकवास्तव्यो भैरवो नाम व्याधः । स चैकदा मांसलुब्धो धनुरादाय मृगमन्विष्यन्विन्ध्याटवीमध्यं गतः । तत्र तेन मृग एको व्यापादितः । ततो मृगमादाय गच्छता तेन घोराकृतिः शूकरो दृष्टः । ततस्तेन मृगं भूमौ निधाय शूकरः शरेण हतः । शूकरेणाप्यागत्य प्रलयघनघोरगर्जनं कुर्वाणेन स व्याधो मुष्कदेशे हतः छिन्नद्रुम इव पपात । तथा चोक्तम्
जलमग्निर्विषं शस्त्रं क्षुद्व्याधिः पतनं गिरेः ।
निमित्तं किञ्चिदासाद्य देही प्राणैर्विमुच्यते ॥१५८॥
अथ तयोः पादास्फालनेन एकः सर्पोऽपि मृतः । अत्रान्तरे दीर्घरावो नाम जम्बुकः परिभ्रमनाहारार्था तान्मृतान्

मृगव्याधसर्पशूकरानपश्यत्। आलोक्याचिन्तयच्च अहो भाग्यं ! अद्य महद्भोज्यं मे समुपस्थितम् ।
अथवा
अचिन्तितानि दुःखानि यथैवायान्ति देहिनाम् ।
सुखान्यपि तथा मन्ये दैवमत्रातिरिच्यते ॥१५९॥
मासमेकं नरो याति द्वौ मासौ मृगशूकरौ ।
अहिरेकं दिनं याति अद्य भक्ष्यो धनुर्गुणः ॥१६०॥
ततः प्रथमबुभुक्षायामिदं निःस्वादु कोदण्डलग्नं स्नायुबन्धनं खादामि, इत्युक्त्वा तथाकरोत्। ततश्छिन्ने स्नायुबन्धने द्रुतमुत्पतितेन धनुषा हृदि निर्भिन्नः स दीर्घरावः पञ्चत्वं गतः ।अतोऽहं ब्रवीमि कर्तव्यः सञ्चयो नित्यमित्यादि ।तथा च
यद्ददाति यदश्नाति तदेव धनिनो धनम् ।
अन्ये मृतस्य क्रीडन्ति दारैरपि धनैरपि ॥१६१॥
किं च
यद्ददासि विशिष्टेभ्यो यच्चाश्नासि दिने दिने ।
तत्ते वित्तमहं मन्ये शेषं कस्यापि रक्षसि ॥१६२॥
यातु, किमिदानीमतिक्रान्तोपवर्णनेन ।यतः
नाप्रायमभिवाञ्छन्ति नष्टं नेच्छन्ति शोचितुम् ।
आपत्स्वपि न मुह्यन्ति नराः पण्डितबुद्धयः ॥१६३॥
तत्सखे ! सर्वदा त्वया सोत्साहेन भवितव्यम्, यतः
शास्त्राण्यधीत्यापि भवन्ति मूर्खा
यस्तु क्रियावान्पुरुषः स विद्वान्।
सुचिन्तितं चौषधमातुराणां
न नाममात्रेण करोत्यरोगम् ॥१६४॥
अन्यच्च
न स्वल्पमप्यध्यवसायभीरोः
करोति विज्ञानविधिर्गुणं हि ।
अन्धस्य किं हस्ततलस्थितोऽपि
प्रकाशयत्यर्थमिह प्रदीपः ॥१६५॥
तदत्र सखे दशातिशेषेण शान्तिः करणीया ।
एतदप्यतिकष्टं त्वया न मन्तव्यम् ।
सुखमापतितं सेव्यं दुःखमापतितं तथा ।
चक्रवत्परिवर्तन्ते दुःखानि च सुखानि च ॥१६६॥
अपरं च
निपानमिव मण्डूकाः सरः पूर्णमिवाण्डजाः ।
सोद्योगं नरमायान्ति विवशाः सर्वसम्पदः ॥१६७॥

अपि च
उत्साहसम्पन्नमदीर्घसूत्रं
क्रियाविधिज्ञं व्यसनेष्वसक्तम् ।
शूरं कृतज्ञं दृढसौहृदं च
लक्ष्मीः स्वयं वाञ्छति वासहेतोः ॥१६८॥
विशेषतश्च
विनाप्यर्थैर्धीरः स्पृशति बहुमानोन्नतिपदं
समायुक्तोऽप्यर्थैः परिभवपदं याति कृपणः ।
स्वभावादुद्भूतां गुणसमुदयावाप्तिविषयां
द्युतिं सैंहीं श्वा किं धृतकनकमालोऽपि लभते ॥१६९॥
किं च
धनवानिति हि मदस्ते किं गतविभवो विषादमुपयासि ।
करनिहतकन्दुकसमाः पातोत्पाता मनुष्याणाम् ॥१७०॥
अन्यच्च
वृत्त्यर्थं नातिचेष्टते सा हि धात्रैव निर्मिता ।
गर्भादुत्पतिते जन्तौ मातुः प्रस्रवतः स्तनौ ॥१७१॥
अपि च सखे शृणु
येन शुक्लीकृता हंसाः शुकाश्च हरितीकृताः ।
मयूराश्चित्रिता येन स ते वृत्तिं विधास्यति ॥१७२॥
अपरं च सतां रहस्यं शृणु, मित्र !
जनयन्त्यर्जने दुःखं तापयन्ति विपत्तिषु ।
मोहयन्ति च सम्पत्तौ कथमर्थाः सुखावहाः ॥१७३॥
अपरं च
धर्मार्थं यस्य वित्तेहा वरं तस्य निरीहता ।
प्रक्षालनाद्धि पङ्कस्य दूरादस्पर्शनं वरम् ॥१७४॥
यतः
यथाआमिषमाकाशे पक्षिभिः श्वापदैर्भुवि ।
भक्ष्यते सलिले मत्स्यैस्तथा सर्वत्र वित्तवान्॥१७५॥
अन्यच्च
राजतः सलिलादग्नेश्चोरतः स्वजनादपि ।
भयमर्थवतां नित्यं मृत्योः प्राणभृतामिव ॥१७६॥
तथा हि
जन्मनि क्लेशबहुले किं नु दुःखमतः परम् ।
इच्छासम्पद्यतो नास्ति यच्चेच्छा न निवर्तते ॥१७७॥
अन्यच्च भ्रातः शृणु
धनं तावदसुलभं लब्धं कृच्छ्रेण पाल्यते ।

लब्धनाशो यथा मृत्युस्तस्मादेतन्न चिन्तयेत्॥ १७८ ॥
सा तृष्णा चेत्परित्यक्ता को दरिद्रः क ईश्वरः ।
तस्याश्चेत्प्रसरो दत्तो दास्यं च शिरसि स्थितम् ॥ १७९ ॥
अपरं च
यद्यदेव हि वाञ्छेत ततो वाञ्छा प्रवर्तते ।
प्राप्त एवार्थतः सोऽर्थो यतो वाञ्छा निवर्तते ॥ १८० ॥
किं बहुना, विश्रम्भालापैर्मयैव सहात्र कालो नीयताम् । यतः
आम्रणान्ताः प्रणयाः कोपाश्च क्षणभङ्गुराः ।
परित्यागाश्च निःसङ्गा न भवन्ति महात्मनाम् ॥ १८१ ॥
इति श्रुत्वा लघुपतनको ब्रूते
धन्योऽसि मन्थर ! सर्वथा आश्रयणीयोऽसि । यतः
सन्त एव सतां नित्यमापदुद्धरणक्षमाः ।
गजानां पङ्कमग्नानां गजा एव धुरन्धराः ॥ १८२ ॥
अपरं च
श्लाघ्यः स एको भुवि मानवानां
स उत्तमः सत्पुरुषः स धन्यः ।
यस्यार्थिनो वा शरणागता वा
नाशाविभङ्गा विमुखाः प्रयान्ति ॥ १८३ ॥
तदेवं ते स्वेच्छाहारविहारं कुर्वाणाः सन्तुष्टाः सुखं निवसन्ति स्म ।
अथ कदाचित्चित्राङ्गनामा मृगः केनापि त्रासितस्तत्रागत्य मिलितः ।
तत्पश्चादायान्तं भयहेतुं सम्भाव्य मन्थरो जलं प्रविष्टः ।
मूषिकश्च विवरं गतः, काकोऽपि उड्डीय वृक्षाग्रमारूढः । ततो
लघुपतनकेन सुदूरं निरूप्य भयहेतुर्न कोऽप्यवलम्बितः ।
पश्चात्तद्वचनादागत्य पुनः सर्वे मिलित्वा तत्रैवोपविष्टाः ।
मन्थरेणोक्तं भद्र मृग ! कुशलं ते? स्वेच्छया
उदकाद्याहारोऽनुभूयताम् । अत्रावस्थानेन वनमिदं सनाथीक्रियताम् ।
चित्राङ्गो ब्रूते लुब्धकत्रासितोऽहं भवतां शरणमागतः ।
ततश्च, भवद्भिः सह
मित्रत्वमिच्छामि । भवन्तश्च अनुकम्पयन्तु मैत्र्येण । यतः
लोभाद्वाथ भयाद्वापि यस्त्यजेच्छरणागतम् ।
ब्रह्महत्यासमं तस्य पापमाहुर्मनीषिणः ॥ १८४ ॥
हिरण्यकोऽप्यवदत्मित्रत्वं
तावदस्माभिः सह, अयत्नेन निष्पन्नं भवतः । यतः
औरसं कृतसम्बन्धं तथा वंशक्रमागतम् ।
रक्षकं व्यसनेभ्यश्च मित्रं ज्ञेयं चतुर्विधम् ॥ १८५ ॥
तदत्र भवता स्वगृहनिर्विशेषेण स्थीयताम् । तच्छ्रुत्वा

मृगः सानन्दो भूत्वा कृतस्वेच्छाहारः पानीयं पीत्वा
जलासन्नवटतरुच्छायायामुपविष्टः ।
अथ मन्थरो ब्रूते सखे मृग ! केन
त्रासितोऽसि? अस्मिन्निर्जने वने कदाचित्किं व्याधाः सञ्चरन्ति?
मृगेणोक्तमस्ति कलिङ्गविषये रुक्माङ्गदो नाम नृपतिः ।
स च दिग्विजयव्यापारक्रमेण आगत्य चन्द्रभागानदीतीरे
समावेशितकटको वर्तते, प्रातश्च तेनात्रागत्य कर्पूरसरः
समीपे भवितव्यमिति व्याधानां मुखात्किंवदन्ती श्रूयते । तद्
अत्रापि प्रातरवस्थानं भयहेतुकमित्यालोच्य यथा कार्यं तथा
आरभ्यताम् ।
तच्छ्रुत्वा
कूर्मः सभयमाह मित्र ! जलाशयान्तरं गच्छामि ।
काकमृगावपि उक्तवन्तौ मित्र ! एवमस्तु !
हिरण्यको विमृश्याब्रवीत्पुनर्जलाशये
प्राप्ते मन्थरस्य कुशलम् । स्थले गच्छतोऽस्य का विधा?
अम्भांसि जलजन्तूनां दुर्गं दुर्गनिवासिनाम् ।
स्वभूमिः श्वापदादीनां राज्ञां सैन्यं परं बलम् ॥१८६॥
उपायेन हि यच्छक्यं न तच्छक्यं पराक्रमैः ।
काकी कनकसूत्रेण कृष्णसर्पमघातयत्॥१८७॥
तद्यथाऽ

कथा ६

अस्ति ब्रह्मारण्ये कर्पूरतिलको नाम हस्ती । तमवलोक्य सर्वे
शृगालाश्चिन्तयन्ति स्म । यद्ययं केनाप्युपायेन मिर्यते,
तदास्माकमेतेन देहेन मासचतुष्टयस्य स्वेच्छाभोजनं भवेत्।
ततस्तन्मध्यादेकेन वृद्धशृगालेन प्रतिज्ञा कृता । मया
बुद्धिप्रभावादस्य मरणं
साधयितव्यम् । अनन्तरं स वञ्चकः कर्पूरतिलकसमीपं गत्वा
साष्टाङ्गपातं प्रणम्योवाच देव ! दृष्टिप्रसादं कुरु ।
हस्ती ब्रूते कस्त्वम्? कुतः समायातः?
सोऽवदत्
जम्बुकोऽहं सर्वैर्वनवासिभिः पशुभिर्मिलित्वा भवत्सकाशं
प्रस्थापितः । यद्विना राज्ञा स्थातुं न युक्तम् । तदत्राटवीराज्ये
भिषेक्तुं भवान्सर्वस्वामिगुणोपेतो निरूपितः । यतः
कुलाचारजनाचारैरतिशुद्धः प्रतापवान्।
धार्मिको नीतिकुशलः स स्वामी युज्यते भुवि ॥१८८॥
अपरं च पश्य

राजानं प्रथमं विन्देत्ततो भार्यां ततो धनम् ।
राजन्यसति लोके स्मिन्कुतो भार्या कुतो धनम् ॥१८९॥
अन्यच्च
पर्जन्य इव भूतानामाधारः पृथिवीपतिः ।
विकले पि हि पर्जन्ये जीव्यते न तु भूपतौ ॥१९०॥
किं च
नियतविषयवर्ती प्रायशो दण्डयोगाज्
जगति परवशे स्मिन्दुर्लभः साधुवृत्तेः ।
कृशमपि विकलं वा व्याधितं वाधनं वा
पतिमपि कुलनारी दण्डभीत्याभ्युपैति ॥१९१॥
तद्यथा लग्नवेला न चलति तथा कृत्वा
सत्वरमागम्यतां देवेन ।इत्युक्त्वा उत्थाय चलितः ।ततोऽसौ
राज्यलाभाकृष्टः कर्पूरतिलकः शृगालदर्शितवर्त्मना धावन्
महापङ्के निमग्नः ।हस्तिनोक्तं सखे शृगाल ! किमधुना
विधेयम्? महापङ्के पतितोऽहं म्रिये ।परावृत्य पश्य !
शृगालेन विहस्योक्तं देव ! मम पुच्छाग्रे हस्तं दत्त्वा
उत्तिष्ठ ।यस्मात्मद्विधस्य वचसि त्वया विश्वासः कृतः,
तस्य फलमेतत्।तदनुभूयतामशरणं दुःखम् ।तथा चोक्तम्
यदासत्सङ्गरहितो भविष्यसि भविष्यसि ।
यदासज्जनगोष्ठीषु पतिष्यसि पतिष्यसि ॥१९२॥
ततो महापङ्के निमग्नो हस्ती शृगालैर्भक्षितः ।
अतोऽहं ब्रवीमि उपायेन हि यच्छक्यमित्यादि ।
ततस्तद्धितवचनमवधीर्य महता भयेन विमुग्ध इव
मन्थरस्स्तज्जलाशयमुत्सृज्य प्रचलितः ।ते पि हिरण्यकादयः
स्नेहादनिष्टं
शङ्कमानास्तमनुजग्मुः ।ततः स्थले गच्छन्केनापि व्याधेन वने
पर्यटता स मन्थरः प्राप्तः ।स च तं गृहीत्वा उत्थाय धनुषि
बद्ध्वा धन्योऽस्मीत्यभिधाय भ्रमणक्लेशात्क्षुत्पिपासाकुलः
स्वगृहाभिमुखं प्रयातः ।अथ ते मृगवायसमूषिकाः परं
विषादमुपगताः तमनुगच्छन्ति स्म ।ततो हिरण्यको विलपति
एकस्य दुःखस्य न यावदन्तं
गच्छाम्यहं पारमिवार्णवस्य ।
तावद्द्वितीयं समुपस्थितं मे
छिद्रेष्वनर्था बहुलीभवन्ति ॥१९३॥
स्वभावजं तु यन्मित्रं भाग्येनैवाभिजायते ।
तदकृत्रिमसौहार्दमापत्स्वपि न मुञ्चति ॥१९४॥

अपि च
न मातरि न दारेषु न सोदर्ये न चात्मजे ।
विश्वासस्तादृशः पुंसां यादृङ् मित्रे स्वभावजे ॥१९५॥
इति मुहुः विचिन्त्य प्राह अहो मे दुर्दैवम् । यतः
स्वकर्मसन्तानविचेष्टितानि
कालान्तरावर्तिशुभाशुभानि ।
इहैव दृष्टानि मयैव तानि
जन्मान्तराणीव दशान्तराणि ॥१९६॥
अथवा इत्थमेवैतत्।
कायः संनिहितापायः सम्पदः पदमापदाम् ।
समागमाः सापगमाः सर्वमुत्पादि भङ्गुरम् ॥१९७॥
पुनर्विमृश्याह
शोकारातिभयत्राणं प्रीतिविश्रम्भभाजनम् ।
केन रत्नमिदं सृष्टं मित्रमित्यक्षरद्वयम् ॥१९८॥
किं च
मित्रं प्रीतिरसायनं नयनयोरानन्दनं चेतसः
पात्रं यत्सुखदुःखयोः सममिदं पुण्यात्मना लभ्यते ।
ये चान्ये सुहृदः समृद्धिसमये द्रव्याभिलाषाकुलास्
ते सर्वत्र मिलन्ति तत्त्वनिकषग्रावा तु तेषां विपत्॥१९९॥
इति बहु विलप्य हिरण्यकश्चित्राङ्गलघुपतनकावाह यावदयं
व्याधो वनान्न निःसरति, तावन्मन्थरं मोचयितुं यत्नः क्रियताम् ।
तावूचतुः सत्वरं यथाकार्यमुपदिश ।
हिरण्यको ब्रूते चित्राङ्गो जलसमीपं गत्वा मृतमिवात्मानं
निश्चेष्टं दर्शयतु ।काकश्च तस्योपरि स्थित्वा चञ्च्वा
किमपि विलिखतु ।नूनमनेन लुब्धकेन मृगमांसार्थिना तत्र
कच्छपं परित्यज्य सर्वरं गन्तव्यम् ।ततोऽहं मन्थरस्य
बन्धनं छेत्स्यामि ।सन्निहिते लुब्धके भवद्भ्यां पलायितव्यम् ।
ततश्चित्राङ्गलघुपतनकाभ्यां शीघ्रं गत्वा तथानुष्ठिते सति
स व्याधः परिश्रान्तः पानीयं पीत्वा तरोरधस्तादुपविष्टः सन्
तथाविधं मृगमपश्यत्। ततः कच्छपं जलसमीपे निधाय
कर्तरिकामादाय प्रहृष्टमना मृगान्तिकं चलितः ।अत्रान्तरे
हिरण्यकेन आगत्य मन्थरस्य बन्धनं
छिन्नम् ।छिन्नबन्धनः कूर्मः सत्वरं जलाशयं प्रविष्टः ।
स च मृग आसन्नं तं व्याधं विलोक्योत्थाय द्रुतं पलायितः ।
प्रत्यावृत्त्य लुब्धको यावत्तरुतलमायाति तावत्कूर्ममपश्यन्न्
अचिन्तयतुचितमेवैतत्ममासमीक्ष्यकारिणः ।यतः

यो ध्रुवाणि परित्यज्य अध्रुवाणि निषेवते ।
ध्रुवाणि तस्य नश्यन्ति अध्रुवं नष्टमेव हि ॥ २००॥
ततोऽसौ स्वकर्मवशान्निराशः कटकं प्रविष्टः ।
मन्थरादयश्च सर्वे मुक्तापदः स्वस्थानं गत्वा
यथासुखमास्थिताः ।
अथ राजपुत्रैः सानन्दमुक्तं
सर्वे श्रुतवन्तः सुखिनो वयम् । सिद्धं नः समीहितम् ।
विष्णुशर्मोवाच
एतद्भवतामभिलषितमपि सम्पन्नम् । अपरमपीदमस्तु
मित्रं यान्तु च सज्जना जनपदैर्लक्ष्मीः समालभ्यतां
भूपालाः परिपालयन्तु वसुधां शश्वत्स्वधर्मे स्थिताः ।
आस्तां मानसतुष्टये सुकृतिनां नीतिर्नवोढेव वः
कल्याणं कुरुतां जनस्य भगवांश्चन्द्रार्धचूडामणिः ॥ २०१॥

२ सुहृद्भेदः

अथ राजपुत्रा ऊचुः आर्य ! मित्रलाभः
श्रुतस्तावदस्माभिः । इदानीं सुहृद्भेदं श्रोतुमिच्छामः ।
विष्णुशर्मोवाच-
सुहृद्भेदं तावच्छृणुत, यस्यायमाद्यः श्लोकः
वर्धमानो महान्स्नेहो मृगेन्द्रवृषयोर्वने ।
पिशुनेनातिलुब्धेन जम्बुकेन विनाशितः ॥ १॥
राजपुत्रैरुक्तं कथमेतत्?
विष्णुशर्मा कथयति अस्ति दक्षिणापथे
सुवर्णवती नाम नगरी । तत्र वर्धमानो नाम वणिग् निवसति ।
तस्य प्रचुरे पि वित्ते परान्बन्धूनतिसमृद्धान्
समीक्ष्य पुनरर्थवृद्धिः करणीयेति मतिर्बभूव । यतः,
अधोऽधः पश्यतः कस्य महिमा नोपचीयते ।
उपर्युपरि पश्यन्तः सर्व एव दरिद्रति ॥ २॥
अपरं च-
ब्रह्महापि नरः पूज्यो यस्यास्ति विपुलं धनम् ।
शशिनस्तुल्यवंशोऽपि निर्धनः परिभूयते ॥ ३॥
अन्यच्च
अव्यवसायिनमलसं दैवपरं सहसाच्च परिहीणम् ।
प्रमदेव हि वृद्धपतिं नेच्छत्यवगूहितुं लक्ष्मीः ॥ ४॥
किं च
आलस्यं स्त्रीसेवा सरोगता जन्मभूमिवात्सल्यम् ।

सन्तोषो भीरुत्वं षड् व्याघाता महत्त्वस्य ॥ ५॥
यतः
सम्पदा सुस्थिरंमन्यो भवति स्वल्पयापि यः ।
कृतकृत्यो विधिर्मन्ये न वर्धयति तस्य ताम् ॥ ६॥
अपरं च
निरुत्साहं निरानन्दं निर्वीर्यमरिनन्दनम् ।
मा स्म सीमन्तिनी काचिज्जनयेत्पुत्रमीदृशम् ॥ ७॥
तथा चोक्तम्
अलब्धं चैव लिप्सेत लब्धं रक्षेत्प्रयत्नतः ।
रक्षितं वर्धयेच्चैव वृद्धं पात्रेषु निक्षिपेत्॥ ८॥
यतोऽलब्धमिच्छतोऽर्थयोगादर्थस्य
प्राप्तिरेव ।लब्धस्याप्यरक्षितस्य निधेरपि स्वयं विनाशः ।अपि
च, अवर्धमानश्चार्थः काले स्वल्पव्ययोऽप्यञ्जनवत्क्षयमेति ।
नौपभुज्यमानश्च निष्प्रयोजन एव सः ।तथा चोक्तम्
धनेन किं यो न ददाति नाश्नुते
बलेन किं यश्च रिपून्न बाधते ।
श्रुतेन किं यो न च धर्ममाचरेत्
किमात्मना यो न जितेन्द्रियो भवेत्॥ ९॥
यतः,
जलबिन्दुनिपातेन क्रमशः पूर्यते घटः ।
स हेतुः सर्वविद्यानां धर्मस्य च धनस्य च ॥ १०॥
दानोपभोगरहिता दिवसा यस्य यान्ति वै ।
स कर्मकारभस्त्रेव श्वसन्नपि न जीवति ॥ ११॥
इति संचिन्त्य नन्दकसजीवकनामानौ वृषभौ धुरि नियोज्य
शकटं नानाविधद्रव्यपूर्णं कृत्वा वाणिज्येन गतः कश्मीरं
प्रति ।अन्यच्च
अञ्जनस्य क्षयं दृष्ट्वा वल्मीकस्य च सञ्चयम् ।
अवन्ध्यं दिवसं कुर्याद्दानाध्ययनकर्मभिः ॥ १२॥
यतः
कोऽतिभारः समर्थानां किं दूरं व्यवसायिनाम् ।
को विदेशः सविद्यानां कः परः प्रियवादिनाम् ॥ १३॥
अथ गच्छतस्तस्य सुदुर्गनाम्नि महारण्ये
सञ्जीवको भग्नजानुर्निपतितः ।तमालोक्य वर्धमानोऽचिन्तयत्
करोतु नाम नीतिज्ञो व्यवसायमितस्ततः ।
फलं पुनस्तदेव स्याद्यद्विधेर्मनसि स्थितम् ॥ १४॥
किन्तु

विस्मयः सर्वथा हेयः प्रत्यूहः सर्वकर्मणाम् ।
तस्माद्विस्मयमुत्सृज्य साध्ये सिद्धिर्विधीयताम् ॥१५॥
इति संचिन्त्य सञ्जीवकं तत्र परित्यज्य
वर्धमानः पुनः स्वयं धर्मपुरं नाम नगरं गत्वा महाकायमन्यं
वृषभमेकं समानीय धुरि नियोज्य चलितः । ततः सञ्जीवकोऽपि
कथं कथमपि खुरत्रये भरं कृत्वोत्थितः । यतः
निमग्नस्य पयोराशौ पर्वतात्पतितस्य च ।
तक्षकेणापि दष्टस्य आयुर्मर्माणि रक्षति ॥१६॥
नाकाले मिर्यते जन्तुर्विद्धः शरशतैरपि ।
कुशाग्रेणैव संस्पृष्टः प्राप्तकालो न जीवति ॥१७॥
अरक्षितं तिष्ठति दैवरक्षितं
सुरक्षितं दैवहतं विनश्यति ।
जीवत्यनाथोऽपि वने विसर्जितः
कृतप्रयत्नोऽपि गृहे न जीवति ॥१८॥
ततो दिनेषु
गच्छत्सु सञ्जीवकः स्वेच्छाहारविहारं कृत्वारण्यं भ्राम्यन्
हृष्टपुष्टाङ्गो बलवन्ननाद । तस्मिन्वने पिङ्गलकनामा सिंहः
स्वभुजोपार्जितराज्यसुखमनुभवन्निवसति । तथा चोक्तम्
नाभिषेको न संस्कारः सिंहस्य क्रियते मृगैः ।
विक्रमार्जितराज्यस्य स्वयमेव मृगेन्द्रता ॥१९॥
स चैकदा पिपासाकुलितः पानीयं पातुं यमुनाकच्छमगच्छत्।
तेन च तत्र सिंहेनाननुभूतपूर्वकमकालघनगर्जितमिव
सञ्जीवकनर्दितमश्रावि । तच्छ्रुत्वा पानीयमपीत्वा सचकितः
परिवृत्य स्वस्थानमागत्य किमिदमित्यालोचयंस्तूष्णीं स्थितः ।
स च तथाविधः करटकदमनकाभ्यामस्य मन्त्रिपुत्राभ्यां
दृष्टः । तं तथाविधं दृष्ट्वा दमनकः करटकमाह सखे
करटक ! किमित्ययमुदकार्थी स्वामी पानीयमपीत्वा सचकितो मन्दं
मन्दमवतिष्ठते ।
करटको ब्रूते मित्र
दमनक ! अस्मन्मतेनास्य सेवैव न क्रियते । यदि तथा भवति
तर्हि किमनेन स्वामिचेष्टानिरूपेणास्माकम् । यतोऽनेन राज्ञा
विनापराधेन चिरमवधीरिताभ्यामावाभ्यां महद्दुःखमनुभूतम् ।
सेवया धनमिच्छद्भिः सेवकैः पश्य यत्कृतम् ।
स्वातन्त्र्यं यच्छरीरस्य मूढैस्तदपि हारितम् ॥२०॥
अपरं च
शीतवातातपक्लेशान्सहन्ते यान्पराश्रिताः ।

तदंशेनापि मेधावी तपस्तप्त्वा सुखी भवेत्॥ २१॥
अन्यच्च
एतावज्जन्मसाफल्यं देहिनामिह देहिषु ।
प्राणैरर्थैर्धिया वाचा श्रेय एवाचरेत्सदा ॥ २२॥
अपरं च
एहि गच्छ पतोत्तिष्ठ वद मौनं समाचर ।
इति वित्रस्तसारङ्गनेत्रया को न वञ्चितः ॥ २३॥
किं च
अबुधैरर्थलाभाय पण्यस्त्रीभिरिव स्वयम् ।
आत्मा संस्कृत्य संस्कृत्य परोपकरणीकृतः ॥ २४॥
किं च
या प्रकृत्यैव चपला निपतत्यशुचावपि ।
स्वामिनो बहु मन्यन्ते दृष्टिं तामपि सेवकाः ॥ २५॥
अपरं च
मौनान्मूर्खः प्रवचनपटुर्बातुलो जल्पको वा
क्षान्त्या भीरुर्यदि न सहते प्रायशो नाभिजातः ।
धृष्टः पार्श्वे वसति नियतं दूरतश्चाप्रगल्भः
सेवाधर्मः परमगहनो योगिनामप्यगम्यः ॥ २६॥
विशेषतश्च
प्रणमत्युन्नतिहेतोर्जीवितहेतोर्विमुञ्चति प्राणान्।
दुःखीयति सुखहेतोः को मूढः सेवकादन्यः ॥ २७॥
दमनको ब्रूते मित्र सर्वथा मनसापि नैतत्कर्तव्यम्, यतः
कथं नाम न सेव्यन्ते यत्नतः परमेश्वराः ।
अचिरेणैव ये तुष्टाः पूरयन्ति मनोरथान्॥ २८॥
अन्यच्च
कुतः सेवाविहीनानां चामरोद्धूतसम्पदः ।
उद्दण्डधवलच्छत्रं वाजिवारणवाहिनी ॥ २९॥
करटको ब्रूते तथापि किमनेनास्माकं व्यापारेण ।
यतोऽव्यापारेषु व्यापारः सर्वथा परिहरणीयः । पश्य
अव्यापरेषु व्यापारं यो नरः कर्तुमिच्छति ।
स एव निधनं याति कीलोत्पटीव वानरः ॥ ३०॥
दमनकः पृच्छतिकथमेतत्?
करकटः कथयति

कथा १

अस्ति मगधदेशे धर्मारण्यसंनिहितवसुधायां
शुभदत्तनाम्ना कायस्थेन विहारः कर्तुमारब्धः । तत्र

करपत्रदार्यमाणैकस्तम्भस्य कियद्दूरस्फाटितस्य
काष्ठखण्डद्वयमध्ये कीलकः सूत्रधारेण निहितः ।तत्र
बलवान्वानरयूथः क्रीडन्नागतः ।एको वानरः कालप्रेरित
इव तं कीलकं हस्ताभ्यां धृत्वोपविष्टम् ।अनन्तरं स च
सहजचपलतया महता प्रयत्नेन
तं कीलकमाकृष्टवान्।आकृष्टे च कीलके चूर्णिताण्डद्वयः
पञ्चत्वं गतः ।अतोऽहं ब्रवीमि अव्यापरेषु व्यापारमित्यादि ।
दमनको ब्रूते
तथापि स्वामिचेष्टानिरूपणं सेवकेनावश्यं करणीयम् ।
करटको ब्रूते
सर्वस्मिन्नधिकारे य एव नियुक्तः प्रधानमन्त्री स करोतु ।
यतोऽनुजीविना पराधिकारचर्चा सर्वथा न कर्तव्या ।पश्य
पराधिकारचर्चां यः कुर्यात्स्वामिहितेच्छया ।
स विषीदति चीत्काराद्गर्दभस्ताडितो यथा ॥३१॥
दमनकः पृच्छतिकथमेतत्?
करटको ब्रूते

कथा २

अस्ति वाराणस्यां
कर्पूरपटको नाम रजकः ।स रात्रौ गाढनिद्रायां प्रसुप्तः ।
तदनन्तरं तद्गृहद्रव्याणि हर्तुं चौरः प्रविष्टः ।तस्य
प्राङ्गणे गर्दभो बद्धस्तिष्ठति ।कुक्कुरश्चोपविष्टोऽस्ति ।
अथ गर्दभः श्वानमाह सखे ! भवतस्तावदयं व्यापारः ।
तत्किमिति त्वमुच्चैः शब्दं कृत्वा स्वामिनं न जागरयसि ।
कुक्कुरो ब्रूते
भद्र ! मम नियोगस्य चर्चा त्वया न कर्तव्या ।त्वमेव किं न
जानासि यथा तस्याहर्निशं गृहरक्षां करोमि ।यतोऽयं चिरान्
निर्वृतो ममोपयोगं न जानाति ।तेनाधुनापि ममाहारदाने मन्दादरः ।
यतो विना विधुरदर्शनं स्वामिन उपजीविषु मन्दादरा भवन्ति ।
गर्दभो ब्रूते शृणु रे बर्बर !
याचते कार्यकाले यः स किंभृत्यः स किंसुहृत्।
कुक्कुरो ब्रूते
भृत्यान्सम्भाषयेद्यस्तु कार्यकाले स किंप्रभुः ॥३२॥
यतः
आश्रितानां भृतौ स्वामिसेवायां धर्मसेवने ।
पुत्रस्योत्पादने चैव न सन्ति प्रतिहस्तकाः ॥३३॥
ततो गर्दभः सकोपमाह अरे दुष्टमते !

पापीयांस्त्वं यद्विपत्तौ स्वामिकार्ये उपेक्षां करोषि । भवतु तावत्। यथा स्वामी जागरिष्यति, तन्मया कर्तव्यम् । यतः

पृष्ठतः सेवयेदर्कं जठरेण हुताशनम् ।
स्वामिनं सर्वभावेन परलोकममायया ॥ ३४॥

इत्युक्त्वातीव चीत्कारशब्दं कृतवान्। ततः स रजकस्तेन चीत्कारेण प्रबुद्धो निद्राभङ्गकोपादुत्थाय गर्दभं लगुडेन तादयामास । तेनासौ पञ्चत्वमगमत्। अतोऽहं ब्रवीमि पराधिकारचर्चामित्यादि । पश्य, पशूनामन्वेषणमेवास्मन्नियोगः । स्वनियोगचर्चा क्रियताम् । किन्त्वद्य तया चर्चया
न प्रयोजनम् । यत आवयोर्भक्षितशेषाहारः प्रचुरोऽस्ति ।
दमनकः सरोषमाह कथमाहारार्थी
भवान्केवलं राजानं सेवते? एतदयुक्तमुक्तं त्वया । यतः

सुहृदामुपकारकारणाद्
द्विषतामप्यपकारकारणात्।
नृपसंश्रय इष्यते बुधै-
र्जठरं को न बिभर्ति केवलम् ॥ ३५॥

जीविते यस्य जीवन्ति विप्रा मित्राणि बान्धवाः ।
सफलं जीवितं तस्य आत्मार्थे को न जीवति ॥ ३६॥

अपि च

यस्मिन्जीवति जीवन्ति बहवः स तु जीवतु ।
काकोऽपि किं न कुरुते चञ्च्वा स्वोदरपूरणम् ॥ ३७॥

पश्य

पञ्चभिर्याति दासत्वं पुराणैः कोऽपि मानवः ।
कोऽपि लक्षैः कृती कोऽपि लक्षैरपि न लभ्यते ॥ ३८॥

अन्यच्च

मनुष्यजातौ तुल्यायां भृत्यत्वमतिगर्हितम् ।
प्रथमो यो न तन्नापि स किं जीवत्सु गण्यते ॥ ३९॥

तथा चोक्तं

वाजिवारणलोहानां काष्ठपाषाणवाससाम् ।
नारीपुरुषतोयानामन्तरं हदहन्तरम् ॥ ४०॥

तथा हि स्वल्पमप्यतिरिच्यते

स्वल्पस्नायुवसावशेषमलिनं निर्मांसमप्यस्थिकं
श्वा लब्ध्वा परितोषमेति न भवेत्तस्य क्षुधः शान्तये ।
सिंहो जम्बुकमङ्कमागतमपि त्यक्त्वा निहन्ति द्विपं
सर्वः कृच्छ्रगतोऽपि वाञ्छति जनः सत्त्वानुरूपं फलम् ॥ ४१॥

अपरं च, सेव्यसेवकयोरन्तरं पश्य
लाङ्गूलचालनमधश्चरणावपातं
भूमौ निपत्य वदनोदरदर्शनं च ।
श्वा पिण्डदस्य कुरुते गजपुङ्गवस्तु
धीरं विलोकयति चाटुशतैश्च भुङ्क्ते ॥ ४२॥
किं च
यज्जीव्यते क्षणमपि प्रथितं मनुष्यै-
र्विज्ञानविक्रमयशोभिरभज्यमानम् ।
तन्नाम जीवितमिह प्रवदन्ति तज्ज्ञाः
काकोऽपि जीवति चिराय बलिं च भुङ्क्ते ॥ ४३॥
अपरं च
यो नात्मजे न च गुरौ न च भृत्यवर्गे
दीने दयां न कुरुते न च बन्धुवर्गे ।
किं तस्य जीवितफलेन मनुष्यलोके
काकोऽपि जीवति चिराय बलिं च भुङ्क्ते ॥ ४४॥
अपरमपि
अहितहितविचारशून्यबुद्धेः
श्रुतिसमयैर्बहुभिर्बहिष्कृतस्य ।
उदरभरणमात्रकेवलेच्छोः
पुरुषपशोश्च पशोश्च को विशेषः ॥ ४५॥
करटको ब्रूते
आवां तावदप्रधानौ । तदाप्यावयोः किमनया विचारणया ।
दमनको ब्रूते
कियता कालेनामात्याः प्रधानतामप्रधानतां वा लभन्ते, यतः
न कस्यचित्कश्चिदिह स्वभावाद्
भवत्युदारोऽभिमतः खलो वा ।
लोके गुरुत्वं विपरीततां वा
स्वचेष्टितान्येव नरं नयन्ति ॥ ४६॥
किं च
आरोप्यते शिला शैले यत्नेन महता यथा ।
निपात्यते क्षणेनाधस्तथात्मा गुणदोषयोः ॥ ४७॥
यात्यधोऽधः व्रजत्युच्चैर्नरः स्वैरेव कर्मभिः ।
कूपस्य खनिता यद्वत्प्राकारस्येव कारकः ॥ ४८॥
तद्भद्रम् । स्वयत्नायत्तो ह्यात्मा सर्वस्य ।
करटको ब्रूते अथ भवान्किं ब्रवीति?
स आह अयं तावत्स्वामी

पिङ्गलकः कुतोऽपि कारणात्सचकितः परिवृत्योपविष्टः ।
करटको ब्रूते
उदीरितोऽर्थः पशुनापि गृह्यते
हयाश्च नागाश्च वहन्ति चोदिताः ।
अनुक्तमप्यूहति पण्डितो जनः
परेङ्गितज्ञानफला हि बुद्धयः ॥ ४९ ॥
आकाररिङ्गितैर्गत्या चेष्टया भाषणेन च ।
नेत्रवक्त्रविकारेण लक्ष्यते न्तर्गतं मनः ॥ ५० ॥
अत्र भयप्रस्तावे
प्रज्ञाबलेनाहमेनं स्वामिनमात्मीयं करिष्यामि । यतः
प्रस्तावसदृशं वाक्यं सद्भावसदृशं प्रियम् ।
आत्मशक्तिसमं कोपं यो जानाति स पण्डितः ॥ ५१ ॥
करटको ब्रूते सखे त्वं सेवानभिज्ञः । पश्य
अनाहूतो विशेद्यस्तु अपृष्टो बहु भाषते ।
आत्मानं मन्यते प्रीतं भूपालस्य स दुर्मतिः ॥ ५२ ॥
दमनको ब्रूते भद्र ! कथमहं सेवानभिज्ञः? पश्य
किमप्यस्ति स्वभावेन सुन्दरं वाप्यसुन्दरम् ।
यदेव रोचते यस्मै भवेत्तत्तस्य सुन्दरम् ॥ ५३ ॥
यतः
यस्य यस्य हि यो भावस्तेन तेन हि तं नरम् ।
अनुप्रविश्य मेधावी क्षिप्रमात्मवशं नयेत्॥ ५४ ॥
अन्यच्च
कोऽत्रेत्यहमिति ब्रूयात्सम्यगादेशयेति च ।
आज्ञामवितथां कुर्याद्यथाशक्ति महीपतेः ॥ ५५ ॥
अपरं च
अल्पेच्छुर्धृतिमान्प्राज्ञश्छायेवानुगतः सदा ।
आदिष्टो न विकल्पेत स राजवसतिं वसेत्॥ ५६ ॥
करटको ब्रूते कदाचित्त्वामनवसरप्रवेशादवगम्यते स्वामी ।
स चाह अस्त्वेवम् ।
तथाप्यनुजीविना स्वामिसांनिध्यमवश्यं करणीयम् । यतः
दोषभीतेरनारम्भस्तत्कापुरुषलक्षणम् ।
कैरजीर्णभयाद्भ्रातर्भोजनं परिहीयते ॥ ५७ ॥
पश्य
आसन्नमेव नृपतिर्भजते मनुष्यं
विद्याविहीनमकुलीनमसंस्तुतं वा ।
प्रायेण भूमिपतयः प्रमदालताश्च

यः पार्श्वतो वसति तं परिवेष्टयन्ति ॥ ५८॥
करटको ब्रूते अथ तत्र गत्वा किं वक्ष्यति भवान्।
स आह शृणु ! किमनुरक्तो विरक्तो वा मयि स्वामीति ज्ञास्यामि ।
करटको ब्रूते किं तज्ज्ञानलक्षणम् ।
दमनको ब्रूते शृणु
दूरादवेक्षणं हासः सम्प्रश्नेष्वादरो भृशम् ।
परोक्षे पि गुणश्लाघा स्मरणं प्रियवस्तुषु ॥ ५९॥
असेवके चानुरक्तिर्दानं सप्रियभाषणम् ।
अनुरक्तस्य चिह्नानि दोषे पि गुणसङ्ग्रहः ॥ ६०॥
अन्यच्च
कालयापनमाशानां वर्धनं फलखण्डनम् ।
विरक्तेश्वरचिह्नानि जानीयान्मतिमान्नरः ॥ ६१॥
एतज्ज्ञात्वा यथा चायं ममायत्तो भविष्यति । तथा वदिष्यामि ।
अपायसं दर्शनजां विपत्तिं
उपायसन्दर्शनजां च सिद्धिम् ।
मेधाविनो नीतिविधिप्रयुक्तां
पुरः स्फुरन्तीमिव दर्शयन्ति ॥ ६२॥
करटको ब्रूते तथाप्यप्राप्ते प्रस्तावे न वक्तुमर्हसि, यतः
अप्राप्तकालं वचनं बृहस्पतिरपि ब्रुवन्।
लभते बुद्ध्यवज्ञानमवमानं च भारत ॥ ६३॥
दमनको ब्रूते मित्र !
मा भैषीः ! नाहमप्राप्तावसरं वचनं वदिष्यामि । यतः
आपद्युन्मार्गगमने कार्यकालात्ययेषु च ।
अपृष्टोऽपि हितान्वेषी ब्रूयात्कल्याणभाषितम् ॥ ६४॥
यदि च प्राप्तावसरेणापि मया
मन्त्रो न वक्तव्यस्तदा मन्त्रित्वमेव ममानुपपन्नम् । यतः
कल्पयति येन वृत्तिं येन च लोके प्रशस्यते ।
स गुणस्तेन गुणिना रक्ष्यः संवर्धनीयश्च ॥ ६५॥
तद्भद्र ! अनुजानीहि माम् । गच्छामि ।
करटको ब्रूते
शुभमस्तु । शिवास्ते पन्थानः । यथाभिलषितमनुष्ठीयतामिति ।
ततो दमनको विस्मित इव पिङ्गलकसमीपं गतः । अथ दूरादेव
सादरं राज्ञा प्रवेशितः साष्टाङ्गप्रणिपातं प्रणिपत्योपविष्टः ।
राजाह चिराद्दृष्टोऽसि ।
दमनको ब्रूते यद्यपि मया सेवकेन श्रीमद्देवपादानां न किञ्चित्
प्रयोजनमस्ति, तथापि प्राप्तकालमनुजीविना सांनिध्यमवश्यं

कर्तव्यमित्यागतोऽस्मि । किं च
दन्तस्य निर्घर्षणकेन राजन्
कर्णस्य कण्डूयनकेन वापि ।
तृणेन कार्यं भवतीश्वराणां
किमङ्गवाक्पाणिमता नरेण ॥ ६६॥
यद्यपि चिरेणावधीरितस्य देवपादैर्मे
बुद्धिनाशः शक्यते, तदपि न शङ्कनीयम् । यतः
कदर्थितस्यापि च धैर्यवृत्ते-
र्बुद्धेर्विनाशो नहि शङ्कनीयः ।
अधःकृतस्यापि तनूनपातो
नाधः शिखा याति कदाचिदेव ॥ ६७॥
देव ! तत्सर्वथा विशेषज्ञेन स्वामिना भवितव्यम् । यतः
मणिर्लुठति पादेषु काचः शिरसि धार्यते ।
यथैवास्ते तथैवास्तां काचः काचो मणिर्मणिः ॥ ६८॥
अन्यच्च
निर्विशेषो यदा राजा समं सर्वेषु वर्तते ।
तदोद्यमसमर्थानामुत्साहः परिहीयते ॥ ६९॥
किं च
त्रिविधाः पुरुषा राजन्नुत्तमाधममध्यमाः ।
नियोजयेत्तथैवैतांस्त्रिविधेष्वेव कर्मसु ॥ ७०॥
यतः
स्थान एव निज्योज्यन्ते भृत्याश्चाभरणानि च ।
नहि चूडामणिः पादे नूपुरं शिरसा कृतम् ॥ ७१॥
अपि च
कनकभूषणसङ्ग्रहणोचितो
यदि मणिस्त्रपुणि प्रणिधीयते ।
न स विरौति न चापि न शोभते
भवति योजयितुर्वचनीयता ॥ ७२॥
अन्यच्च
मुकुटे रोपिता काचश्चरणाभरणे मणिः ।
नहि दोषो मणेरस्ति किन्तु साधोरविज्ञता ॥ ७३॥
पश्य
बुद्धिमाननुरक्तोऽयमयं शूर इतो भयम् ।
इति भृत्यविचारज्ञो भृत्यैरापूर्यते नृपः ॥ ७४॥
तथा हि
अश्वः शस्त्रं शास्त्रं वीणा वाणी नरश्च नारी च ।

पुरुषविशेषं प्राप्ता भवन्त्ययोग्याश्च योग्याश्च ॥ ७५॥
अन्यच्च
किं भक्तेनासमर्थेन किं शक्तेनापकारिणा ।
भक्तं शक्तं च मां राजन्नावज्ञातुं त्वमर्हसि ॥ ७६॥
यतः
अवज्ञानाद्राज्ञो भवति मतिहीनः परिजनस्
ततस्तत्प्रामाण्याद्भवति न समीपे बुधजनः ।
बुधैस्त्यक्ते राज्ये न हि भवति नीतिर्गुणवती
विपन्नायां नीतौ सकलमवशं सीदति जगत्॥ ७७॥
अपरं च
जनं जनपदा नित्यमर्चयन्ति नृपार्चितम् ।
नृपेणावमतो यस्तु स सर्वैरवमन्यते ॥ ७८॥
किं च
बालादपि गृहीतव्यं युक्तमुक्तं मनीषिभिः ।
रवेरविषये किं न प्रदीपस्य प्रकाशनम् ॥ ७९॥
पिङ्गलकोऽवदत्भद्र दमनक ! किमेतत्?
त्वमस्मदीयप्रधानामात्यपुत्र इयन्तं कालं यावत्कुतोऽपि
खलवाक्यान्नागतोऽसि । इदानीं यथाभिमतं ब्रूहि ।
दमनको ब्रूते देव ! पृच्छामि किञ्चित्।
उच्यताम् ।
उदकार्थी स्वामी पानीयमपीत्वा किमिति विस्मित इव तिष्ठति ।
पिङ्गलकोऽवदत्भद्रमुक्तं त्वया । किन्त्वेतद्रहस्यं वक्तुं
काचिद्विश्वासभूमिर्नास्ति । तथापि निभृतं कृत्वा कथयामि ।
शृणु, सम्प्रति वनमिदमपूर्वसत्त्वाधिष्ठितमतोऽस्माकं
त्याज्यम् । अनेन हेतुना विस्मितोऽस्मि । तथा च श्रुतो मयापि महान्
अपूर्वशब्दः । शब्दानुरूपेणास्य प्राणिनो महता बलेन भवितव्यम् ।
दमनको ब्रूते देव ! अस्ति तावदयं
महान्भयहेतुः । स शब्दोऽस्याभिरप्याकर्णितः । किन्तु स किं
मन्त्री यः प्रथमं भूमित्यागं पश्चाद्युद्धं चोपविशति
अस्मिन्कार्यसन्देहे भृत्यानामुपयोग एव ज्ञातव्यः । यतः
बन्धुस्त्रीभृत्यवर्गस्य बुद्धेः सत्त्वस्य चात्मनः ।
आपन्निकषपाषाणे नरो जानाति सारताम् ॥ ८०॥
सिंहो ब्रूते भद्र ! महती शङ्का मां बाधते ।
दमनकः पुनराह स्वगतमन्यथा राज्यसुखं परित्यज्य
स्थानान्तरं गन्तुं कथं मां सम्भाषसे? प्रकाशं ब्रूते
देव ! यावदहं जीवामि तावद्भयं न कर्तव्यम् । किन्तु

करटकादयोऽप्याश्वास्यन्तां यस्मादापत्प्रतीकारकाले दुर्लभह्
पुरुषसमवायः ।
ततस्तौ दमनककरटकौ राज्ञा सर्वस्वेनापि पूजितौ भयप्रतीकारं प्रतिज्ञाय चलितौ । करटको गच्छन्दमनकमाह सखे ! किं शक्यप्रतीकारो भयहेतुरशक्यप्रतीकारो वेति न ज्ञात्वा भयोपशमं
प्रतिज्ञाय कथमयं महाप्रसादो गृहीतः? यतोऽनुपकुर्वाणो न कस्याप्युपायनं गृह्णीयाद्विशेषतो राज्ञः । पश्य

यस्य प्रसादे पद्मास्ते विजयश्च पराक्रमे ।
मृत्युश्च वसति क्रोधे सर्वतेजोमयो हि सः ॥ ८१॥

तथा हि

बालोऽपि नावमन्तव्यो मनुष्य इति भूमिपः ।
महती देवता ह्येषा नररूपेण तिष्ठति ॥ ८२॥

दमनको विहस्याह मित्र !
तूष्णीमास्यताम् । ज्ञातं मया भयकारणम् । बलीवर्दनर्दितं तत् । वृषभाश्चास्माकमपि भक्ष्याः । किं पुनः सिंहस्य ।
करटको ब्रूते
यद्येवं तदा किं पुनः स्वामित्रासस्तत्रैव किमिति नापनीतः ।
दमनको ब्रूते यदि स्वामित्रासस्तत्रैव मुच्यते तदा कथमयं महाप्रसादलाभः स्यात् । अपरं च

निरपेक्षो न कर्तव्यो भृत्यै स्वामी कदाचन ।
निरपेक्षं प्रभुं कृत्वा भृत्यः स्याद्दधिकर्णवत् ॥ ८३॥

करटकः पृच्छतिकथमेतत्?
दमनकः कथयति

कथा ३

अस्त्युत्तरपथे र्बुदशिखरनाम्नि पर्वते दुर्दान्तो नाम महाविक्रमः सिंहः । तस्य पर्वतकन्दरमधिशयानस्य केसराग्रं कश्चिन्मूषिकः प्रत्यहं छिनत्ति । ततः केसराग्रं लूनं दृष्ट्वा कुपितो विवरान्तर्गतं मूषिकमलभमानोऽचिन्तयत्

क्षुद्रशत्रुर्भवेद्यस्तु विक्रमान्नैव लभ्यते ।
तमाहन्तुं पुरस्कार्यः सदृशस्तस्य सैनिकः ॥ ८४॥

इत्यालोच्य तेन ग्रामं गत्वा विश्वासं कृत्वा दधिकर्णनामा बिडालो यत्नेवानीय मांसाहारं दत्त्वा स्वकन्दरे स्थापितः । अनन्तरं तद्भयान्मूषिकोऽपि विलान्न निःसरति । तेनासौ सिंहोऽक्षतकेशरः सुखं स्वपिति । मूषिकशब्दं यदा यदा शृणोति, तदा तदा मांसाहारदानेन तं बिडालं संवर्धयति ।

आज्ञाभङ्गो नरेन्द्राणां ब्राह्मणानामनादरः ।
पृथक् शय्या च नारीणामशस्त्रविहितो वधः ॥ ८५॥
ततो देशव्यवहारानभिज्ञः सञ्जीवकः सभयमुपसृत्य
साष्टाङ्गपातं करटकं प्रणतवान्। तथा चोक्तम्
मतिरेव बलाद्गरीयसी यदभावे करिणामियं दशा ।
इति घोषयतीव डिण्डिमः करिणो हस्तिपकाहतः क्वणन्॥ ८६॥
अथ सञ्जीवकः
साशङ्कमाह सेनापते ! किं मया कर्तव्यम् । तदभिधीयताम् ।
करटको ब्रूते वृषभ ! अत्र कानने तिष्ठसि ।
अस्मद्देवपादारविन्दं प्रणय ।
सञ्जीवको ब्रूते तदभयवाचं मे यच्छ । गच्छामि ।
करटको ब्रूते शृणु रे बलीवर्द ! अलमनया शङ्कया । यतः
प्रतिवाचमदत्त केशवः शपमानाय न चेदिभूभुजे ।
अनुहुङ्कुरुते घनध्वनिं न हि गोमायुरुतानि केसरी ॥ ८७॥
अन्यच्च
तृणानि नोन्मूलयति प्रभञ्जनो
मृदूनि नीचैः प्रणतानि सर्वतः ।
समुच्छ्रितानेव तरून्प्रबाधते
महान्महत्येव करोति विक्रमम् ॥ ८८॥
ततस्तौ सञ्जीवकं कियद्दूरे संस्थाप्य पिङ्गलकसमीपं गतौ ।
ततो राजा सादरमवलोकितौ प्रणम्योपविष्टौ ।
राजाह त्वया स दृष्टः?
दमनको ब्रूते देव !
दृष्टः । किन्तु यद्देवेन ज्ञातं तत्तथा । महानेवासौ देवं
द्रष्टुमिच्छति । किन्तु महाबलोऽसौ ततः सज्जीभूयोपविश्य
दृश्यताम् । शब्दमात्रादेव न भेतव्यम् । तथा चोक्तम्
शब्दमात्रान्न भेतव्यमज्ञात्वा शब्दकारणम् ।
शब्दहेतुं परिज्ञाय कुट्टनी गौरवं गता ॥ ८९॥
राजाह कथमेतत्?
दमनकः कथयति

कथा ४

अस्ति श्रीपर्वतमध्ये ब्रह्मपुराख्यं नगरम् ।
तच्छिखरप्रदेशे घण्टाकर्णो नाम राक्षसः प्रतिवसतीति
जनप्रवादः श्रूयते । एकदा घण्टामादाय पलायमानः कश्चिच्चौरो
व्याघ्रेण व्यापादितः । तत्पाणिपतिता घण्टा वानरैः प्राप्ता ।
वानरास्तां घण्टामनुक्षणं वादयन्ति । ततो नगरजनैः स मनुष्यः

खादितो दृष्टः प्रतिक्षणं घण्टारवश्च
श्रूयते ।अनन्तरं घण्टाकर्णः कुपितो मनुष्यान्खादति घण्टां
च वादयतीत्युक्त्वा सर्वे जना नगरात्पलायिताः ।ततः करालया नाम
कुट्टन्या विमृश्यानवरोऽयं घण्टानादः ।तत्किं मर्कटा
घण्टां वादयन्तीति स्वयं विज्ञाय राजा विज्ञापितः देव !
यदि कियद्धनोपक्षयः क्रियते, तदाहमेनं घण्टाकर्णं साधयामि ।
ततो राजा तस्यै धनं दत्तम् ।
कुट्टन्या मण्डलं कृत्वा तत्र गणेशादिपूजागौरवं दर्शयित्वा
स्वयं वानरप्रियफलान्यादाय वनं प्रविश्य फलान्याकीर्णानि ।
ततो घण्टां परित्यज्य वानराः फलासक्ता बभूवुः ।कुट्टनी च
घण्टां गृहीत्वा नगरमागता सर्वजनपूज्याभवत्।अतोऽहं
ब्रवीमि शब्दमात्रान्न भेतव्यमित्यादि ।ततः सञ्जीवकमानीय
दर्शनं कारितवन्तौ ।पश्चात्तत्रैव परमप्रीत्या निवसति ।
अथ कदाचित्तस्य सिंहस्य भ्राता स्तब्धकर्णनामा सिंहः समागतः ।
तस्यातिथ्यं कृत्वा सिंहमुपवेश्य पिङ्गलकस्तदाहाराय पशुं
हन्तुं चलितः ।अत्रान्तरे
सञ्जीवको वदति देव ! अद्य हतमृगाणां मांसानि क्क?
राजाह दमनककरटकौ जानीतः ।
सञ्जीवको ब्रूते ज्ञायतां किमस्ति नास्ति वा?
सिंहो विमृश्याह नास्त्येव तत्।
सञ्जीवको ब्रूते कथमेतावन्मांसं ताभ्यां खादितम्?
राजाह खादितं व्ययितमवधीरितं च ।प्रत्यहमेष क्रमः ।
सञ्जीवको ब्रूते कथं श्रीमद्देवपादानां अगोचरेणैव क्रियते?
राजाह मदीयागोचरेणैव क्रियते ।
अथ सञ्जीवको ब्रूते नैतदुचितम् ।तथा चोक्तम्
नानिवेद्य प्रकुर्वीत भर्तुः किञ्चिदपि स्वयम् ।
कार्यमापत्प्रतीकारादन्यत्र जगतीपते ॥९०॥
अन्यच्च
कमण्डलूपमोऽमात्यस्तनुत्यागी बहुग्रहः ।
नृपते किङ्क्षणो मूर्खो दरिद्रः किंवराटकः ॥९१॥
स ह्यमात्यः सदा श्रेयान्काकिनीं यः प्रवर्धयेत्।
कोषः कोषवतः प्राणाः प्राणाः प्राणा न भूपतेः ॥९२॥
किं चार्थैर्न कुलाचारैः सेवतामेति पूरुषः ।
धनहीनः स्वपत्न्यापि त्यज्यते किं पुनः परैः ॥९३॥
एतच्च राज्ञः प्रधानं दूषणम्
अतिव्ययोऽनपेक्षा च तथार्जनमधर्मतः ।

मोषणं दूरसंस्थानां कोषव्यसनमुच्यते ॥ ९४॥
यतः
क्षिप्रमायतमनालोच्य व्ययमानः स्ववाञ्छया ।
परिक्षीयत एवासौ धनी वैश्रवणोपमः ॥ ९५॥
स्तब्धकर्णो ब्रूते शृणु भ्रातः चिराश्रितादेतौ
दमनककरटकौ सन्धिविग्रहकार्याधिकारिणौ च कदाचिद्
अर्थाधिकारे न
नियोक्तव्यौ । अपरं च नियोगप्रस्तावे यन्मया श्रुतं तत्कथ्यते ।
ब्राह्मणः क्षत्रियो बन्धुर्नाधिकारे प्रशस्यते ।
ब्राह्मणः सिद्धमप्यर्थं कृच्छ्रेणापि न यच्छति ॥ ९६॥
नियुक्तः क्षत्रियो द्रव्ये खड्गं दर्शयते ध्रुवम् ।
सर्वस्वं ग्रसते बन्धुराक्रम्य ज्ञातिभावतः ॥ ९७॥
अपराधे पि निःशङ्को नियोगी चिरसेवकः ।
स स्वामिनमवज्ञाय चरेच्च निरवग्रहः ॥ ९८॥
उपकर्ताधिकारस्थः स्वापराधं न मन्यते ।
उपकारं ध्वजीकृत्य सर्वमेव विलुम्पति ॥ ९९॥
उपंशुक्रीडितोऽमात्यः स्वयं राजायते यतः ।
अवज्ञा क्रियते तेन सदा परिचयाद्ध्रुवम् ॥ १००॥
अन्तर्दुष्टः क्षमायुक्तः सर्वानर्थकरः किल ।
शकुनिः शकटारश्च दृष्टान्तावत्र भूपते ॥ १०१॥
सदामत्यो न साध्यः स्यात्समृद्धः सर्व एव हि ।
सिद्धानामयमादेशः ऋद्धिश्चित्तविकारिणी ॥ १०२॥
प्राप्तार्थग्रहणं द्रव्यपरीवर्तोऽनुरोधनम् ।
उपेक्षा बुद्धिहीनत्वं भोगोऽमात्यस्य दूषणम् ॥ १०३॥
नियोग्यर्थग्रहोपायो राज्ञा नित्यपरीक्षणम् ।
प्रतिपत्तिप्रदानं च तथा कर्मविपर्ययः ॥ १०४॥
निपीडिता वमन्त्युच्चैरन्तःसारं महीपतेः ।
दुष्टव्रणा इव प्रायो भवन्ति हि नियोगिनः ॥ १०५॥
मुहुर्नियोगिनी बाध्या वसुधारा महीपते ।
सकृत्किं पीडितं स्नानवस्त्रं मुञ्चेद्धृतं पयः ॥ १०६॥
एतत्सर्वं यथावसरं ज्ञात्वा व्यवहर्तव्यम् ।
सिंहो ब्रूते
अस्ति तावदेवम् । किन्त्वेतौ सर्वथा न मम वचनकारिणौ ।
स्तब्धकर्णो ब्रूते एतत्सर्वमनुचितं सर्वथा । यतः
आज्ञाभङ्गकरान्राजा न क्षमेत सुतानपि ।
विशेषः को नु राज्ञश्च राज्ञश्चित्रगतस्य च ॥ १०७॥

स्तब्धस्य नश्यति यशो विषमस्य मैत्री
नष्टेन्द्रियस्य कुलमर्थपरस्य धर्मः ।
विद्याफलं व्यसनिनः कृपणस्य सौख्यं
राज्यं प्रमत्तसचिवस्य नराधिपस्य ॥१०८॥
अपरं च
तस्करेभ्यो नियुक्तेभ्यः शत्रुभ्यो नृपवल्लभात्।
नृपतिर्निजलोभाच्च प्रजा रक्षेत्पितेव हि ॥१०९॥
भ्रातः ! सर्वथास्मद्वचनं क्रियताम् ।व्यवहारोऽप्यस्माभिः
कृत एव ।अयं सञ्जीवकः सस्यभक्षकोऽर्थाधिकारे नियुज्यताम् ।
एतद्वचनात्तथानुष्ठिते सति तदारभ्य पिङ्गलकसञ्जीवकयोः
सर्वबन्धुपरित्यागेन महता स्नेहेन कालोऽतिवर्तते ।
ततोऽनुजीविनामप्याहारदाने शैथिल्यदर्शनाद्
दमनककरटकावन्योन्यं चिन्तयतः ।तदाह दमनकः
करटकं मित्र ! किं कर्तव्यम्? आत्मकृतोऽयं दोषः ।
स्वयं कृते पि दोषे परिदेवनमप्यनुचितम् ।तथा चोक्तम्
स्वर्णरेखामहं स्पृष्ट्वा बद्ध्वात्मानं च दूतिका ।
आदित्सुश्च मणिं साधुः स्वदोषाद्दुःखिता इमे ॥११०॥
करटको ब्रूतेकथमेतत्?
दमनकः कथयति

कथा ५

अस्ति काञ्चनपुरनाम्नि नगरे वीरविक्रमो राजा ।तस्य धर्माधिकारिणा
कश्चिन्नापितो वध्यभूमिं नीयमानः कन्दर्पकेतुनाम्ना परिव्राजकेन
साधुद्वितीयकेन नायं हन्तव्यः इत्युक्त्वा
वस्त्राञ्चलेन धृतः ।राजपुरुषा ऊचुः किमिति नायं वध्यः ।
स आह श्रूयताम् ।स्वर्णरेखामहं स्पृष्ट्वा इत्यादि पठति ।
त आहुःकथमेतत्?
परिव्राजकः कथयति अहं सिंहलद्वीपस्य भूपतेर्जीमूतकेतः
पुत्रः दन्दर्पकेतुर्नाम ।मध्ये चतुर्दश्यामाविर्भूतकल्पतरुतले
रत्नावलीकिरणकबूतरपर्यङ्कस्थिता सर्वालङ्कारभूषिता
लक्ष्मीरिव वीनां वादयन्ती कन्या काचिद्दृश्यते इति ।
ततोऽहं पोतव्णिजमादाय पोतमारुह्य तत्र गतः ।
अनन्तरं तत्र गत्वा पर्यङ्के धमग्रा तथैव सावलोकिता ।
ततस्तल्लावण्यगुणाकृष्टेन मयापि तत्पश्चाज्झम्पो दत्तः ।
तदनन्तरं कनकपत्तनं प्राप्य सुवर्णप्रासादे तथैव पर्यङ्के
स्थिता विद्याधरीभिरुपास्यमाना मयालोकिता ।तथाप्यहं दूरादेव
दृष्ट्वा सखीं प्रस्थाप्य सादरं सम्भाषितः ।तत्सख्या

च मया पृष्टया समाख्यातमेषा कन्दर्पकेलिनाम्नो
विद्याधरचक्रवर्तिनः पुत्री रत्नमञ्जरी नाम प्रतिज्ञापिता
विद्यते ।यः कनकवर्तनं स्वचक्षुषागत्य पश्यति, स एव
पितुरगोचरोऽपि मां परिणेष्यतीति
मनसः सङ्कल्पः ।तदेनां गान्धर्वविवाहेन परिणयतु भवान्।
अथ तत्र वृत्ते गन्धर्वविवाहे
तथा सह रममाणस्तत्राहं तिष्ठामि ।तत एकदा रहसि तयोक्तं
स्वामिन्! स्वेच्छया सर्वमिदमुपभोक्तव्यम् ।एषा चित्रगता
स्वर्णरेखा नाम विद्याधरी न कदाचित्स्प्रष्टव्या ।पश्चाद्
उपजातकौतुकेन मया स्वर्णरेखा स्वहस्तेन स्पृष्टा ।तथा
चित्रतयाप्यहं चरणपद्मेन ताडित आगत्य स्वराष्ट्रे पतितः ।
अथ दुःखितोऽहं परिव्रजितः पृथिवीं परिभ्राम्यन्न्
इमां न्गरीमनुप्राप्तः ।अत्र चातिकान्ते दिवसे गोपगृहे सुप्तः
सन्नपश्यम् ।प्रदोषसमये पशूनां पालनं कृत्वा स्वगेहमागतो
गोपः स्ववधूं दूत्या सह किमपि मन्त्रयन्तीमपश्यत्।ततस्तां गोपीं
ताडयित्वा स्तम्भे बद्ध्वा सुप्तः ।ततोऽर्धरात्रे एतस्य नापितस्य
वधूर्दूती पुनस्तां गोपीमुपेत्यावदत्तव विरहानलदग्धोऽसौ
स्मरशरजर्जरितो मुमूर्षुरिव वर्तते ।तथा चोक्तम्
रजनीचरनाथेन खण्डिते तिमिरे निशि ।
यूनां मनांसि विव्याध दृष्ट्वा दृष्ट्वा मनोभवः ॥१११॥
तस्य तादृशीमवस्थामवलोक्य परिक्लिष्टमनास्त्वामनुवर्तितुमागता ।
तदहमत्रात्मानं बद्ध्वा तिष्ठामि ।त्वं तत्र गत्वा तं
सन्तोष्य सत्वरमागमिष्यसि ।
तथानुष्ठिते सति स गोपः प्रबुद्धोऽवदतिदानीं त्वां पापिष्ठां
जारान्तिकं नयामि ।ततो यदासौ न किञ्चिदपि ब्रूते तदा क्रुद्धो गोपः
दर्पान्मम वचसि प्रत्युत्तरमपि न ददासि इत्युक्त्वा कोपेन
तेन कर्तरिकामादायास्या नासिका छिन्ना ।तथा कृत्वा पुनः सुप्तो गोपो
निद्रामुपगतः ।अथागत्य गोपी दूतीमपृच्छत्का वार्ता?
दूत्योक्तं पश्य माम् ।मुखमेव वार्तां कथयति ।
अनन्तरं सा गोपी तथा कृत्वात्मानं बद्ध्वा स्थिता ।इयं च
दूती तां छिन्ननासिकां गृहीत्वा स्वगृहं प्रविश्य स्थिता ।
ततः प्रातरेवानेन नापितेन स्ववधूः क्षुरभाण्डं याचिता सती
क्षुरमेकं प्रादात्।ततोऽसमग्रभाण्डे प्राप्ते समुपजातकोपोऽयं
नापितस्तं क्षुरं दूरादेव गृहे क्षिप्तवान्।अथ कृतार्तरायेयं
मे नासिकानेन छिन्नेत्युक्त्वा धर्माधिकारिसमीपमेतमानीतवती ।
सा च गोपी तेन गोपेन पुनः

पृष्टोवाच अरे पाप ! को मां महासती विरूपयितुं समर्थः ।
मम व्यवहारमकल्मषमष्टौ लोकपाला एव जानन्ति, यतः
आदित्यचन्द्रावनिलानलश्च
द्यौर्भूमिरापो हृदयं यमश्च ।
अहश्च रात्रिश्च उभे च सन्ध्ये
धर्मश्च जानाति नरस्य वृत्तम् ॥ ११२ ॥
अतथ्यान्यपि तथ्यानि दर्शयन्ति हि पेशलाः ।
समे निम्नोन्नतानीव चित्रकर्मविदो जनाः ॥ ११३ ॥
उत्पन्नेषु च कार्येषु मतिर्यस्य न हीयते ।
स निस्तरति दुर्गाणि गोपी जारद्वयं यथा ॥ ११४ ॥
करटकः पृच्छति कथमेतत्?

कथा ६

दमनकः कथयति अस्ति
द्वारवत्यां पुर्यां कस्यचिद्गोपस्य वधूर्बन्धकी । सा ग्रामस्य दण्डनायकेन तत्पुत्रेण च समं रमते । तथा चोक्तम्
नाग्निस्तृप्यति काष्ठानां नापगानां महोदधिः ।
नान्तकः सर्वभूतानां न पुंसां वामलोचना ॥ ११५ ॥
न दानेन न मानेन नार्जवेन न सेवया ।
न शस्त्रेण न शास्त्रेण सर्वथा विषमाः स्त्रियः ॥ ११६ ॥
यतः
गुणाश्रयं कीर्तियुतं च कान्तं
पतिं रतिज्ञं सधनं युवानम् ।
विहाय शीघ्रं वनिता व्रजन्ति
नरान्तरं शीलगुणादिहीनम् ॥ ११७ ॥
अपरं च
न तादृशीं प्रीतिमुपैति नारी
विचित्रशय्या शयितापि कामम् ।
यथा हि दूर्वादिविकीर्णभूमौ
प्रयाति सौख्यं परकान्तिसङ्गात् ॥ ११८ ॥
अथ कदाचित्सा दण्डनायकपुत्रेण सह रममाणा तिष्ठति । अथ दण्डनायकोऽपि रन्तुं तत्रागतः । तमायान्तं दृष्ट्वा तत्पुत्रं कुसूले निक्षिप्य दण्डनायकेन सह तथैव क्रीडति । अनन्तरं तस्य भर्ता गोपो गोष्ठात्समागतः । तमवलोक्य गोप्योक्तं दण्डनायक ! त्वं लगुडं गृहीत्वा कोपं दर्शयन्सत्वरं गच्छ । तथा तेनानुष्ठिते गोपेन गृहमागत्य पृष्टाऽकेन कार्येण दण्डनायकः समागत्यात्र स्थितः?

सा ब्रूते अन्यं
केनापि कार्येण पुत्रस्योपरि क्रुद्धः । स च मार्यमाणोऽप्यत्रागत्य
प्रविष्टो मया कुसूले निक्षिप्य रक्षितः । तत्पित्रा चान्विष्यात्र
न दृष्टः । अत एवायं दण्डनायकः क्रुद्ध एव गच्छति ।
ततः सा
तत्पुत्रं कुषुलाद्बहिष्कृत्य दर्शितवती । तथा चोक्तम्
आहारो द्विगुणः स्त्रीणां बुद्धिस्तासां चतुर्गुणा ।
षड्गुणो व्यवसायश्च कामाश्चाष्टगुणः स्मृतः ॥ ११९ ॥
अतोऽहं ब्रवीमि उतपन्नेष्वपि कार्येषु इत्यादि ।
करटको ब्रूते अस्त्वेवम् । किन्त्वनयोर्महानन्योग्न्यनिसर्गोपजातस्नेह
कथं भेदयितुं शक्यः?
दमनको ब्रूते उपायः क्रियताम् । तथा चोक्तम्
उपायेन जयो यादृग् रिपोस्तादृङ् न हेतिभिः ।
उपायज्ञोऽल्पकायोऽपि न शूरैः परिभूयते ॥ १२० ॥
करटकः पृच्छति कथमेतत्?
दमनकः कथयति

कथा ७

कस्मिंश्चित्तरौ वायसदम्पती निवसतः । तयोश्चापृत्यानि
तत्कोटरावस्थितेन कृष्णसर्पेण खादितानि । ततः
पुनर्गर्भवती वायसी वायस्माह नाथ ! त्यज्यतामयं वृक्षः ।
अत्रावस्थितकृष्णसर्पेणावयोः सन्ततिः सततं भक्ष्यते ।
यतः
दुष्टा भार्या शठं मित्रं भृत्यश्चोत्तरदायकः ।
ससर्पे च गृहे वासो मृत्युरेव न संशयः ॥ १२१ ॥
वायसो ब्रूते प्रिये ! न
भेतव्यम् ।
वारं वारं मवैतस्य सोढः । इदानीं पुनर्न क्षन्तव्यः ।
वायस्याह कथमेतेन बलवता सार्धं भवान्विग्रहीतुं समर्थः ।
वायसो ब्रूते अलमनया शङ्कया । यतः
बुद्धिर्यस्य बलं तस्य निर्बुद्धेस्तु कुतो बलम् ।
पश्य सिंहो मदोन्मत्तः शशकेन निपातितः ॥ १२२ ॥
वायसी विहस्याहकथमेतत्?
वायसः कथयति

कथा ८

अस्ति मन्दरनाम्नि पर्वते
दुर्दान्तो नाम सिंहः । स च सर्वदा पशूनां वधं कुर्वन्नास्ते ।

ततः सर्वैः पशुभिर्मिलित्वा स सिंहो विज्ञप्तः मृगेन्द्र !
किमर्थमेकदा बहुपशुघातः क्रियते । यदि प्रसादो भवति तदा
वयमेव भवदाहाराय प्रत्यहमेकैकं पशुमुपढौकयामः । ततः
सिंहेनोक्तं यद्येतदभिमतं भवतां तर्हि भवतु तत्।
ततःप्रभृत्येकैकं पशुमुपकल्पितं भक्षयन्नास्ते । अथ
कदाचिद्वृद्धशशकस्य वारः समायातः । सोऽचिन्तयत्
त्रासहेतोर्विनीतिस्तु क्रियते जीविताशया ।
पञ्चत्वं चेद्गमिष्यामि किं सिंहानुनयेन मे ॥१२३॥
तन्मन्दं मन्दं गच्छामि । ततः सिंहोऽपि
क्षुधापीडितः कोपात्तमुवाच कुतस्त्वं विलम्ब्य समागतोऽसि ।
शशकोऽब्रवीत्देव !
नाहमपराधी । आगच्छन्पथि सिंहान्तरेण बलाद्धृतः । तस्याग्रे
पुनरागमनाय शपथं कृत्वा स्वामिनं निवेदयितुमत्रागतोऽसिम् ।
सिंहः सकोपमाह
सत्वरं गत्वा दुरात्मानं दर्शय । क्व स दुरात्मा तिष्ठति ।
ततः शशकस्तं गृहीत्वा गभीरकूपं दर्शयितुं गतः । तत्रागत्य
स्वयमेव पश्यतु स्वामीत्युक्त्वा तस्मिन्कूपजले तस्य सिंहस्यैव
प्रतिबिम्बं दर्शितवान्। ततोऽसौ क्रोधाध्मातो दर्पात्तस्योपर्यात्मानं
निक्षिप्य पञ्चत्वं गतः । अतोऽहं ब्रवीमि बुद्धिर्यस्य इत्यादि ।
वायस्याह श्रुतं मया सर्वम् । सम्प्रति यथा कर्तव्यं ब्रूहि ।
वायसोऽवदतत्रासन्ने सरसि राजपुत्रः प्रत्यहमागत्य
स्नाति । स्नानसमये मदङ्गादवतारितं तीर्थशिलानिहितं
कनकसूत्रं चञ्च्वा विधृत्यानीयास्मिन्कोटरे धारयिष्यसि ।
अथ कदाचित्स्नातुं जलं प्रविष्टे राजपुत्रे वायस्या तदनुष्ठितम् ।
अथ कनकसूत्रानुसरणप्रवृत्तै राजपुरुषैस्तत्र
तरुकोटरे कृष्णसर्पो दृष्टो व्यापादितश्च । अतोऽहं ब्रवीमि
उपायेन हि यच्छक्यमितेन हि यच्छक्यमित्यादि । करटको
ब्रूते यद्येवं तर्हि गच्छ । शिवास्ते सन्तु पन्थानः । ततो
दमनकः पिङ्गलकसमीपं गत्वा प्रणम्योवाच देव ! आत्यन्तिकं
किमपि महाभयकारि कार्यं मन्यमानः समागतोऽस्मि । यतः
आपद्युन्मार्गगमने कार्यकालात्ययेषु च । कल्याणवचनं ब्रूयाद्
अपृष्टोऽपि हितो नरः ॥१२४॥
अन्यच्च
भोगस्य भाजनं राजा न राजा कार्यभाजनम् ।
राजकार्यपरिध्वंसी मन्त्री दोषेण लिप्यते ॥१२५॥
तथा हि पश्य । अमात्यानामेष क्रमः ।

वरं प्राणपरित्यागः शिरसा वापि कर्तनम् ।
न तु स्वामिपदावाप्तिपातकेच्छोरुपेक्षणम् ॥१२६॥
पिङ्गलकः सादरमाह अथ भवान्किं वक्तुमिच्छति ।
दमनको ब्रूते देव ! सञ्जीवकस्तवोपयसदृशव्यवहारीव
लक्ष्यते ।तथा चास्मत्सन्निधाने श्रीमद्देवपादानां
शक्तित्रयनिन्दां कृत्वा राज्यमेवाभिलषति ।
एतच्छ्रुत्वा, पिङ्गलकः सभयं साश्चर्यं मत्वा तूष्णीं स्थितः ।
दमनकः पुनराह देव ! सर्वामात्यपरित्यागं कृत्वैक
एवायं यत्त्वां सर्वाधिकारी कृतः ।स एव दोषः ।यतः
अत्युच्छ्रिते मन्त्रिणि पार्थिवे च
विष्टभ्य पादावुपतिष्ठते श्रीः ।
सा स्त्रीस्वभावादसहा भरस्य
तयोर्द्वयोरेकतरं जहाति ॥१२७॥
अपरं च
एकं भूमिपतिः करोति सचिवं राज्ये प्रमाणं यदा
तं मोहात्श्रयते मदः स च मदालस्येन निर्विद्यते ।
निर्विण्णस्य पदं करोति हृदये तस्य स्वतन्त्रस्पृहा
स्वातन्त्र्यस्पृहया ततः स नृपतेः प्राणानभिद्रुह्यति ॥१२८॥
अन्यच्च
विषदग्धस्य भक्तस्य दन्तस्य चलितस्य च ।
अमात्यस्य च दुष्टस्य मूलादुद्धरणं सुखम् ॥१२९॥
किं च
यः कुर्यात्सचिवायत्तां श्रियं तद्व्यसने सति ।
सोऽन्धवज्जगतीपालः सीदेत्सञ्चारकैर्विना ॥१३०॥
सर्वकार्येषु
स्वेच्छातः प्रवर्तते ।तदत्र प्रमाणं स्वामी ।एतं च जानाति ।
न सोऽस्ति पुरुषो लोके यो न कामयते श्रियम् ।
परस्य युवतिं रम्यां सादरं नेक्षते त्र कः ॥१३१॥
सिंहो विमृश्याह भद्र !
यद्यप्येवं तथापि सञ्जीवकेन सह मम महान्स्नेहः ।पश्य
कुर्वन्नपि व्यलीकानि यः प्रियः प्रिय एव सः ।
अशेषदोषदुष्टोऽपि कायः कस्य न वल्लभः ॥१३२॥
अन्यच्च
अप्रियाण्यपि कुर्वाणो यः प्रियः प्रिय एव सः ।
दग्धमन्दिरसारे पि कस्य वह्नावनादरः ॥१३३॥
दमनकः पुनरे एवाह देव ! स एवातिदोषः, यतः

यस्मिन्नेवाधिकं चक्षुरारोहयति पार्थिवः ।
सुते मात्ये प्युदासीने स लक्ष्म्याश्रीयते जनः ॥१३४॥
शृणु देव !
अप्रियस्यापि पथ्यस्य परिणामः सुखावहः ।
वक्ता श्रोता च यत्रास्ति रमन्ते तत्र सम्पदः ॥१३५॥
त्वया च मूलभृत्यानपास्यायमागन्तुकः पुरस्कृतः ।
एतच्चानुचितं कृतम् । यतः
मूलभृत्यान्परित्यज्य नागन्तून्प्रतिमानयेत्।
नातः परतरो दोषो राज्यभेदकरो यतः ॥१३६॥
सिंहो ब्रूते किमाश्चर्यम् । मया यद्
अभयवाचं दत्त्वानीतः संवर्धितश्च तत्कथं मह्यं द्रुह्यति ।
दमनको ब्रूते देव !
दुर्जनो नार्जवं याति सेव्यमानोऽपि नित्यशः ।
स्वेदनाभ्यञ्जनोपायैः श्वपुच्छमिव नामितम् ॥१३७॥
अपरं च
स्वेदितो मर्दितश्चैव रज्जुभिः परिवेष्टितः ।
मुक्तो द्वादशभिर्वर्षैः श्वपुच्छः प्रकृतिं गतः ॥१३८॥
अन्यच्च
वर्धनं वा सम्मानं खलानां प्रीतये कुतः ।
फलन्त्यमृतसेके पि न पथ्यानि विषद्रुमाः ॥१३९॥
अतोऽहं ब्रवीमि
अपृष्टस्तस्य न ब्रूयाद्यश्च नेच्छेत्पराभवम् ।
एष एव सतां धर्मो विपरीतोऽसतां मतः ॥१४०॥
तथा चोक्तम्
स्निग्धोऽकुशलान्निवारयति यस्तत्कर्म यन्निर्मलं
सा स्त्री यातुविधायिनी स मतिमान्यः सद्भिरभ्यर्च्यते ।
सा श्रीर्या न मदं करोति स सुखी यस्तृष्णया मुच्यते
तन्मित्रं यत्कृत्रिमं स पुरुषो यः खिद्यते नेन्द्रियैः ॥१४१॥
यदि सञ्जीवकव्यसनादितोऽविज्ञापितोऽपि
स्वामी न निवर्तते, तदीदृशे भृत्ये न दोषः । तथा च
नृपः कामासक्तो गणयति न कार्यं न च हितं
यथेष्टं स्वच्छन्दः प्रविचरति मत्तो गज इव ।
ततो मानध्मातः स पतति यदा शोकगहने
तदा भृत्ये दोषान्क्षिपति न निजं वेत्त्यविनयम् ॥१४२॥
पिङ्गलकः स्वगतम्
न परस्यापराधेन परेषां दण्डमाचरेत्।

आत्मनावगतं कृत्वा बध्नीयात्पूजयेच्च वा ॥१४३॥
तथा चोक्तम्
गुणदोषावनिश्चित्य विधिनं ग्रहनिग्रहे ।
स्वनाशाय यथा न्यस्तो दर्पात्सर्पमुखे करः ॥१४४॥
प्रकाशं ब्रूते तदा सञ्जीवकः किं प्रत्यादिश्यताम् ।
दमनकः ससम्भ्रममाह
देव ! मा मैवम् । एतावता मन्त्रभेदो जायते । तथा ह्युक्तम्
मन्त्रबीजमिदं गुप्तं रक्षणीयं यथा तथा ।
मनागपि न भिद्येत तद्भिन्नं न प्ररोहति ॥१४५॥
किं च
आदेयस्य प्रदेयस्य कर्तव्यस्य च कर्मणः ।
क्षिप्रमक्रियमाणस्य कालः पिबति तद्रसम् ॥१४६॥
तदवश्यं समारब्धं महता प्रयत्नेन सम्पादनीयम् । किं च
मन्त्रो योधः इवाधीरः सर्वाङ्गैः संवृतैरपि ।
चिरं न सहते स्थातुं परेभ्यो भेदशङ्कया ॥१४७॥
यद्यसौ दृष्टदोषोऽपि दोषान्निवर्त्यं सन्धातव्यस्तदतीवानुचितम् ।
यतः
सकृद्दुष्टं तु यो मित्रं पुनः सन्धातुमिच्छति ।
स मृत्युरेव गृह्णाति गर्भमश्वतरी यथा ॥१४८॥
अङ्गाङ्गिभावमज्ञात्वा कथं सामर्थ्यनिर्णयः ।
पश्य टिट्टिभमात्रेण समुद्रो व्याकुलीकृतः ॥१४९॥
सिंहः पृच्छतिकथमेतत्?
दमनकः कथयति

कथा ९

दक्षिणसमुद्रतीरे टिट्टिभदम्पती निवसतः ।
तत्र चासन्नप्रसदा टिट्टिभी भर्तारमाह
नाथ ! प्रसवयोग्यस्थानं निभृतमनुसन्धीयताम् ।
टिट्टिभोऽवदत्भार्ये, नन्विदमेव स्थानं प्रसूतियोग्यम् ।
सा ब्रूते समुद्रवेलया व्याप्यते स्थानमेतम् ।
टिट्टिभोऽवदत्किमहं त्वया निर्बलः समुद्रेण निग्रहीतव्यः ।
टिट्टिभी विहस्याह स्वामिन्! त्वया समुद्रेण च महदन्तरम् । अथवाऽ
पराभवं परिच्छेत्तुं योग्यायोग्यं च वेत्ति यः ।
अस्तीह यस्य विज्ञानं कृच्छ्रेणापि न सीदति ॥१५०॥
अपि च
अनुचितकार्यारम्भः स्वजनविरोधो बलीयसा स्पर्धा ।
प्रमदाजनविश्वासो मृत्योर्द्वाराणि चत्वारि ॥१५१॥

ततः कृच्छ्रेण स्वामिवचनात्मा तत्रैव प्रसूता ।एतत्सर्वं श्रुत्वा समुद्रेणापि यच्छक्तिज्ञानार्थं तदण्डान्यवहृतानि ।
ततष् टिट्टिभी शोकार्ता
भर्तारमाह नाथ ! कष्टमापतितम् ।तान्यण्डानि मे नष्टानि ।
टिट्टिभोऽवदत्प्रिये ! मा भैषीः इत्युक्त्वा पक्षिणां मेलकं कृत्वा पक्षिस्वामिनो गरुडस्य समीपं गतः ।तत्र गत्वा सकलवृत्तान्तं टिट्टिभेन भगवतो गरुडस्य पुरतो निवेदितं देव,
समुद्रेणाहं स्वगृहावस्थितो विनापराधनेनैव निगृहीतः ।
ततस्तद्वचनमाकर्ण्य गरुत्मना प्रभुर्भगवान् नारायणः सृष्टिस्थितिप्रलयहेतुर्विज्ञप्तः ।स समुद्रमण्डदानायादिदेश ।ततो भगवदाज्ञां मौलौ निधाय समुद्रेण तान्यण्डानि टिट्टिभाय समर्पितानि ।अतोऽहं ब्रवीमि अङ्गाङ्गिभावमज्ञात्वा इत्यादि ।
राजाह कथमसौ ज्ञातव्यो द्रोहबुद्धिरिति ।
दमनको ब्रूते यदासौ सदर्पः शृङ्गाग्रप्रहरणाभिमुखश्चकितमिवागच्छति तदा ज्ञास्यति स्वामी ।एवमुक्त्वा सञ्जीवकसमीपं गतः ।तत्र गतश्च मन्दं मन्दमुपसर्पन्विस्मितमिवात्मानमदर्शयत्।सञ्जीवकेन सादरमुक्तं भद्र ! कुशलं ते ।
दमनको ब्रूते अनुजीविनां कुतः कुशलम् ।यतः

सम्पत्तयः पराधीनाः सदा चित्तमनिर्वृत्तम् ।
स्वजीइविते प्यविश्वासस्तेषां ये राजसेवकाः ॥१५२॥

अन्यच्च

कोऽर्थान्प्राप्य न गर्वितो विषयिणः कस्यापदोऽस्तं गताः
स्त्रीभिः कस्य न खण्डितं भुवि मनः को वास्ति राज्ञां प्रिया ।
कः कालस्य भुजान्तरं न च गतः कोऽर्थी गतो गौरवं
को वा दुर्जनवागुरासु पतितः क्षेमेण यातः पुमान्॥१५३॥

सञ्जीवकेनोक्तं सखे ! ब्रूहि किमेतत्?
दमनक आह किं ब्रवीमि मन्दभाग्यः ।पश्य

मज्जन्नपि पयोराशौ लब्ध्वा सर्पावलम्बनम् ।
न मुञ्चति न चादत्ते तथा मुग्धोऽस्मि सम्प्रति ॥१५४॥

यतः

एकत्र राजविश्वासो नश्यत्यन्यत्र बान्धवः ।
किं करोमि क्व गच्छामि पतितो दुःखसागरे ॥१५५॥

इत्युक्त्वा दीर्घः निःश्वस्योपविष्टः ।

सञ्जीवको ब्रूते मित्र ! तथापि सविस्तरं मनोगतमुच्यताम् ।
दमनकः सुनिभृतमाह यद्यपि राजविश्वासो न कथनीयस्तथापि भवानस्मदीयप्रत्ययादागतः । मया परलोकार्थिनावश्यं तव हितमाख्येयम् । शृणु, अयं स्वामी तवोपरि विकृतबुद्धी रहस्युक्तवान् सञ्जीवकमेव हत्वा स्वपरिवारं तर्पयामि ।
एतच्छ्रुत्वा सञ्जीवकः परं विषादमगमत्। दमनकः पुनराह अलं विषादेन । प्राप्तकालकायमनुष्ठीयताम् । सञ्जीवकः क्षणं विमृश्याह स्वगतं सुष्ठु खल्विदमुच्यते । किं वा दुर्जनचेष्टितं न वेत्येतद्व्यवहारान्निर्णेतुं न शक्यते ।
यतः

दुर्जनगम्या नार्यः प्रायेणापात्रभृद्भवति राजा ।
कृपणानुसारि च धनं देवो गिरिजलधिवर्षी च ॥१५६॥

कश्चिदाश्रयसौन्दर्याद्धत्ते शोभामसज्जनः ।
प्रमदालोचनन्यस्तं मलीमसमिवाञ्जनम् ॥१५७॥

आराध्यमानो नृपतिः प्रयत्नान्
न तोषमायाति किमत्र चित्रम् ।
अयं त्वपूर्वप्रतिमाविशेषो
यः सेव्यमानो रिपुतामुपैति ॥१५८॥

तदयमशक्यर्थः प्रमेयः, यतः

निमित्तमुद्दिश्य हि यः प्रकुप्यति
ध्रुवं स तस्यापगमे प्रसीदति ।
अकारणद्वेषि मनस्तु यस्य वै
कथं जनस्तं परितोषयिष्यति ॥१५९॥

किं मयापकृतं राज्ञः । अथवा निर्निमित्तापकारिणश्च भवन्ति राजानः ।
दमनको ब्रूते एवमेतत्। शृणु

विज्ञैः स्निग्धैरुपकृतमपि द्वेष्यतामेति कैश्चित्
साक्षादन्यैरपकृतमपि प्रीतिमेवोपयाति ।
चित्रं चित्रं किमथ चरितं नैकभावाश्रयाणां
सेवाधर्मः परमगहनो योगिनामप्यगम्यः ॥१६०॥

अन्यच्च

कृतशतमसत्सु नष्टं सुभाषितशतं च नष्टमबुधेषु ।
वचनशतमवचनकरे बुद्धिशतमचेतने नष्टम् ॥१६१॥

किं च

चन्दनतरुषु भुजङ्गा जलेषु कमलानि तत्र च ग्राहाः ।
गुणघातिनश्च भोगे खला न च सुखान्यविघ्नानि ॥१६२॥

मूलं भुजङ्गैः कुसुमानि भृङ्गैः

शाखाः प्लवङ्गैः शिखराणि भल्लैः ।
नास्त्येव तच्चन्दनपादपस्य
यन्नाश्रितं दुष्टतरैश्च हिंस्रैः ॥ १६३॥
अयं तावत्स्वामी वाचि मधुरो विषहृदयो ज्ञातः । यतः
दूरादुच्छ्रितपाणिरार्द्रनयनः प्रोत्सारितार्धासनो
गाढालिङ्गनतत्परः प्रियकथाप्रश्नेषु दत्तादरः ।
अन्तर्भूतविषो बहिर्मधुमयश्चातीव मायापटुः
को नामायमपूर्वनाटकविधिर्यः शिक्षितो दुर्जनैः ॥ १६४॥
तथा हि
पोतो दुस्तरवारिराशितरणे दीपोऽन्धकारागमे
निर्वाते व्यजनं मदान्धकरिणां दर्पोपशान्त्यै सृणिः ।
इत्थं तद्भुवि नास्ति यस्य विधिना नोपायचिन्ता कृता मन्ये
दुर्जनचित्तवृत्तिहरणे धातापि भग्नोद्यमः ॥ १६५॥
सञ्जीवकः पुनर्निःश्वस्य कष्टं भोः !
कथमहं सस्यभक्षकः सिंहेन निपातयितव्यः? यतः
ययोरेव समं वित्तं ययोरेव समं बलम् ।
तयोर्विवादो मन्तव्यो नोत्तमाधमयोः क्वचित्॥ १६६॥
अयुद्धे हि यदा पश्येन्न काञ्चिधितमात्मनः ।
युध्यमानस्तदा प्राज्ञो म्रियते रिपुणा सह ॥ १७०॥
अपरं च
भूम्येकदेशस्य गुणान्वितस्य
भृत्यस्य वा बुद्धिमतः प्रणाशः ।
भृत्यप्रणाशो मरणं नृपाणां
नष्टापि भूमिः सुलभा न भृत्याः ॥ १७७॥
दमनको ब्रूते स्वामिन्! कोऽयं
नूतनो न्यायो यदरातिं हत्वा सन्तापः क्रियते? तथा चोक्तम्
पिता वा यदि वा भ्राता पुत्री वा यदि वा सुहृत्।
प्राणच्छेदकरा राज्ञा हन्तव्या भूतिमिच्छता ॥ १७८॥
अपि च
धर्मार्थकामतत्त्वज्ञो नैकान्तकरुणो भवेत्।
नहि हस्तस्थमप्यन्नं क्षमावान्भक्षितुं क्षमः ॥ १७९॥
किं च
क्षमा शत्रौ च मित्रे च यतीनामेव भूषणम् ।
अपराधिषु सत्त्वेषु नृपाणां सैव दूषणम् ॥ १८०॥
अपरं च
राज्यलोभादहङ्कारादिच्छतः स्वामिनः पदम् ।

प्रायश्चित्तं तु तस्यैकं जीवोत्सर्गो न चापरम् ॥१८१॥
अन्यच्च
राजा घृणी ब्राह्मणः सर्वभक्षी
स्त्री चावज्ञा दुष्प्रकृतिः सहायः ।
प्रेष्यः प्रतीपोऽधिकृतः प्रमादी
त्याज्या इमे यश्च कृतं न वेत्ति ॥१८२॥
विशेषतश्च
सत्यानृता च परुषा प्रियवादिनी च
हिंस्रा दयालुरपि चार्थपरा वदान्या ।
नित्यव्यया प्रचुररत्नधनागमा च
वाराङ्गनेव नृपनीतिरनेकरूपा ॥१८३॥
इति दमनकेन सन्तोषितः पिङ्गलकः स्वां प्रकृतिमापन्नः
सिंहासने समुपविष्टः । दमनकः प्रहृष्टमनाः विजयतां
महाराजः शुभमस्तु सर्वजगतामित्युक्त्वा यथासुखमवस्थितः ।
विष्णुशर्मोवाच सुहृद्भेदः श्रुतस्तावद्भवद्भिः ।
राजपुत्रा ऊचुः भवत्प्रसादाच्छ्रुतः । सुखिनो भूता वयम् ।
विष्णुशर्माब्रवीतपरमपीदमस्तु
सुहृद्भेदस्तावद्भवतु भवतां शत्रुनिलये
खलः कालाकृष्टः प्रलयमुपसर्पत्वहरहः ।
जनो नित्यं भूयात्सकलसुखसम्पत्तिवसतिः
कथारम्भे रम्म्ये सततमिह बालोऽपि रमताम् ॥१८४॥
इति हितोपदेशे सुहृद्भेदो नाम द्वितीयः
कथासङ्ग्रहः समाप्तः ॥

३ विग्रहः

अथ पुनः कथारम्भकाले राजपुत्रा ऊचुः आर्य !
राजपुत्रा वयम् । तद्विग्रहं श्रोतुं नः कुतूहलमस्ति ।
विष्णुशर्मणोक्तं यदेवं भवद्भयो रोचते
तत्कथयामि । विग्रहः श्रूयतां, यस्यायमाद्यः श्लोकः
हंसैः सह मयूराणां विग्रहे तुल्यविक्रमे ।
विश्वास्य वञ्चिता हंसाः काकैः स्थित्वारिमन्दिरे ॥१॥
राजपुत्रा ऊचुः कथमेतत्? विष्णुशर्मा कथयति
अस्ति कर्पूरद्वीपे पद्मकेलिनामधेयं सरः । तत्र हिरण्यगर्भो नाम
राजहंसः प्रतिवसति । स च सर्वैर्जलचरैः पक्षिभिर्मिलित्वा
पक्षिराज्ये भिषिक्तः । यतः
यदि न स्यान्नरपतिः सम्यङ्नेता ततः प्रजा ।

अकर्णधारा जलधौ विप्लवेतेह नौरिव ॥ २॥
अपरं च
प्रजां संरक्षति नृपः सा वर्धयति पार्थिवम् ।
वर्धनाद्रक्षणं श्रेयस्तदभावे सदप्यसत्॥ ३॥
एकदासौ राजहंसैः सुविस्तीर्णकमलपर्यङ्के सुखासीनः परिवारपरिवृतस्तिष्ठति । ततः कुतश्चिद्देशादागत्य दीर्घमुखो नाम बकः प्रणम्योपविष्टः । राजोवाच दीर्घमुख ! दशान्तरादागतोऽसि । वार्तां कथय । स ब्रूते देव ! अस्ति महती वार्ता । तामाख्यातुकाम एव सत्वरमागतोऽहम् । श्रूयताम् अस्ति जम्बूद्वीपे विन्ध्यो नाम गिरिः । तत्र चित्रवर्णो नाम मयूरः पक्षिराजो निवसति । तस्यानुचरैश्चरद्भिः पक्षिभिरहं दग्धारच्यमध्ये चरन्नवलोकितः । पृष्टश्च कस्त्वम्? कुतः समागतोऽसि? तदा मयोक्तं कर्पूरद्वीपस्य राजचक्रवर्तिनो हिरण्यगर्भस्य र्जहंसस्यानुचरोऽहं, कौतुकाद्देशान्तरं द्रष्टुमागतोऽस्मि । एतच्छ्रुत्वा पक्षिभिरुक्तमनयोर्देशयोः को देशो भद्रतरो राजा च? ततो मयोक्तमाः किमेवमुच्यते महदन्तरम् । यतः कर्पूरद्वीपः स्वर्ग एव । राजहंसश्च द्वितीयः स्वर्गपतिः कथं वर्णयितुं शक्यते । अत्र मरुस्थले पतिता यूयं किं कुरुथ । अस्मद्देशे गम्यताम् ।
ततोऽस्मद्वचनमाकर्ण्य सर्वपक्षिणः सकोपा बभूवुः ।
तथा चोक्तम्
पयःपानं भुजङ्गानां केवलं विषवर्धनम् ।
उपदेशो हि मूर्खाणां प्रकोपाय न शान्तये ॥ ४॥
अन्यच्च
विद्वानेवोपदेष्टव्यो नाविद्वांस्तु कदाचन ।
वानरानुपदिश्याथ स्थानभ्रष्टा ययुः खगाः ॥ ५॥
राजोवाच कथमेतत्?
दीर्घमुखः कथयति

कथा १

अस्ति नर्मदातीरे पर्वतोपत्यकायां विशालः शाल्मलीतरुः । तत्र निर्मितनीडकोडे पक्षिणः सुखेन निवसन्ति । अथैकदा वर्षासु नीलपटैरिव जलधरपटलैरावृते नभस्तले । धारासारैर्महती वृष्टिर्बभूव ।
ततो वानरांश्च तरुतले वस्थितान्शीताकुलान्कम्पमानान् अवलोक्य, कृपया पक्षिभिरुक्तं भो भो वानराः ! शृणुत
अस्माभिर्निर्मिता नीडाश्चञ्चुमात्राहृतैस्तृणैः ।

हस्तपादादिसंयुक्ता यूयं किमवसीदथ ॥ ६॥
तच्छ्रुत्वा
वानरैर्जातामर्षैरालोचितमहो ! निर्वातनीडगर्भावस्थिताः
सुखिनः पक्षिणोऽस्मान्निन्दन्ति ।तद्भवतु तावद्वृष्टेरुपशमः ।
अनन्तरं शान्ते पानीयवर्षे
तैर्वानरैर्वृक्षमारुह्य, सर्वे नीडा भग्नाः, तेषामण्डानि
चाधः पातितानि ।अतोऽहं ब्रवीमि विद्वानेवोपदेष्टव्यः इत्यादि ।
राजोवाच ततस्तैः पक्षिभिः किं कृतम्?
बकः कथयति ततस्तैः पक्षिभिः कोपादुक्तं
केनासौ राजहंसो राजा कृतः? ततो मयोपजातकोपेनोक्तं
अयं युष्मदीयो मयूरः केन राजा कृतः? एतच्छ्रुत्वा
ते पक्षिणो मां हन्तुमुद्यताः ।ततो मयापि स्वविक्रमो दर्शितः ।
यतः
अन्यदा भूषणं पुंसः क्षमा लज्जेव योषितः ।
पराक्रमः परिभवे वैयात्यं सुरतेष्विव ॥ ७॥
राजा विहस्याह
आत्मनश्च परेषां च यः समीक्ष्य बलाबलम् ।
अन्तरं नैव जानाति स तिरस्क्रियते रिभिः ॥ ८॥
सुचिरं हि चरन्नित्यं क्षेत्रे सत्यमबुद्धिमान्।
द्वीपिचर्मपरिच्छन्नो वाग्दोषाद्गर्दभो हतः ॥ ९॥
बकः पृच्छति कथमेतत्?
राजा कथयति

कथा २

अस्ति हस्तिनापुरे विलासो नाम रजकः ।तस्य गर्दभोऽतिभारवहनाद्
दुर्बलो मुमूर्षुरिवाभवत्।ततस्तेन रजकेनासौ व्याघ्रचर्मणा
प्रच्छाद्यारण्यकसमीपे सस्यक्षेत्रे विमुक्तः ।ततो दूरात्
तमवलोक्य व्याघ्रबुद्ध्या क्षेत्रपतयः सत्वरं पलायन्ते ।
अथैकदा केनापि सस्यरक्षकेण धूसरकम्बलकृततनुत्राणेन
धनुष्काण्डं सज्जीकृत्यानतकायेनैकान्ते स्थितम् ।तं च दूराद्
दृष्ट्वा गर्दभः पुष्टाङ्गो येथेष्टसस्यभक्षणजातबलो
गर्दभोऽयमिति मत्वोच्चैः शब्दं कुर्वाणस्तदभिमुखं धावितः ।
ततस्तेन सस्यरक्षकेण चीत्कारशब्दाद्गर्दभोऽयमिति
निश्चित्य, लीलयैव व्यापादितः ।अतोऽहं ब्रवीमि सुचिरं हि
चरन्नित्यमित्यादि ।
दीर्घमुखो ब्रूते ततः पश्चात्तैः पक्षिभिरुक्तमरे पापा
दुष्टबक ! अस्माकं भूमौ चरन्नस्माकं स्वामिनमधिक्षिपसि ।तन्

न क्षन्तव्यमिदानीम् । इत्युक्त्वा सर्वे मां चञ्चुभिर्हत्वा, सकोपा ऊचुः
पश्य रे मूर्ख ! स हंसस्तव राजा सर्वथा मृदुः । तस्य
राज्याधिकारो नास्ति । यत एकान्तमृदुः करतलस्थमप्यर्थं
रक्षितुमक्षमः । स कथं पृथिवीं शास्ति? राज्यं वा तस्य किम्?
त्वं च कूपमण्डूकः । तेन तदाश्रयमुपदिशसि । शृणु

सेवितव्यो महावृक्षः फलच्छायासमन्वितः ।
यदि दैवात्फलं नास्ति च्छाया केन निवार्यते ॥१०॥

अन्यच्च

हीनसेवा न कर्तव्या कर्तव्यो महदाश्रयः ।
पयोऽपि शौण्डिकीहस्ते वारुणीत्यभिधीयते ॥११॥

अन्यच्च

महानप्यल्पतां याति निर्गुणे गुणविस्तरः ।
आधाराधेयभावेन गजेन्द्र इव दर्पणे ॥१२॥

किन्तु

अजा सिंहप्रसादेन वने चरति निर्भयम् ।
राममासाद्य लङ्कायां लेभे राज्यं विभीषणः ॥१३॥

विशेषतश्च

व्यपदेशे पि सिद्धिः स्यादतिशक्ते नराधिपे ।
शशिनो व्यपदेशेन शशकाः सुखमासते ॥१४॥

मयोक्तं कथमेतत्?

पक्षिणः कथयन्ति

कथा ३

कदाचिद्वर्षास्वपि वृष्टेरभावात्
तृषार्तो गजयूथो यूथपतिमाह नाथ ! कोऽभ्युपायोऽस्माकं
जीवनाय? नास्ति क्षुद्रजन्तूनां अपि निमज्जनस्थानम् । वयं च
निमज्जनस्थानाभावान्मृताः । अन्धा इव किं कुर्मः? क्व यामः?
ततो हस्तिराजो
नातिदूरं गत्वा निर्मलं ह्रदं दर्शितवान्। ततो दिनेषु गच्छत्सु
तत्तीरावस्थिताः क्षुद्रशशका गजपादाहतिभिश्चूर्णिताः ।
अनन्तरं शिलीमुखो नाम शशकश्चिन्तयामास अनेन गजयूथेन
पिपासाकुलितेन प्रत्यहमत्रागन्तव्यम् । ततो विनष्टमस्मत्कुलम् ।
ततो विजयो नाम वृद्धशशकोऽवदत्मा विषीदत ।
मयात्र प्रतीकारः कर्तव्यः ।
ततोऽसौ प्रतिज्ञाय चलितः । गच्छता च तेनालोचितं
कथं
मया गजयूथनाथसमीपे स्थित्वा वक्तव्यम् । यतः

स्पृशन्नपि गजो हन्ति जिघ्रन्नपि भुजङ्गमः ।
पालयन्नपि भूपालः प्रहसन्नपि दुर्जनः ॥ १५॥
अतोऽहं पर्वतशिखरमारुह्य यूथनाथं संवादयामि ।
तथानुष्ठिते सति यूथनाथ उवाच कस्त्वम्? कुतः समायातः?
स ब्रूते
शशकोऽहम् । भगवता चन्द्रेण भवदन्तिकं प्रेषितः ।
यूथपतिराह कार्यमुच्यताम् ।
विजयो ब्रूते
उद्यतेष्वपि शस्त्रेषु दूतो वदति नान्यथा ।
सदैवावध्यभावेन यथार्थस्य हि वाचकः ॥ १६॥
तदहं तदाज्ञया ब्रवीमि, शृणु । यदेते चन्द्रसरोरक्षकाः
शशकास्त्वया निःसारितास्तदनुचितं कृतम् । ते
शशकाश्चिरमस्माकं रक्षिताः । अत एव मे शशाङ्क इति प्रसिद्धिः ।
एवमुक्तवति दूते यूथपतिर्भयादिदमाह प्रणिधे ! इदमज्ञानतः
कृतम् । पुनर्न तत्र गमिष्यामि । दूत उवाच यद्येवं तद्
अत्र सरसि कोपात्कम्पमानं भगवन्तं शशाङ्कं प्रणम्य,
प्रसाद्य च गच्छ । ततस्तेन रात्रौ यूथपतिं नीत्वा, तत्र जले
चञ्चलं चन्द्रबिम्बं दर्शयित्वा स यूथपतिः प्रणामं कारितः ।
उक्तं च तेन देव ! अज्ञानादनेनापराधः कृतः । ततः
क्षम्यताम् । नैवं वारान्तरं विधास्यते । इत्युक्त्वा प्रस्थापितः ।
अतो वयं ब्रूमः व्यपदेशे पि सिद्धिः स्यातिति । ततो
मयोक्तं स एवास्मत्प्रभू राजहंसो महाप्रतापोऽतिस्मर्थः ।
त्रैलोक्यस्यापि प्रभुत्वं तत्र युज्यते, किं पुना राज्यमिति । तदाहं
तैः पक्षिभिः दुष्ट ! कथमस्मद्भूमौ चरसि इत्यभिधाय
राज्ञश्चित्रवर्णस्य समीपं नीतः । ततो
राज्ञः पुरो मां प्रदर्श्य तैः प्रणम्योक्तं देव ! अवधीयताम् ।
एष दुष्टोऽस्मद्देशे चरन्नपि देवपादानधिक्षिपति ।
राजाह कोऽयम्? कुतः समायातः?
ते ऊचुः
हिरण्यगर्भनाम्नो राजहंसस्यानुचरः कर्पूरद्वीपादागतः ।
अथाहं गृध्रेण मन्त्रिणा पृष्टः कस्तत्र मुख्यो मन्त्री? इति ।
मयोक्तं सर्वशास्त्रार्थपारगः शर्वज्ञो नाम चक्रवाकः ।
गृध्रो ब्रूते युज्यते । स्वदेशजोऽसौ । यतः
स्वदेशजं कुलाचारविशुद्धमुपधाशुचिम् ।
मन्त्रज्ञमवसनिनं व्यभिचारविवर्जितम् ॥ १७॥
अधीतव्यवहारार्थं मौलं ख्यातं विपश्चितम् ।

अर्थस्योत्पादकं चैव विदध्यान्मन्त्रिणं नृपः ॥१८॥
अत्रान्तरे शुकेनोक्तं देव !
कर्पूरद्वीपादयो लघुद्वीपा जम्बूद्वीपान्तर्गता एव ।तत्रापि देवपादानामेवाधिपत्यम् ।ततो राज्ञाप्युक्तमेवमेव ।यतः
राजा मत्तः शिशुश्चैव प्रमदा धनगर्वितः ।
अप्राप्यमपि वाञ्छन्ति किं पुनर्लभ्यते पि यत्॥१९॥
ततो मयोक्तं यदि वचनम्मात्रेणैवाधिपत्यं सिद्ध्यति ।
तदा जम्बूद्वीपे प्यस्मत्प्रभोर्हिरण्यगर्भस्य स्वाम्यमस्ति ।
शुको ब्रूते कथमत्र निर्णयः?
मयोक्तं सङ्ग्राम एव ।
राज्ञा विहस्योक्तं स्वस्वामिनं गत्वा सज्जीकुरु ।
तदा मयोक्तं स्वदूतोऽपि प्रस्थाप्यताम् ।
राजोवाच कः प्रयास्यति दौत्येन? यत एवम्भूतो दूतः कार्यः
भक्तो गुणी शुचिर्दक्षः प्रगल्भोऽव्यसनी क्षमी ।
ब्राह्मणः परमर्मज्ञो दूतः स्यात्प्रतिभानवान्॥२०॥
गृध्रो वदति सन्त्येव दूता बहवः, किन्तु ब्राह्मण एव कर्तव्यः ।
यतः,
प्रसादं कुरुते पत्युः सम्पत्तिं नाभिवाञ्छति ।
कालिमा कालकूटस्य नापैतीश्वरसङ्गमात्॥२१॥
राजाह ततः शुक एव व्रजतु ।
शुक ! त्वमेवानेन सह तत्र गत्वास्मदभिलषितं ब्रूहि ।
शुको ब्रूते यथाज्ञापयति देवः ।किन्त्वयं दुर्जनो बकः ।तदनेन सह न गच्छामि ।तथा चोक्तम्
खलः करोति दुर्वृत्तं नूनं फलति साधुषु ।
दशाननोऽहरत्सीतां बन्धनं स्यान्महोदधेः ॥२२॥
अपरं च
न स्थातव्यं न गन्तव्यं दुर्जनेन समं क्वचित्।
काकसङ्गाद्धतो हंसस्तिष्ठन्गाछंश्च वर्तकः ॥२३॥
राजोवाच कथमेतत्?
शुकः कथयति

कथा ४

अस्त्युज्जयिनीवर्त्मप्रान्तरे प्लक्षतरुः ।तत्र हंसकाकौ निवसतः ।कदाचित्ग्रीष्मसमये परिश्रान्तः कश्चित्पथिकस्तत्र तरुतले धनुष्काण्डं संनिधाय सुप्तः ।तत्र क्षणान्तरे तन्मुखाद्वृक्षच्छायापगता ।ततः सूर्यतेजसा तन्मुखं व्याप्तमवलोक्य, तद्वृक्षस्थितेन पुण्यशीलेन शुचिना

राजहंसेन कृपया पक्षौ प्रसार्य
पुनस्तन्मुखे छाया कृता ।ततो निर्भरनिद्राशुखिना
पथिभ्रमणपरिश्रान्तेन पान्थेन मुखव्यादानं कृतम् ।
अथ परसुखमसहिष्णुः स्वभावदौर्जन्येन स काकस्तस्य मुखे
पुरीषोत्सर्गं कृत्वा पलायितः ।ततो यावदसौ पान्थ उत्थायोर्ध्वं
निरीक्षते, तावत्तेनावलोकितो हंसः काण्डेन हतो व्यापादितः ।अतोऽहं
ब्रवीमि न स्थातव्यमिति ।देव ! वर्तककथामपि कथयामि ।
श्रूयताम्

कथा ५

एकत्र वृक्षे काकवर्तुकौ सुखं निवसतः ।एकदा भगवतो
गरुडस्य यात्राप्रसङ्गेन सर्वे पक्षिणः समुद्रतीरं गताः ।
ततः काकेन सह वर्तकश्चलितः ।अथ गच्छतो गोपालस्य
मस्तकावस्थितदधिभाण्डाद्वारं वारं तेन काकेन दधि खाद्यते ।
ततो यावदसौ दधिभाण्डं भूमौ निधायोर्ध्वमवलोकते, तावत्
तेन काकवर्तकौ दृष्टौ ।ततस्तेन दृष्टः काकः पलायितः ।
वर्तकः स्वभावनिरपराधो मन्दगतिस्तेन प्राप्तो व्यापादितः ।
अतोऽहं ब्रवीमि न गन्तव्यमित्यादि ।ततो मयोक्तं भ्रातः शुक !
किमेवं ब्रवीषि? मां प्रति यथा श्रीमद्देवपादास्तथा भवान्
अपि ।शुकेनोक्तमस्त्वेवम् ।किन्तु, दुर्जनैरुच्यमानानि संमतानि
प्रियाण्यपि ।
अकालकुसुमानीव भयं सञ्जनयन्ति हि ॥२४॥
दुर्जनत्वं च भवतो वाक्यादेव ज्ञातम् ।
यदनयोर्भूपालयोर्विग्रहे भवद्वचनमेव निदानम् ।पश्य
प्रत्यक्षे पि कृते दोषे मूर्खः सान्त्वेन तुष्यति ।
रथकारो निजां भार्यां सजारां शिरसाकरोत्॥२५॥
राज्ञोक्तम्कथमेतत्?
शुकः कथयति

कथा ६

अस्ति यौवनश्रीनगरे
मन्दमतिर्नाम रथकारः ।स च स्वभार्यां बन्धकीं जानाति ।
किन्तु जारेण समं स्वचक्षुषा नैकस्थाने पश्यति ।ततोऽसौ
रथकारः अहमन्यं ग्रामं गच्छामीत्युक्त्वा चलितः ।स कियद्
दूरं गत्वा पुनरागत्य पर्यङ्कतले स्वगृहे निभृतं
स्थितः ।अथ रथकारो ग्रामान्तरं गत इत्युपजातविश्वासः स
जारः सन्ध्याकाल एवागतः ।पश्चात्तेन जारेण समं तस्मिन्पर्यङ्के
निर्भरं क्रीडन्ती, पर्यङ्कतलस्थितस्य भर्तुः किञ्चिद्

अङ्गस्पर्शात्स्वामिनं मायाविनं विज्ञाय, मनसि सा विषण्णाभवत्।
ततो जारेणोक्तं किमिति त्वमद्य
मया सह निर्भरं न रमसे? विस्मितेव प्रतिभासि मे त्वम् ।
अथ तयोक्तं
अनभिज्ञोऽसि । योऽसौ मम प्राणेश्वरो, येन ममाकौमारं
सख्यं सोऽद्य ग्रामान्तरं गतः । तेन विना सकलजनपूर्णोऽपि
ग्रामो मां प्रत्यरण्यवत्प्रतिभाति । किं भावि? तत्र परस्थाने
किं खादितवान्? कथं वा प्रसुप्तः? इत्यस्मद्धृदयं विदीर्यते ।
जारो ब्रूते तव किमेवंविधा स्नेहभूमी रथकारः?
बन्धक्यवदत्रे बर्बर ! किं वदसि? शृणु
परुषाण्यपि या प्रोक्ता दृष्टा या क्रोधचक्षुषा ।
सुप्रसन्नमुखी भर्तुः सा नारी धर्मभाजनम् ॥ २६॥
अपरं च
नगरस्थो वनस्थो वा पापो वा यदि वा शुचिः ।
यासां स्त्रीणां प्रियो भर्ता तासां लोका महोदयाः ॥ २७॥
अन्यच्च
भर्ता हि परमं नार्या भूषणं भूषणैर्विना ।
एषा विरहिता तेन शोभनापि न शोभते ॥ २८॥
त्वं च जारः पापमतिः,
मनोलौल्यात्पुष्पताम्बूलसदृशः कदाचित्सेव्यसे, कदाचिन्न
सेव्यसे च । स च पुनर्मे स्वामी , मां विक्रेतुं, देवेभ्यो,
ब्राह्मणेभ्यो वा दातुमीश्वरः । किं बहुना? तस्मिन्जीवति जीवामि ।
तन्मरणे चानुमरणं करिष्यामीति प्रतिज्ञा वर्तते । यतः
तिस्रः कोट्योऽर्धकोटी च यानि लोमानि मानवे ।
तावत्कालं वसेत्स्वर्गे भर्तारं योऽनुगच्छति ॥ २९॥
अन्यच्च
व्यालग्राही यथा व्यालं बलादुद्धरते बिलात्।
तद्वद्भर्तारमादाय स्वर्गलोके महीयते ॥ ३०॥
अपरं च
चितौ परिष्वज्य विचेतनं पतिं
प्रिया हि या मुञ्चति देहमात्मनः ।
कृत्वापि पापं शतलक्षमप्यसौ
पतिं गृहीत्वा सुरलोकमाप्नुयात्॥ ३१॥
यतः
यस्मै दद्यात्पिता त्वेनां भ्राता वानुमते पितुः ।
तं शुश्रूषेत जीवन्तं संस्थितं च न लङ्घयेत्॥ ३२॥

एतत्सर्वं श्रुत्वा मन्दमतिः स रथकारः धन्योऽहं यस्येदृशी प्रियवादिनी, स्वामिवत्सला च भार्या इति मनसि निधाय, तां खट्वां स्त्रीपुरुषसहितां मूर्ध्नि कृत्वा सानन्दं ननर्त । अतोऽहं ब्रवीमि प्रयक्षे पि कृते दोषे इत्यादि । अतोऽहं तेन राज्ञा यथाव्यवहारं सम्पूज्य प्रस्थापितः । शुकोऽपि मम पश्चादागच्छन्नास्ते । एतत्सर्वं परिज्ञाय यथाकर्तव्यमनुसन्धीयताम् । चक्रवाको विहस्याह देव ! बकेन तावद्देशान्तरमपि गत्वा यथाशक्ति राजकार्यमनुष्ठितम् । किन्तु देव स्वभाव एष मूर्खानाम् । यतः,

शतं दद्यान्न विवदेदिति विज्ञस्य संमतम् ।
विना हेतुमपि द्वन्द्वमेतन्मूर्खस्य लक्षणम् ॥ ३३॥

राजाह अलमनेनातीतोपालम्भनेन । प्रस्तुतमनुसन्धीयताम् । चक्रवाको ब्रूते देव ! विजने ब्रवीमि । यतः,

वर्णाकारप्रतिध्वानैर्नेत्रवक्त्रविकारतः ।
अप्यूहन्ति मनो धीरास्तस्माद्रहसि मन्त्रयेत्॥ ३४॥

ततो राजा मन्त्री च तत्र स्थितौ अन्ये न्यत्र गताः । चक्रवाको ब्रूते देव ! अहमेवं जानां कस्याप्यस्मन्नियोगिनः प्रेरणया बकेनेदमनुष्ठितम् । यतः,

वेद्यानामातुरः श्रेयान्व्यसनी यो नियोगिनाम् ।
विदुषां जीवनं मूर्खः सद्वर्णो जीवनं सताम् ॥ ३५॥

राजाब्रवीत्भवतु, कारणमत्र पश्चान्निरूपणीयम् । सम्प्रति यत्कर्तव्यं तन्निरूप्यताम् । चक्रवाको ब्रूते देव ! प्रणिधिस्तावत्तत्र प्रहीयताम् । ततस्तदनुष्ठानं बलाबलं च जानीमः । तथा हि

भवेत्स्वपरराष्ट्राणां कार्याकार्यावलोकने ।
चारश्चक्षुर्महीभर्तुर्यस्य नास्त्यन्ध एव सः ॥ ३६॥

स च द्वितीयं विश्वासपात्रं गृहीत्वा यातु । तेनासौ स्वयं तत्रावस्थाय, द्वितीयं तत्रत्यमन्त्रकार्यं सुनिभृतं निश्चित्य निगद्य प्रस्थापयति । तथा चोक्तं

तीर्थाश्रमसुरस्थाने शास्त्रविज्ञानहेतुना ।
तपस्विव्यञ्जनोपेतैः स्वचरैः सह संवसेत्॥ ३७॥

गूढचारश्च यो जले स्थले च चरति । ततोऽसावेव बको नियुज्यताम् । एतादृश एव कश्चिद् बको द्वितीयत्वेन प्रयातु । तद्गृहलोकाश्च राजद्वारे तिष्ठन्तु । किन्तु एतदपि सुगुप्तमनुष्ठातव्यम् । यतः

षट्कर्णो भिद्यते मन्त्रस्तथा प्राप्तश्च वार्तया ।

इत्यात्मना द्वितीयेन मन्त्रः कार्यो महीभृता ॥ ३८॥
पश्य
मन्त्रभेदे हि ये दोषा भवन्ति पृथिवीपतेः ।
न शक्यास्ते समाधातुमिति नीतिविदां मतम् ॥ ३९॥
राजा विमृश्योवाच प्राप्तस्तावन्मयोत्तमः प्रतिनिधिः ।
मन्त्री ब्रूते देव ! सङ्ग्रामे विजयोऽपि प्राप्तः ।
अत्रान्तरे प्रतीहारः प्रविश्य
प्रणम्योवाच देव ! जम्बूद्वीपादागतो द्वारि शुकस्तिष्ठति ।
राजा चक्रवाकमालोकते ।चक्रवाकेनोक्तं
कृतावासे तावद्गत्वा तिष्ठतु, पश्चादानीय द्रष्टव्यः ।
यथाज्ञापयति देवः इत्यभिधाय प्रतीहारः शुकं गृहीत्वा
तमावासस्थानं गतः ।राजाह विग्रहस्तावत्समुपस्थितः ।
चक्रवाको
ब्रूते देव ! तथापि प्रागेव विग्रहो न विधिः ।यतः
स किं भृत्यः स किं मन्त्री य आदावेव भूपतिम् ।
युद्धोद्योगं स्वभूत्यागं निर्दिशत्यविचारितम् ॥ ४०॥
अपरं च
विजेतुं प्रयतेतारीन्न युद्धेन कदाचन ।
अनित्यो विजयो यस्माद्दृश्यते युध्यमानयोः ॥ ४१।
अन्यच्च
साम्ना दानेन भेदेन समस्तैरथवा पृथक् ।
साधितुं प्रयतेतारीन्न युद्धेन कदाचन ॥ ४२॥
अपरं च
सर्व एव जनः शूरो ह्यनासादितविग्रहः ।
अदृष्टपरसामर्थ्यः सदर्पः को भवेन्न हि ॥ ४३॥
किं च
न तथोत्थाप्यते ग्रावा प्राणिभिर्दारुणा यथा ।
अल्पोपायान्महासिद्धिरेतन्मन्त्रफलं महत्॥ ४४॥
किन्तु विग्रहमुपस्थितं विलोक्य व्यवह्रियताम्, यतः
यथा कालकृतोद्योगात्कृषिः फलवती भवेत्।
तद्वन्नीतिरियं देव चिरात्फलति न क्षणात्॥ ४५॥
अपरं च
दूरे भीरुत्वमासन्ने शूरता महतो गुणः ।
विपत्तौ हि महान्लोके धीरत्वमधिगच्छति ॥ ४६॥
अन्यच्च
प्रत्यूहः सर्वसिद्धीनामुत्तापः प्रथमः किल ।

अतिशीतलमप्यम्भः किं भिनत्ति न भूभृतः ॥ ४७॥
बलिना सह योद्धव्यमिति नास्ति निदर्शनम् ।
तद्युद्धं हस्तिना सार्धं नराणां मृत्युमावहेत्॥ ४८॥
अन्यच्च
स मूर्खः कालमप्राप्य योऽपकर्तरि वर्तते ।
कलिर्बलवता सार्धं कीटपक्षोद्गमो यथा ॥ ४९॥
किं च
कौर्मं सङ्कोचमास्थाय प्रहारमपि मर्षयेत्।
प्राप्तकाले तु नीतिज्ञ उत्तिष्ठेत्क्रूरसर्पवत्॥ ५०॥
महत्यल्पे प्युपायज्ञः सममेव भवेत्क्षमः ।
समुन्मूलयितुं वृक्षांस्तृणानीव नदीरयः ॥ ५१॥
अतो दूतोऽयं
शुकोऽत्राश्वास्य तावद्ध्रियतां यावद्दुर्गं सज्जीक्रियते, यतः
एकः शतं योधयति प्राकारस्थो धनुर्धरः ।
शतं शतसहस्राणि तस्माद्दुर्गं विशिष्यते ॥ ५२॥
किं च
अदुर्गविषयः कस्य नारेः परिभवास्पदम् ।
अदुर्गोऽनाश्रयो राजा पोतच्युतमनुष्यवत्॥ ५३॥
दुर्गं कुर्यान्महाखातमुच्चप्राकारसंयुतम् ।
सयन्त्रं सजलं शैलसरिन्मरुवनाश्रयम् ॥ ५४॥
विस्तीर्णतातिवैषम्यं रसधान्येध्मसङ्ग्रहः ।
प्रवेशश्चापसारश्च सप्तैता दुर्गसम्पदः ॥ ५५॥
राजाह दुर्गानुसन्धाने को नियुज्यताम्?
चक्रवाको ब्रूते
यो यत्र कुशलः कार्ये तं तत्र विनियोजयेत्।
कर्मस्वदृष्टकर्मा यः शास्त्रज्ञोऽपि विमुह्यति ॥ ५६॥
तदाहूयतां सारसः ।तथानुष्ठिते सति समागतं सारसमवलोक्य
राजोवाच भोः सारस ! त्वं सत्वरं दुर्गमनुसन्धेहि ।
सारसः प्रणम्योवाच देव ! दुर्गं तावदिदमेव चिरात्
सुनिरूपितमास्ते महत्सरः ।
किन्त्वेतन्मध्यद्वीपे द्रव्यसङ्ग्रहः क्रियताम् ।यतः
धान्यानां सङ्ग्रहो राजन्नुत्तमः सर्वसङ्ग्रहात्।
निक्षिप्तं हि मुखे रत्नं न कुर्यात्प्राणधारणम् ॥ ५७॥
किं च
ख्यातः सर्वरसानां हि लवणो रस उत्तमः ।
गृह्णीयात्तं विना तेन व्यञ्जनं गोमयायते ॥ ५८॥

राजाह सत्वरं गत्वा सर्वमनुष्ठीयताम् ।
पुनः प्रविश्य
प्रतीहारो ब्रूते देव ! सिंहलद्वीपादागतो मेघवर्णो नाम वायसः सपरिवारो द्वारि वर्तते । स च देवपादान्द्रष्टुमिच्छति ।
राजाह
काकः प्राज्ञो बहुदृश्वा च तद्भवति स सङ्ग्राह्यः ।
चक्रवाको ब्रूते देव ! अस्त्येवं । किन्तु अस्मद्विपक्षः काकः स्थलचरः । तेनास्मद्विपक्षपक्षे नियुक्तः कथं सङ्गृह्यते?
तथा चोक्तम्
आत्मपक्षं परित्यज्य परपक्षेषु यो रतः ।
स परैर्हन्यते मूढो नीलवर्णशृगालवत्॥ ५९॥
राजोवाचकथमेतत्?
मन्त्री कथयति

कथा ७

अस्त्यरण्ये कश्चिच्छृगालः स्वेच्छया नगरोपान्ते भ्राम्यन्नीलीभाण्डे निपतितः । पश्चात्तत उत्थातुमसमर्थः, प्रातरात्मानं मृतवत् सन्दर्श्य स्थितः । अथ नीलीभाण्डस्वामिना मृति इति ज्ञात्वा, तस्मात्समुत्थाप्य, दूरे नीत्वासौ परित्यक्तः । तस्मात्पलायितः । ततोऽसौ वने गत्वा आत्मानं नीलप्वर्णमवलोक्याचिन्तयत् अहमिदानीमुत्तमवर्णः । तदहं स्वकीयोत्कर्षं किं न साधयामि इत्यालोच्य
शृगालानाहूय, तेनोक्तं अहं भगवत्या वनदेवतया स्वहस्तेनारण्यराज्ये सर्वौषधिरसेनाभिषिक्तः । पश्यन्तु मम वर्णम् । तदद्यारभ्यास्मदाज्ञयास्मिन्नरण्ये व्यवहारः कार्यः । शृगालाश्च तं विशिष्टवर्णमवलोक्य, साष्टाङ्गपातं प्रणम्योचुः यथाज्ञापयति देवः इति । अनेनैव क्रमेण सर्वेष्वरण्यवासिष्वाधिपत्यं तस्य बभूव । ततस्तेन स्वज्ञातिभिरावृतेनाधिक्यं साधितम् । ततस्तेन व्याघ्रसिंहादीन् उत्तमपरिजनान्प्राप्य, सदसि शृगालानवलोक्य लज्जमानेनावज्ञया स्वज्ञातयः सर्वे दूरीकृताः । ततो विषण्णान्शृगालानवलोक्य केनचिद्वृद्धशृगालेनैतत्प्रतिज्ञातं मा विषीदत,
यदनेनानीतिज्ञेन
वयं मर्मज्ञाः । स्वसमीपात्परिभूतास्तद्यथायं नश्यति तथा विधेयम् । यतोऽमी व्याघ्रादयो वर्णमात्रविप्रलब्धाः शृगालमज्ञात्वा राजानमिमं मन्यन्ते । तद्यथायं परिचीयते तथा कुरुत । तत्र चैवमनुष्ठेयम्, यथा वदामि सर्वे

सन्ध्यासमये तत्सन्निधाने महारावमेकदैव करिष्यथ । ततस्तं
शब्दमाकर्ण्य जातिस्वभावात्तेनापि शब्दः कर्तव्यः । यतः
यः स्वभावो हि यस्यास्ति स नित्यं दुरतिक्रमः ।
श्वा यदि क्रियते राजा तत्किं नाश्नात्युपानहम् ॥ ६०॥
ततः शब्दादभिज्ञाय स व्याघ्रेण
हन्तव्यः । ततस्तथानुष्ठिते सति तद्वृत्तम् । तथा चोक्तम्
छिद्रं मर्म च वीर्यं च सर्वं वेत्ति निजो रिपुः ।
दहत्यन्तर्गतश्चैव शुष्कं वृक्षमिवानलः ॥ ६१॥
अतोऽहं ब्रवीमि आत्मपक्षं परित्यज्येत्यादि ।
राजाह यद्येवं तथापि
दृश्यतां तावदयं दूरादागतः । तत्सङ्ग्रहे विचारः कार्यः ।
चक्रो ब्रूते देव ! प्रणिधिस्तावत्
प्रहितो, दुर्गं च सज्जीकृतम् । अतः शुकोऽप्यानीय प्रस्थाप्यताम् ।
किन्तु योधबलसमन्वितो भूत्वा, दूरादेव तमवलोकय । यतः
नन्दं जघान चाणक्यस्तीक्ष्णदूतप्रयोगतः ।
तद्दूरान्तरितं दूतं पश्येद्धीरसमन्वितः ॥ ६२॥
ततः सभां कृत्वाहूतः शुकः काकश्च । शुकः किञ्चिदुन्नतशिरा
दत्तासने उपविश्य ब्रूते भो हिरण्यगर्भ ! त्वां महाराजाधिराजः
श्रीमच्चित्रवर्णः समाज्ञापयति यदि जीवितेन श्रिया वा
प्रयोजनमस्ति, तदा सत्वरमागत्यास्मच्चरणौ प्रणम । नो चेद्
अवस्थातुं स्थानान्तरं परिचिन्तय ।
राजा सकोपमाह आः,
सभायामस्माकं न कोऽपि विद्यते य एनं गलहस्तयति? तत उत्थाय
मेघवर्णो ब्रूते देव ! आज्ञापय, हन्मि चैनं दुष्टशुकम् ।
सर्वज्ञो राजानं
काकं च सान्त्वयन्ब्रूते भद्र ! मा मैवम् । शृणु तावत्
न सा सभा यत्र न सन्ति वृद्धा
वृद्धा न ते ये न वदन्ति धर्मम् ।
धर्मः स नो यत्र न सत्यमस्ति
सत्यं न तद्यच्छलमभ्युपैति ॥ ६३॥
यतो राजधर्मश्चैषः
दूतो म्लेच्छोऽप्यवध्यः स्याद्राजा दूतमुखो यतः ।
उद्यतेष्वपि शस्त्रेषु दूतो वदति नान्यथा ॥ ६४॥
अन्यच्च
स्वापकर्षं परोत्कर्षं दूतोक्तैर्मन्यते तु कः ।
सदैवावध्यभावेन दूतः सर्वं हि जल्पति ॥ ६५॥

ततो राजा काकश्च स्वां
प्रकृतिमापन्नौ । शुकोऽप्युत्थाय चलितः । पश्चाच्चक्रवाकेणानीय
प्रबोध्य कनकालङ्कारादिकं दत्वा सम्प्रेषितः स्वदेशं ययौ ।
शुकोऽपि विन्ध्याचलं गत्वा, स्वस्य राजानं चित्रवर्णं प्रणतवान्।
तं विलोक्य राजोवाच शुक ! का वार्ता? कीदृशोऽसौ देशः?
शुको ब्रूते देव ! संक्षेपादियं वार्ता । सम्प्रति युद्धोद्योगः
क्रियताम् । देशश्चासौ कर्पूरद्वीपः स्वर्गैकदेशो, राजा
च द्वितीयः स्वर्गपतिः कथं वर्णयितुं शक्यते । ततः सर्वान्
शिष्टानाहूय राजा मन्त्रयितुमुपविष्टः । आह च तान्सम्प्रति
कर्तव्ये विग्रहे यथाकर्तव्यमुपदेशं ब्रूत । विग्रहः पुनरवश्यं
कर्तव्यः । तथा चोक्तम्

असन्तुष्टा द्विजा नष्टाः सन्तुष्टाश्च महीभृतः ।
सलज्जा गणिका नष्टा निर्लज्जाश्च कुलाङ्गना ॥ ६६॥

दूरदर्शी नाम गृध्रो
मन्त्री ब्रूते देव ! व्यसनितया विग्रहो न विधिः । यतः

मित्रामात्यसुहृद्वर्गा यदा स्युर्दृढभक्तयः ।
शत्रूणां विपरीताश्च कर्तव्यो विग्रहस्तदा ॥ ६७॥

अन्यच्च

भूमिर्मित्रं हिरण्यं च विग्रहस्य फलं त्रयम् ।
यदैतन्निश्चितं भावि कर्तव्यो विग्रहस्तदा ॥ ६८॥

राजाह
मद्बलं तावदवलोकयतु मन्त्री । तदैतेषामुपयोगो ज्ञायताम् ।
एवमाहूयतां मौहूर्तिकः । स यात्रार्थं शुभलग्नं निर्णीय ददातु ।
मन्त्री ब्रूते
देव ! तथापि सहसा यात्राकरणमनुचितम् । यतः

विशन्ति सहसा मूढा ये विचार्य द्विषद्बलम् ।
खड्गधारापरिष्वङ्गं लभन्ते ते सुनिश्चितम् ॥ ६९॥

राजाह मन्त्रिन्! ममोत्साहभङ्गं सर्वथा
मा कृथाः । विजिगीषुर्यथा परभूमिमाक्रमति तथा कथय ।
गृध्रो ब्रूते देव ! तत्कथयामि ।
किन्तु तदनुष्ठितमेव फलप्रदम् । तथा चोक्तम्

किं मन्त्रेणाननुष्ठाने शास्त्रवित्पृथिवीपतेः ।
न ह्यौषधपरिज्ञानाद्व्याधेः शान्तिः क्वचिद्भवेत्॥ ७०॥

राजादेशश्चानतिक्रमणीय इति यथाश्रुतं निवेदयामि शृणु देव !

नद्यद्रिवनदुर्गेषु यत्र यत्र भयं नृप ।
तत्र तत्र च सेनानीर्यायाद्व्यूहीकृतैर्बलैः ॥ ७१॥

बलाध्यक्षः पुरो यायात्प्रवीरपुरुषान्वितः ।
मध्ये कलत्रं स्वामी च कोशः फल्गु च यद्बलम् ॥ ७२॥
पार्श्वयोरुभयोरश्वा अश्वानां पार्श्वतो रथाः ।
रथानां पार्श्वतो नागा नागानां च पदातयः ॥ ७३॥
पश्चात्सेनापतिर्यायात्खिन्नानाश्वासयन्छनैः ।
मन्त्रिभिः सुभटैर्युक्तः प्रतिगृह्य बलं नृपः ॥ ७४॥
समेयाद्विषमं नागैर्जलाढ्यं समहीधरम् ।
सममश्वैर्जलं नौभिः सर्वत्रैव पदातिभिः ॥ ७५॥
हस्तिनां गमनं प्रोक्तं प्रशस्तं जलदागमे ।
तदन्यत्र तुरङ्गाणां पत्तीनां सर्वदैव हि ॥ ७६॥
शैलेषु दुर्गमार्गेषु विधेयं नृपरक्षणम् ।
स्वयोधै रक्षितस्यापि शयनं योगनिद्रया ॥ ७७॥
नाशयेत्कर्षयेच्छत्रून्दुर्गकण्टकमर्दनैः ।
परदेशप्रवेशे च कुर्यादाटविकान्पुरः ॥ ७८॥
यत्र राजा तत्र कोशो विना कोशं न राजता ।
सुभटेभ्यस्ततो दद्यात्को हि दातुर्न युध्यते ॥ ७९॥
यतः
न नरस्य नरो दासो दासस्त्वर्थस्य भूपते ।
गौरवं लाघवं वापि धनाधननिबन्धनम् ॥ ८०॥
अभेदेन च युध्येत रक्षेच्चैव परस्परम् ।
फल्गु सैन्यं च यत्किंचिन्मध्ये व्यूहस्य कारयेत्॥ ८१॥
पदातींश्च महीपालः पुरोऽनीकस्य योजयेत्।
उपरुध्यारिमासीत राष्ट्रं चास्योपपीडयेत्॥ ८२॥
स्यन्दनाश्वैः समे युध्येदनूपे नौद्विपैस्तथा ।
वृक्षगुल्मावृते चापैरसिचर्मायुधैः स्थले ॥ ८३॥
दूषयेच्चास्य सततं यवसान्नोदकेन्धनम् ।
भिन्द्याच्चैव तडागानि प्रकारारान्परिखास्तथा ॥ ८४॥
बलेषु प्रमुखो हस्ती न तथान्यो महीपतेः ।
निजैरवयवैरेव मातङ्गोऽष्टायुधः स्मृतः ॥ ८५॥
बलमश्वश्च सैन्यानां प्राकारो जङ्गमो यतः ।
तस्मादश्वाधिको राजा विजयी स्थलविग्रहे ॥ ८६॥
तथा चोक्तम्
युध्यमाना हयारूढा देवानामपि दुर्जयाः ।
अपि दूरस्थितास्तेषां वैरिणो हस्तवर्त्तिनः ॥ ८७॥
प्रथमं युद्धकारित्वं समस्तबलपालनम् ।
दिङ्मार्गाणां विशोधित्वं पत्तिकर्म प्रचक्षते ॥ ८८॥

स्वभावशूरमस्त्रज्ञमविरक्तं जितश्रमम् ।
प्रसिद्धक्षत्रियप्रायं बलं श्रेष्ठतमं विदुः ॥ ८९॥
यथा प्रभुकृतान्मानाद्युध्यन्ते भुवि मानवाः ।
न तथा बहुभिर्दत्तैर्द्रविणैरपि भूपते ॥ ९०॥
वरमल्पबलं सारं न कुर्यान्मुण्डमण्डलीम् ।
कुर्यादसारभङ्गो हि सारभङ्गमपि स्फुटम् ॥ ९१॥
अप्रसादोऽनधिष्ठानं देयांशहरणं च यत्।
कालयापोऽप्रतीकारस्तद्वैराग्यस्य कारणम् ॥ ९२॥
अपीडयन्बलं शत्रूञ्जिगीषुरभिषेणयेत्।
सुखसाध्यं द्विषां सैन्यं दीर्घप्रयाणपीडितम् ॥ ९३॥
दायादादपरो यस्मान्नास्ति भेदकरो द्विषाम् ।
तस्मादुत्थापयेद्यत्नाद्दायादं तस्य विद्विषः ॥ ९४॥
सन्धाय युवराजेन यदि वा मुख्यमन्त्रिणा ।
अन्तःप्रकोपणं कुर्यादभियोक्ता स्थिरात्मनः ॥ ९५॥
क्रूरामित्रं रणे चापि भङ्गं दत्त्वा विघातयेत्।
अथवा गोग्रहाकृष्ट्या तन्मुख्याश्रितबन्धनात्॥ ९६॥
स्वराज्यं वासयेद्राजा परदेशापहरणात्।
अथवा दानमानाभ्यां वासितं धनदं हि तत्॥ ९७॥
अथवा बहुनोदितेन
आत्मोदयः परग्लानिर्द्वयं नीतिरितीयती ।
तदूरीकृत्य कृतिभिर्वाचस्पत्यं प्रतीयते ॥ ९८॥
राज्ञा विहस्योक्तं सर्वमेतद्विशेषतश्चोच्यते । किन्तु,
अन्यदुच्छृङ्खलं सत्त्वमन्यच्छास्त्रनियन्त्रितम् ।
सामानाधिकरण्यं हि तेजस्तिमिरयोः कुतः ॥ ९९॥
तत उत्थाय राजा मौहूर्तिकावेदितलग्ने प्रस्थितः । अथ
प्रहितप्रणिधिश्चरो हिरण्यगर्भमागत्य प्रणम्योवाच देव !
समागतप्रायो राजा चित्रवर्णः । सम्प्रति मलयपर्वताधित्यकायां
समावासितकटको वर्तते । दुर्गशोधनं प्रतिक्षणमनुसन्धातव्यम् ।
यतोऽसौ गृध्रो महामन्त्री । किं च केनचित्सह तस्य
विश्वासकथाप्रसङ्गेनेतदिङ्गितमवगतं मया । यतनेन
कोऽप्यस्मद्दुर्गे प्रागेव नियुक्तः ।
चक्रवाको ब्रूते देव ! काक एवासौ सम्भवति ।
राजाह न कदाचिदेतत्।
यद्येवं तदा कथं तेन शुकस्याभिभवोद्योगः कृतः? अपरं
च, शुकस्यागमनात्तस्य विग्रहोत्साहः । स च चिरादत्रास्ते ।
मन्त्री ब्रूते तथाप्यागन्तुकः शङ्कनीयः ।

राजाह
आगन्तुका अपि कदाचिदुपकारका दृश्यन्ते । शृणु
परोऽपि हितवान्बन्धुर्बन्धुरप्यहितः परः ।
अहितो देहजो व्याधिर्हितमारण्यमौषधम् ॥१००॥
अपरं च
आसीद्वीरवरो नाम शूद्रकस्य महीभृतः ।
सेवकः स्वल्पकालेन स ददौ सुतमात्मनः ॥१०१॥
चक्रवाकः पृच्छतिकथमेतत्?
राजा कथयति

कथा ८

अहं पुरा शूद्रकस्य राज्ञः क्रीडासरसि कर्पूरकेलिनाम्नो
राजहंसस्य पुत्र्या कर्पूरमञ्जर्या सहानुरागवानभवम् । वीरवरो नाम
राजपुत्रः कुतश्चिद्देशादागत्य राजद्वारमुपगम्य प्रतीहारमुवाच
अहं तावद्वर्तनार्थी राजपुत्रः । मां रजदर्शनं कारय ।
ततस्तेनासौ राजदर्शनं कारितो ब्रूते देव !
यदि मया सेवकेन प्रयोजनमस्ति, तदास्मद्वर्तनं क्रियताम् ।
शूद्रक उवाच किं ते वर्तनम्?
वीरवरो ब्रूते प्रत्यहं सुवर्णपञ्चशतानि देहि ।
राजाह का ते सामग्री?
वीरवरो ब्रूते द्वौ बाहू । तृतीयश्च खड्गः ।
राजाह नैतच्छक्यम् ।
तच्छ्रुत्वा वीरवरः प्रणम्य चलितः । अथ मन्त्रिभिरुक्तं
देव ! दिनचतुष्टयस्य वर्तनं दत्त्वा ज्ञायतामस्य
स्वरूपम् । किमुपयुक्तोऽयमेतावद्वर्तनं गृह्णाति अनुपयुक्तो वेति ।
ततो मन्त्रिवचनादाहुहूय वीरवराय ताम्बूलं दत्त्वा पञ्चशतानि
सुवर्णानि दत्तानि । वर्तनविनियोगश्च राज्ञा सुनिभृतं निरूपितः ।
तदर्धं वीरवरेण देवेभ्यो ब्राह्मणेभ्यो दत्तम् । स्थितस्यार्धं
दुःखितेभ्यः । तदवशिष्टं भोज्यविलासव्ययेन । एतत्सर्वं
नित्यकृत्यं कृत्वा, राजद्वारमहर्निशं खड्गपाणिः सेवते ।
यदा च राजा स्वयं समादिशति तदा स्वगृहमपि याति । अथैकदा
कृष्णचतुर्दश्यां रात्रौ स राजा सकरुणक्रन्दनध्वनिं
शुश्राव । तत्श्रुत्वा राजा ब्रूते कः कोऽत्र द्वारि तिष्ठति?
तदा तेनोक्तं देव ! अहं वीरवरः ।
राजोवाच क्रन्दनानुसरणं क्रियताम् ।
वीरवरोऽपि यथाज्ञापयति देवः, इत्युक्त्वा चलितः ।
राज्ञा च चिन्तितमयमेकाकी राजपुत्रो मया सूचीभेद्ये तमसि

प्रहितः । नैतदुचितम् । तदहमपि गत्वा किमेतदिति निरूपयामि ।
ततो राजापि
खड्गमादाय तदनुसरणक्रमेण नगराद्बहिर्निर्जगाम । गत्वा च
वीरवरेण रुदती रुपयौवनसम्पन्ना सर्वालङ्कारभूषिता काचित्
स्त्री दृष्टा, पृष्टा च का त्वम्? किमर्थं रोदिषि? इति ।
स्त्रियोक्तमहमेतस्य शूद्रकस्य राजलक्ष्मीः । चिरादेतस्य
भुजच्छायायां महता सुखेन विश्रान्ता । इदानीमन्यत्र गमिष्यामि ।
वीरवरो ब्रूते यतापायः सम्भवति, तत्रोपायोऽप्यस्ति ।
तत्कथं स्यात्पुनरिहावासो भवत्याः?
लक्ष्मीरुवाच यदि त्वमात्मनः पुत्रं शक्तिधरं
द्वात्रिंशल्लक्षणोपेतं भगवत्याः सर्वमङ्गलाया उपहारीकरोषि,
तदाहं पुनरत्र सुचिरं निवसामि । इत्युक्त्वादृश्याभवत्।
ततो वीरवरेण स्वगृहं
गत्वा निद्रायमाणा स्ववधूः प्रबोधिता पुत्रश्च । तौ निद्रां
परित्यज्योत्थायोपविष्टौ । वीरवरस्तत्सर्वं लक्ष्मीवचनमुक्तवान्।
तच्छ्रुत्वा सानन्दः शक्तिधरो ब्रूते धन्योऽहमेवम्भूतः ।
स्वामिराज्यरक्षार्थं यस्योपयोगः । तात ! तत्कोऽधुना विलम्बस्य
हेतुः? एवंविधे कर्मणि देहस्य विनियोगः श्लाघ्यः । यतः
धनानि जीवितं चैव परार्थे प्राज्ञ उत्सृजेत्।
तन्निमित्तो वरं त्यागो विनाशे नियते सति ॥१०२॥
शक्तिधरमातोवाच यद्येतन्न कर्तव्यं तत्केनान्येन
कर्मणा गृहीतस्य महावर्तनस्य निष्क्रयो भविष्यति । इत्यालोच्य
सर्वे सर्वमङ्गलायाः स्थानं गताः । तत्र सर्वमङ्गलां सम्पूज्य
वीरवरो ब्रूते देवि ! प्रसीद । विजयतां शूद्रको महाराजः ।
गृह्यतामयमुपहारः । इत्युक्त्वा पुत्रस्य शिरश्चिच्छेद । ततो
वीरवरश्चिन्तयामास गृहीतराजवर्तनस्य निस्तारः कृतः ।
अधुना निष्पुत्रस्य मे जीवनेनालम् । इत्यालोच्यात्मनः शिरश्चिच्छेद ।
ततः स्त्रियापि स्वामिपुत्रशोकार्तया
तदनुष्ठितम् । तत्सर्वं दृष्ट्वा राजा साश्चर्यं चिन्तयामास
जायन्ते च म्रियन्ते च मद्विधाः क्षुद्रजन्तवः ।
अनेन सदृशो लोके न भूतो न भविष्यति ॥१०३॥
तदेतत्परित्यक्तेन मम राज्येनापि किं प्रयोजनम् । ततः
शूद्रकेणापि स्वशिरश्छेत्तुं खड्गः समुत्थापितः । अथ भगवत्या
सर्वमङ्गलया प्रत्यक्षभूतया राजा हस्ते धृतः । उक्तं च
पुत्र ! प्रसन्नोऽस्मि ते,
एतावता साहसेनालम् । जीवनान्ते पि तव राजभङ्गो नास्ति ।

राजा च साष्टाङ्गपातं प्रणम्योवाच देवि ! किं मे राज्येन?
जीवितेन वा मम किं प्रयोजनम्?
यद्यहमनुकम्पनीयस्तदा ममायुःशेषेणाप्ययं सदारपुत्रो
वीरवरो जीवतु । अन्यथाहं यथाप्राप्तां गतिं गच्छामि ।
भगवत्युवाच पुत्र ! अनेन ते सत्त्वोत्कर्षेण
भृत्यवात्सल्येन च सर्वथा सन्तुष्टास्मि । गच्छ विजयी भव ।
अयमपि सपरिवारो राजपुत्रो जीवतु । इत्युक्त्वा देव्यदृश्याभवत्।
ततो वीरवरः सपुत्रदारः प्राप्तजीवनः स्वगृहं
गतः । राजापि तैरलक्षितः सत्वरमन्तःपुरं प्रविष्टः ।
अथ प्रभाते
वीरवरो द्वारस्थः पुनर्भूपालेन पृष्टः सन्नाह देव !
सा रुदती मामवलोक्यादृश्याभवत्। न काप्यन्या वार्ता विद्यते ।
तद्वचनमाकर्ण्य सन्तुष्टो राजा साश्चर्यं
चिन्तयामास कथमयं श्लाघ्यो महासत्त्वः? यतः
प्रियं ब्रूयादकृपणः शूरः स्यादविकत्थनः ।
दाता नापात्रवर्षी च प्रगल्भः स्यादनिष्ठुरः ॥१०४॥
एतन्महापुरुषलक्षणमेतस्मिन्
सर्वमस्ति । ततः स राजा प्रातः शिष्टसभां कृत्वा, सर्वं
वृत्तान्तं प्रस्तुत्य प्रसादात्तस्मै कर्णाटकराज्यं ददौ । तत्
किमागन्तुको जातिमात्राद्दुष्टः? तत्राप्युत्तमाधममध्यमाः सन्ति ।
चक्रवाको ब्रूते
योऽकार्यं कार्यवच्छास्ति स किं मन्त्री नृपेच्छया ।
वरं स्वामिमनोदुःखं तन्नाशो न त्वकार्यतः ॥१०५॥
वैद्यो गुरुश्च मन्त्री च यस्य राज्ञः प्रियंवदाः ।
शरीरधर्मकोशेभ्यः क्षिप्रं स परिहीयते ॥१०६॥
शृणु देव !
पुण्याल्लब्धं यदेकेन तन्ममापि भविष्यति ।
हत्वा भिक्षुं यतो मोहान्निध्यर्थी नापितो हतः ॥१०७॥
राजा पृच्छतिकथमेतत्?
मन्त्री कथयति

कथा ९

अस्त्ययोध्यायां पुरि चूडामणिर्नाम क्षत्रियः । तेन धनार्थिना
महता क्लेशेन भगवांश्चन्द्रार्धचूडामणिश्चिरमाराधितः ।
ततः क्षीणपापोऽसौ स्वप्ने दर्शनं दत्त्वा,
भगवदादेशाद्यक्षेश्वरेणादिष्टो यत्त्वमद्य प्रातः क्षौरं
कारयित्वा, लगुडहस्तः सन्स्वगृहद्वारि निभृतं स्थास्यसि,

ततो यमेवागतं भिक्षुकं प्राङ्गणे
पश्यसि तं निर्दक्षं लगुडप्रहारेण हनिष्यसि । ततोऽसौ
भिक्षुकस्तत्क्षणात्सुवर्णकलसो भविष्यति । तेन त्वया
यावज्जीवं सुखिना भवितव्यम् । ततस्तथानुष्ठिते तद्वृत्तम् ।
तत्र क्षौरकरणायानीतेन नापितेन तत्सर्वमालोक्य चिन्तितं
अये निधिप्राप्तेरयमुपायः । तदहमप्येवं किं न करोमि? ततः
प्रभृति स नापितः प्रत्यहं तथाविधो लगुडहस्तः सुनिभृतं
भिक्षोरागमनं प्रतीक्षते । एकदा तेन प्राप्तो भिक्षुर्लगुडेन
व्यापादितः । तस्मादपराधात्सोऽपि नापितो राजपुरुषैर्व्यापादितः ।
अतोऽहं ब्रवीमि पुण्याल्लब्धं यदेकेन इत्यादि ।
राजाह
पुरावृत्तकथोद्गारैः कथं निर्णीयते परः ।
स्यान्निष्कारणबन्धुर्वा किं वा विश्वासघातकः ॥ १०८ ॥
यातु, प्रस्तुतमनुसन्धीयताम् । मलयाधित्यकायां चेच्चित्रवर्णस्तद्
अधुना किं विधेयम्? मन्त्री वदति देव ! आगतप्रणिधिमुखान्
मया श्रुतं, यत्महामन्त्रिणो गृध्रस्योपदेशे चित्रवर्णेनानादरः
कृतः ततोऽसौ मूढो जेतुं शक्यः । तथा चोक्तम्
लुब्धः क्रूरोऽलसोऽसत्यः प्रमादी भीरुरस्थिरः ।
मूढो योधावमन्ता च सुखच्छेद्यो रिपुः स्मृतः ॥ १०९ ॥
ततोऽसौ यावदस्मद्दुर्गद्वाररोधं न करोति,
तावन्नद्यद्रिवनवर्त्मसु तद्बलानि
हन्तुं सारसादयः सेनापतयो नियुज्यन्ताम् । तथा चोक्तम्
दीर्घवर्त्मपरिश्रान्तं नद्यद्रिवनसङ्कुलम् ।
घोराग्निभयसन्त्रस्तं क्षुत्पिपासार्दितं तथा ॥ ११० ॥
प्रमत्तं भोजनव्यग्रं व्याधिदुर्भिक्षपीडितम् ।
असंस्थितमभूयिष्ठं वृष्टिवातसमाकुलम् ॥ १११ ॥
पङ्कपांशुजलाच्छन्नं सुव्यस्तं दस्युविद्रुतम् ।
एवम्भूतं महीपालः परसैन्यं विघातयेत् ॥ ११२ ॥
अन्यच्च
अवस्कन्दभयाद्राजा प्रजागरकृतश्रमम् ।
दिवासुप्तं सदा हन्यान्निद्राव्याकुलसैनिकम् ॥ ११३ ॥
अतस्तस्य प्रमादितो बलं गत्वा यथावकाशं दिवानिशं
घ्नन्त्वस्मत्सेनापतयः । तथानुष्ठिते चित्रवर्णस्य सैनिकाः
सेनापतयश्च बहवो निहताः । ततश्चित्रवर्णो विषण्णः
स्वमन्त्रिणं दूरदर्शिनमाह तात ! किमित्यस्मदुपेक्षा
क्रियते? किं क्वाप्यविनयो ममास्ति? तथा चोक्तम्

न राज्यं प्राप्तमित्येव वर्तितव्यमसाम्प्रतम् ।
श्रियं ह्यविनयो हन्ति जरा रूपमिवोत्तमम् ॥ ११४ ॥
अपि च
दक्षः श्रियमधिगच्छति पथ्याशी कल्यतां सुखमरोगी ।
उद्युक्तो वियान्तं धर्मार्थयशांसि च विनीतः ॥ ११५ ॥
गृध्रोऽवदत्देव ! शृणु
अविद्वानपि भूपालो विद्यावृद्धोपसेवया ।
परां श्रियमवाप्नोति जलासन्नतरुर्यथा ॥ ११६ ॥
अन्यच्च
पापं स्त्री मृगया द्यूतमर्थदूषणमेव च ।
वाग्दण्डयोश्च पारुष्यं व्यसनानि महीभुजाम् ॥ ११७ ॥
किं च
न साहसैकान्तरसानुवर्तिना
न चाप्युपायोपहतान्तरात्मना ।
विभूतयः शक्यमवाप्तुमूर्जिता
नये च शौर्ये च वसन्ति सम्पदः ॥ ११८ ॥
त्वया स्वबलोत्साहमवलोक्य, साहसैकरसिकेन मयोपन्थस्तेष्वपि मन्त्रेष्वनवधानं, वाक्पारुष्यं च कृतम् । अतो दुर्नीतेः फलमिदमनुभूयते । तथा चोक्तम्
दुर्मन्त्रिणं कमुपयान्ति न नीतिदोषाः?
सन्तापयन्ति कमपथ्यभुजं न रोगाः?
कं श्रीर्न दर्पयति कं न निहन्ति मृत्युः
कं स्त्रीकृता न विषयाः परितापयन्ति ॥ ११९ ॥
अपरं च
मुदं विषादः शरदं हिमागमस्
तमो विवस्वान्सुकृतं कृतघ्नता ।
प्रियोपपत्तिः शुचमापदं नयः
श्रियः समृद्धा अपि हन्ति दुर्नयः ॥ १२० ॥
ततो मयाप्यालोचितं प्रज्ञाहीनोऽयं राजा । न चेत्कथं नीतिशास्त्रकथाकौमुदीं वागुल्काभिस्तिमिरयति । यतः
यस्य नास्ति स्वयं प्रज्ञा शास्त्रं तस्य करोति किम्?
लोचनाभ्यां विहीनस्य दर्पणः किं करिष्यति ॥ १२१ ॥
इत्यालोच्याहमपि तूष्णीं स्थितः । अथ राजा बद्धाञ्जलिराह तात ! अस्त्ययं ममापराधः, इदानीं यथाहमवशिष्टबलसहितः प्रत्यावृत्त्य विन्ध्याचलं गच्छामि, तथोपदिश ।
गृध्रः स्वगतं चिन्तयति क्रियतामत्र प्रतीकारः । यतः,

देवतासु गुरौ गोषु राजसु ब्राह्मणेषु च ।
नियन्तव्यः सदा कोपो बालवृद्धातुरेषु च ॥१२२॥
मन्त्री प्रहस्य ब्रूते देव मा भैषीः । समाश्वसिहि । शृणु देव
मन्त्रिणां भिन्नसन्धाने भिषजां सांनिपातिके ।
कर्मणि व्यज्यते प्रज्ञा सुस्थे को वा न पण्डितः ॥१२३॥
अपरं च
आरम्भन्ते ल्पमेवाज्ञाः कामं व्यग्रा भवन्ति च ।
महारम्भाः कृतधियस्तिष्ठन्ति च निराकुलाः ॥१२४॥
तदत्र भवत्प्रतापादेव दुर्गं भङ्क्त्वा,
कीर्तिप्रतापसहितं त्वामचिरेण कालेन विन्ध्याचलं नेष्यामि ।
राजाह कथमधुना स्वल्पबलेन तत्सम्पद्यते?
गृध्रो वदति देव ! सर्वं भविष्यति । यतो
विजिगीषोरदीर्घसूत्रता विजयसिद्धेरवश्यम्भावि लक्षणम् ।
तत्सहसैव दुर्गद्वारावरोधः क्रियताम् ।
अथ प्रहितप्रणिधिना बकेनागत्य हिरण्यगर्भस्य कथितं देव !
स्वल्पबल एवायं राजा चित्रवर्णो
गृध्रस्य वचनोपष्टम्भादागत्य दुर्गद्वारावरोधं करिष्यति ।
राजहंसो ब्रूते स्वबले सारासारविचारः क्रियताम् । तज्ज्ञात्वा
सुवर्णवस्त्रादिकं यथार्हं प्रसादप्रदानं च क्रियताम् । यतः
यः काकिणीमप्यपथप्रपन्नां
समुद्धरेन्निष्कसहस्रतुल्याम् ।
कालेषु कोटिष्वपि मुक्तहस्तस्
तं राजसिंहं न जहाति लक्ष्मीः ॥१२५॥
अन्यच्च
क्रतौ विवाहे व्यसने रिपुक्षये
यशस्करे कर्मणि मित्रसङ्ग्रहे ।
प्रियासु नारीष्वधनेषु बान्धवेष्व्
अतिव्ययो नास्ति नराधिपाष्टसु ॥१२६॥
यतः
मूर्खः स्वल्पव्ययत्रासात्सर्वनाशं करोति हि ।
कः सुधीः सन्त्यजेद्भाण्डं शुल्कस्यैवातिसाध्वसात्॥१२७॥
राजाह कथमिह समये
तिव्ययो युज्यते? उक्तं च आपदर्थे धनं रक्षेदिति ।
मन्त्री ब्रूते श्रीमतां कथमापदः?
राजाह कदाचिच्चलिता लक्ष्मीः ।
मन्त्री ब्रूते सञ्चितापि विनश्यति । तद्देव ! कार्पण्यं

विमुच्य स्वभटा दानमानाभ्यां पुरस्क्रियन्ताम् । तथा चोक्तम्
परस्परज्ञाः संहृष्टास्त्यक्तुं प्राणान्सुनिश्चिताः ।
कुलीनाः पूजिताः सम्यग् विजयन्ते द्विषद्बलम् ॥ १२८ ॥
अपरं च
सुभटाः शीलसम्पन्नाः संहताः कृतनिश्चयाः ।
अपि पञ्चशतं शूरा निघ्नन्ति रिपुवाहिनीम् ॥ १२९ ॥
किं च
शिष्टैरप्यवशेषज्ञ उग्रश्च कृतनाशकः ।
त्यज्यते किं पुनर्नान्यैर्यश्चाप्यात्मम्भरिर्नरः ॥ १३० ॥
यतः
सत्यं शौर्यं दया त्यागो नृपस्यैते महागुणाः ।
एतैस्त्यक्तो महीपालः प्राप्नोति खलु वाच्यताम् ॥ १३१ ॥
ईदृशि प्रस्तावे
मात्यास्तावदवश्यमेव पुरस्कर्तव्याः । तथा चोक्तम्
यो येन प्रतिबद्धः स्यात्सह तेनोदयी व्ययी ।
स विश्वस्तो नियोक्तव्यः प्राणेषु च धनेषु च ॥ १३२ ॥
यतः
धूर्तः स्त्री वा शिशुर्यस्य मन्त्रिणः स्युर्महीपतेः ।
अनीतिपवनक्षिप्तोऽकार्याब्धौ स निमज्जति ॥ १३३ ॥
शृणु देव!
हर्षक्रोधौ यतौ यस्य शास्त्रार्थे प्रत्ययस्तथा ।
नित्यं भृत्यानुपेक्षा च तस्य स्याद्धनदा धरा ॥ १३४ ॥
येषां राज्ञा सह स्यातामुच्चयापचयौ ध्रुवम् ।
अमात्या इति तान्राजा नावमन्येत्कदाचन ॥ १३५ ॥
महीभुजो मदान्धस्य सङ्कीर्णस्येव दन्तिनः ।
स्खलतो हि करालम्बः सुशिष्टैरेव कीयते ॥ १३६ ॥
अथागत्य प्रणम्य मेघवर्णो ब्रूते देव !
दृष्टिप्रसादं कुरु । इदानीं
विपक्षो दुर्गद्वारि वर्तते । तद्देवपादादेशाद्बहिर्निःसृत्य
स्वविक्रमं दर्शयामि । तेन देवपादानामानृण्यमुपगच्छामि ।
चक्रवाको ब्रूते मैवम् । यदि बहिर्निःसृत्य
योद्धव्यम् । तदा दुर्गाश्रयणमेव निष्प्रयोजनम् । अपरं च
विषमोऽपि यथा नक्रः सलिलान्निसृतो वशः ।
वनाद्विनिर्गतः शूरः सिंहोऽपि स्याच्छृगालवत्॥ १३७ ॥
अथ ते सर्वे दुर्गद्वारं गत्वा महाहवं कृतवन्तः ।
अपरेद्युश्चित्रवर्णो राजा गृध्रमुवाच तात

! स्वप्रतिज्ञातमधुना निर्वाहय । वायसो
ब्रूते देव ! स्वयं गत्वा दृश्यतां युद्धम् । यतः
पुरस्कृत्य बलं राजा योधयेदवलोकयन्।
स्वामिनाधिष्ठितः श्वापि किं न सिंहायते ध्रुवम् ॥१३८॥
गृध्रो ब्रूते देव ! शृणु तावत्
अकालसहमत्यल्पं मूर्खव्यसनिनायकम् ।
अगुप्तं भीरुयोधं च दुर्गव्यसनमुच्यते ॥१३९॥
तत्तावदत्र नास्ति
उपजापश्चिरारोधोऽवस्कन्दस्तीव्रपौरुषम् ।
दुर्गस्य लङ्घनोपायाश्चत्वारः कथिता इमे ॥१४०॥
अत्र यथाशक्ति क्रियते यत्नः । कर्णे कथयति एवमेवम् ।
ततोऽनुदित एव भास्करे चतुर्ष्वपि दुर्गद्वारेषु प्रवृत्ते युद्धे,
दुर्गाभ्यन्तरगृहेष्वेकदा काकैरग्निर्निक्षिप्तः । ततः गृहीतं
गृहीतं दुर्गमिति
कोलाहलं श्रुत्वा सर्वतः प्रदीप्ताग्निमवलोक्य राजहंससैनिका
बहवो दुर्गवासिनश्च सत्वरं ह्रदं प्रविष्टाः, यतः
सुमन्त्रितं सुविक्रान्तं सुयुद्धं सुपलायितम् ।
कार्यकाले यथाशक्ति कुर्यान्न तु विचारयेत्॥१४१॥
राजा हंसश्च स्वभावान्मन्दगतिः । सारसद्वितीयश्चित्रवर्णस्य
सेनापतिना कुक्कुटेनागत्य वेष्टितः । हिरण्यगर्भः सारसमाह
सेनापते ! सारस ! ममानुरोधादात्मानं कथं व्यापादयसि ।
अधुनाहं गन्तुमसमर्थः । त्वं गन्तुमधुनापि समर्थः । तद्गत्वा
जलं प्रविश्यात्मानं परिरक्ष । अस्मत्पुत्रं चूडामणिनामानं
सर्वज्ञस्य संमत्या राजानं करिष्यसि ।
सारसो ब्रूते देव ! न वक्तव्यमेवं
दुःसहं वचः, यावच्चन्द्रार्कौ दिवि तिष्ठतस्तावद्विजयतां
देवः । अहं देव दुर्गाधिकारी । तन्मम मांसासृग् विलिप्तेन
द्वारवर्त्मना तावत्प्रविशतु शत्रुः । अपरं च, देव
दाता क्षमी गुणग्राही स्वामी दुःखेन लभ्यते ।
राजाह सत्यमेवैतत्। किन्तु
शुचिर्दक्षोऽनुरक्तश्च जाने भृत्योऽपि दुर्लभः ॥१४२॥
सारसो ब्रूते शृणु देव!
यदि समरमपास्य नास्ति मृत्यो-
र्भयमिति युक्तमितोऽन्यतः प्रयातुम् ।
अथ मरणमवश्यमेव जन्तोः
किमिति मुधा मलिनं यशः क्रियते? ॥१४३॥

अन्यच्च
भवे स्मिन्पवनोद्भ्रान्तवीचिविभ्रमभङ्गुरे ।
जायते पुणय्योगेन परार्थे जीवितव्ययः ॥१४४॥
स्वाम्यमात्यश्च राष्ट्रं च दुर्गं कोशो बलं सुहृत्।
राज्याङ्गानि प्रकृतयः पौराणां श्रेणयोऽपि च ॥१४५॥
देव ! त्वं च स्वामी सर्वथा रक्षणीयः । यतः
प्रकृतिः स्वामिनं त्यक्त्वा समृद्धापि न जीवति ।
अपि धन्वन्तरिर्वैद्यः किं करोति गतायुषि ॥१४६॥
अपरं च
नरेशे जीवलोकोऽयं निमीलति निमीलति ।
उदेत्युदीयमाने च रवाविव सरोरुहम् ॥१४७॥
अत्रापि प्रधानाङ्गं राजा ।
अथ कुक्कुटेनागत्य राजहंसस्य शरीरे खरतरनखाघातः कृतः ।
तदा सत्वरमुपसृत्य सारसेन स्वदेहान्तरितो राजा जले क्षिप्तः ।
अथ कुक्कुटनखप्रहारजर्जरीकृतेनापि सारसेन
कुक्कुटसेना बहुशो हता । पश्चात्सारसोऽपि बहुभिः
पक्षिभिः समेत्य चञ्चुप्रहारेण विभिद्य व्यापादितः । अथ
चित्रवर्णो दुर्गं प्रविश्य, दुर्गावस्थितं द्रव्यं ग्राहयित्वा
वन्दिभिर्जयशब्दैरानन्दितः स्वस्कन्धावारं जगाम । अथ
राजपुत्रैरुक्तं तस्मिन्राजहंसपक्षे पुण्यवान्स सारस एव,
येन स्वदेहत्यागेन स्वामी रक्षितः । यतः
जनयन्ति सुतान्गावः सर्वा एव गवाकृतीन्।
विषाणोल्लिखितस्कन्धं काचिदेव गवां पतिम् ॥१४८॥
विष्णुशर्मोवाच स तावत्सत्त्वक्रीतानक्षयलोकान्
विद्याधरीपरिवृत्तोऽनुभवतु महासत्त्वः । तथा चोक्तम्
आहवेषु च ये शूराः स्वाम्यर्थे त्यक्तजीविताः ।
भर्तृभक्ताः कृतज्ञाश्च ते नराः स्वर्गगामिनः ॥१४९॥
यत्र तत्र हतः शूरः शत्रुभिः परिवेष्टितः ।
अक्षयान्लभते लोकान्यदि क्लैब्यं न गच्छति ॥१५०॥
अथ विष्णुशर्मा प्राह विग्रहः श्रुतो भवद्भिः ।
राजपुत्रैरुक्तं श्रुत्वा सुखिनो भूता वयम् ।
विष्णुशर्माब्रवीतपरमप्येवमस्तु
विग्रहः करितुरङ्गपत्तिभि-
र्नो कदापि भवतान्महीभुजाम् ।
नीतिमन्त्रपवनैः समाहताः
संश्रयन्तु गिरिगह्वरं द्विषः ॥१५१॥

इति श्रीनारायणपण्डितकृते हितोपदेशे नीतिशास्त्रे
विग्रहो नाम तृतीयः कथासङ्ग्रहः ।

४ सन्धिः पुनः कथारम्भकाले राजपुत्रैरुक्तम्
आर्य ! विग्रहः श्रुतोऽस्माभिः ।सन्धिरधुनाभिधीयताम् ।
विष्णुशर्मणोक्तम्-
श्रूयताम् ।सन्धिमपि कथयामि ।यस्यायमाद्यः श्लोकः
वृत्ते महति सङ्ग्रामे राज्ञोर्निहतसेनयोः ।
स्थेयाभ्यां गृध्रचक्राभ्यां वाचा सन्धिः कृतं क्षणत्॥ १॥
राजपुत्रा ऊचुः कथमेतत्?
विष्णुशर्मा कथयति-
ततस्तेन राजहंसेन उक्तं केनास्मद्दुर्गे निक्षिप्तोऽग्निः?
किं पारक्येण? किं वास्मद्दुर्गवासिना केनापि विपक्षप्रयुक्तेन?
चक्रवाको ब्रूते देव ! भवतो निष्कारणबन्धुरसौ मेघवर्णः
सपरिवारो न दृश्यते ।तन्मन्ये तस्यैव विचेष्टितमिदम् ।
राजा क्षणं
विचिन्त्याह अस्ति तावदेवम् ।मम दुर्दैवमेतत्।तथा चोक्तम्
अपराधः स दैवस्य न पुनर्मन्त्रिणामयम् ।
कार्यं सुचरितं क्वापि दैवयोगाद्विनश्यति ॥ २॥
विषमां हि दशां प्राप्य दैवं गर्हयते नरः ।
आत्मनः कर्मदोषांश्च नैव जानात्यपण्डितः ॥ ३॥
अपरं च
सुहृदां हितकामानां यो वाक्यं नाभिनन्दति ।
स कूर्म इव दुर्बुद्धिः काष्ठाद्भ्रष्टो विनश्यति ॥ ४॥
अन्यच्च
रक्षितव्यं सदा वाक्यं वाक्याद्भवति नाशनम् ।
हंसाभ्यां नीयमानस्य कूर्मस्य पतनं यथा ॥ ५॥
राहाह कथमेतत्?
मन्त्री कथयति

कथा १
अस्ति मगधदेशे फुल्लोत्पलाभिधानं सरः ।तत्र चिरं
सङ्कटविकटनामानौ हंसौ निवसतः ।तयोर्मित्रं कम्बुग्रीवनामा
कूर्मश्च प्रतिवसति ।अथैकदा धीवरैरागत्य तथोक्तं
यत्त्रास्माभिरद्योषित्वा प्रातर्मत्स्यकूर्मादयो व्यापादयितव्याः ।
तदाकर्ण्य कूर्मो हंसावाह
सुहृदौ ! श्रुतोऽयं धीवरालापः ।अधुना किं मया कर्तव्यम्?

हंसावाहतुः
ज्ञायतां तावत्। पुनस्तावत्प्रातर्यदुचितं तत्कर्तव्यम् ।
कूर्मो ब्रूते
मैवम् । यतो दृष्टव्यतिकरोऽहमत्र । यथा चोक्तम्
अनागतविधाता च प्रत्युत्पन्नमतिस्तथा ।
द्वावेव सुखमेधेते यद्भविष्यो विनश्यति ॥ ६॥
तावूचतुः कथमेतत्?
कूर्मः कथयति

कथा २

पुरास्मिन्नेव सरस्येवंविधेष्वेव धीवरेषूपस्थितेषु मत्स्यत्रयेणालोचितम् । तत्रानागतविधाता नामैको मत्स्यः । तेनोक्तं अहं तावज्जलाशयान्तरं गच्छामि । इत्युक्त्वा स ह्रदान्तरं गतः । अपरेण प्रत्युत्पन्नमतिनाम्ना मस्त्येनाभिहितं भविष्यदर्थे प्रमाणाभावात्कुत्र मया गन्तव्यम्? तदुत्पन्ने यथाकार्यं तदनुष्ठेयम् । तथा चोक्तम्
उत्पन्नामापदं यस्तु समाधत्ते स बुद्धिमान्।
वणिजो भार्यया जारः प्रत्यक्षे निह्नुतो यथा ॥ ७॥
यद्भविष्यः पृच्छति कथमेतत्?
प्रत्युत्पन्नमतिः कथयति

कथा ३

पुरा विक्रमपुरे समुद्रदत्तो नाम वणिगस्ति । तस्य रत्नप्रभा नाम गृहिणी स्वसेवकेन सह सदा रमते । यतः
न स्त्रीणामप्रियः कश्चित्प्रियो वापि न विद्यते ।
गावस्तृणमिवारण्ये प्रार्थयन्ते नवं नवम् ॥ ८॥
अथैकदा सा रत्नप्रभा तस्य सेवकस्य मुखे चुम्बनं ददती समुद्रदत्तेनावलोकिता । ततः सा बन्धकी सत्वरं भर्तुः समीपं मत्वाह नाथ ! एतस्य सेवकस्य महती निकृतिः । यतोऽयं चौरिकां कृत्वा कर्पूरं खादतीति । मयास्य मुखमाघ्राय ज्ञातम् । तथा चोक्तम्
आहारो द्विगुणः स्त्रीणां बुद्धिस्तासां चतुर्गुणा ।
षड्गुणो व्यवसायश्च कामाश्चाष्टगुणः स्मृतः ॥ ९॥
तच्छ्रुत्वा सेवकेनापि प्रकुप्योक्तं नाथ ! यस्य स्वामिनो गृहे एतादृशी भार्या तत्र सेवकेन कथं स्थातव्यम्? यत्र च प्रतिक्षणं गृहिणी सेवकस्य मुखं जिघ्रति । ततोऽसावुत्थाय चलितः । साधुना च यत्नात्प्रबोध्य धृतः । अतोऽहं ब्रवीमि उत्पन्नामापदमित्यादि ।

ततो यद्भविष्येणोक्तम्
यदभावि न तद्भावि भावि चेन्न तदन्यथा ।
इति चिन्ताविषघ्नोऽयमगदः किं न पीयते ॥१०॥
ततः प्रातर्जालेन बद्धः प्रत्युत्पन्नमतिर्मृतवदात्मानं सन्दर्श्य स्थितः । ततो जालादपसारितो यथाशक्त्युत्प्लुत्य गभीरं नीरं प्रविष्टः । यद्भविष्यश्च धीवरैः प्राप्तो व्यापादितः । अतोऽहं ब्रवीमि अनागतविधाता च इत्यादि । तद्यथाहमन्यं ह्रदं प्राप्नोमि तथा क्रियताम् । हंसावाहतुः जलाशयान्तरे प्राप्ते तव कुशलम् । स्थले गच्छतस्ते को विधिः? कूर्म आह
यथाहं भवद्भयां सहाकाशवर्त्मना यामि, तथा विधीयताम् ।
हंसाव्बूतः कथमुपायः सम्भवति?
कच्छपो वदति युवाभ्यां चञ्चुधृतं काष्ठखण्डमेकं मया मुखेनावलम्बितव्यम् । ततश्च युवयोः पक्षबलेन मयापि सुखेन गन्तव्यम् ।
हंसौ ब्रूतः सम्भवत्येष उपायः । किन्तु
उपायं चिन्तयेत्प्राज्ञो ह्यपायमपि चिन्तयेत् ।
पश्यतो बकमूर्खस्य नकुलैर्भक्षिताः सुताः ॥११॥
कूर्मः पृच्छतिकथमेतत्?
तौ कथयतः

कथा ४

अस्त्युत्तरापथे गृध्रकूटनाम्नि पर्वते महान्पिप्पलवृक्षः । तत्रानेके बका निवसन्ति । तस्य वृक्षस्याधस्ताद्विवरे सर्पस्तिष्ठति । स च बकानां बालापत्यानि खादति । अथ शोकार्तानां विलापं श्रुत्वा केनचिद्वृद्धबकेनाभिहितं भो एवं कुरुत, यूयं मत्स्यान् उपादाय नकुलविवरादारभ्य सर्पविवरं यावत्पङ्क्तिक्रमेण एकैकशो विकिरत । ततस्तदाहारलुब्धैर्नकुलैरागत्य सर्पो द्रष्टव्यः । स्वभावद्वेषाद्व्यापदयितव्यश्च । तथानुष्ठिते सति तद्वृत्तम् ।
अथ नकुलैर्वृक्षोपरि
बकशावकानां रावः श्रुतः । पश्चात्तद्वृक्षमारुह्य बकशावकाः खादिताः । अत आवां ब्रूवः उपायं चिन्तयनित्यादि । आवाभ्यां नीयमानं त्वामवलोक्य लोकैः किंचिद्वक्तव्यमेव । यदि त्वमुत्तरं दास्यसि, तदा त्वन्मरणम् । तत्सर्वथैव स्थीयताम् ।
कूर्मो वदति किमहमप्राज्ञः?
नाहमुत्तरं दास्यामि । न किमपि मया वक्तव्यम् । तथानुष्ठिते तथाविधं कूर्ममालोक्य सर्वे गोरक्षकाः पश्चाद्धावन्ति,

वदन्ति च अहो ! महदाश्चर्यं ! पक्षिभ्यां कूर्मो नीयते ।
कश्चिद्वदति यद्ययं कूर्मः पतति, तदात्रैव पक्त्वा खादितव्यः ।
कश्चिद्वदति सरसस्तीरे दग्ध्वा खादितव्योऽयम् ।
कश्चिद्वदति गृहं नीत्वा भक्षणीयः । इति ।
तद्वचनं श्रुत्वा स कूर्मः कोपाविष्टो विस्मृतपूर्वसंस्कारः
प्राह युष्माभिर्भस्म भक्षितव्यमिति वदन्नेव
पतितस्तैर्व्यापादितश्च । अतोऽहं ब्रवीमि सुहृदां
हितकामानामित्यादि ।
अथ प्रणिधिर्बकस्तत्रागत्योवाच देव ! प्रागेव मया निगदितं
दुर्गशोध हि प्रतिक्षणं कर्तव्यमिति । तच्च युष्माभिर्न
कृतं, तदनवधानस्य फलमिदमनुभूतम् । दुर्गदाहो मेघवर्णेन
वायसेन गृध्रप्रत्युक्तेन कृतः । राजा निःश्वस्याह
प्रणयादुपकाराद्वा यो विश्वसिति शत्रुषु ।
स सुप्त इव वृक्षाग्रात्पतितः प्रतिबुध्यते ॥ १२॥
अथ प्रणिधिरुवाच इतो दुर्गदाहं विधाय, यदा यतो
मेघवर्णस्तदा चित्रवर्णेन प्रसादितेनोक्तमयं मेघवर्णोऽत्र
कर्पूरद्वीपराज्ये भिषिच्यताम् । तथा चोक्तम्
कृतकृत्यस्य भृत्यस्य कृतं नैव प्रणाशयेत्।
फलेन मनसा वाचा दृष्ट्या चैनं प्रहर्षयेत्॥ १३॥
चक्रवाको ब्रूते देव ! श्रुतं यत्प्रणिधिः कथयति?
राजा प्राहततस्ततः?
प्रणिधिरुवाच ततः प्रधानमन्त्रिणा गृध्रेणाभिहितं
देव ! नेदमुचितम् । प्रसादान्तरं किमपि क्रियताम् । यतः
अविचारयतो युक्तिकथनं तुषखण्डनम् ।
नीचेषूपकृतं राजन्बालुकास्विव मूत्रितम् ॥ १४॥
महतामास्पदे नीचः कदापि न कर्तव्यः । तथा चोक्तम्
नीचः श्लाघ्यपदं प्राप्य स्वामिनं हन्तुमिच्छति ।
मूषिको व्याघ्रतां प्राप्य मुनिं हन्तुं गतो यथा ॥ १५॥
चित्रवर्णः पृच्छतिकथमेतत्?
मन्त्री कथयति

कथा ५

अस्ति गौतमस्य महर्षेस्तपोवने महातपा नाम मुनिः ।
तत्र तेन आश्रमसंनिधाने मूषिकशावकः काकमुखाद्
भ्रष्टो दृष्टः । ततो दयायुक्तेन तेन मुनिआ नीवारकणैः
संवर्धितः । ततो बिडालस्तं मूषिकं खादितुमुपधावति । तमवलोक्य
मूषिकस्तस्य मुनेः क्रोडे प्रविवेश । ततो मुनिनोक्तं मूषिक !

त्वं मार्जारो भव । ततः स बिडालः कुक्कुरं दृष्ट्वा पलायते ।
ततो मुनिनोक्तं कुक्कुराद्बिभेषि, त्वमेव कुक्कुरो भव । स
च कुक्कुरो व्याघ्राद्बिभेति ततस्तेन मुनिना कुक्कुरो व्याघ्रः कृतः ।
अथ तं व्याघ्रं मुनिर्मूषिकोऽयमिति पश्यति । अथ तं मुनिं व्याघ्रं
च दृष्ट्वा सर्वे वदन्ति अनेन मुनिना मूषिको व्याघ्रतां नीतः ।
एतच्छ्रुत्वा सव्यथो व्याघ्रोऽचिन्तयत्यावदनेन मुनिना
स्थीयते, तावदिदं मे स्वरूपाख्यानमकीर्तिकरं न पलायिष्यते
इत्यालोच्य मूषिकस्तं मुनिं हन्तुं गतः ।
ततो मुनिना तज्ज्ञात्वाऽपुनर्मूषिको भव इत्युक्त्वा मूषिक
एव कृतः । अतोऽहं ब्रवीमि नीचः श्लाघ्यपदं प्राप्येत्यादि ॥
अपरं च, देव ! सुकरमिदमिति न मन्तव्यम् । शृणु
भक्षयित्वा बहून्मत्स्यानुत्तमाधममध्यमान्।
अतिलोभाद्बकः पश्चान्मृतः कर्कटकग्रहात्॥ १६॥
चित्रवर्णः पृच्छतिकथमेतत्?
मन्त्री कथयति

कथा ६

अस्ति मालवविषये पद्मगर्भाभिधानं
सरः । तत्रैको वृद्धो बकः सामर्थ्यहीन उद्विग्नमिवात्मानं
दर्शयित्वा स्थितः । स च केनचित्कुलीरणे दूरादेव दृष्टः ।
पृष्टश्च किमिति भवानत्राहारत्यागेन तिष्ठति?
बकेनोक्तं मत्स्या मम जीवनहेतवः । ते कैवर्तैरागत्य
व्यापादयितव्या इति वार्ता नगरोपान्ते मया श्रुता । अतो वर्तनाभावाद्
एवास्मन्मरणमुपस्थितमिति ज्ञात्वाहारे प्यनादरः कृतः । ततो
मत्स्यैरालोचितमिह समये तावदुपकारक एवायं लक्ष्यते ।
तदयमेव यथाकर्तव्यं पृच्छ्यताम् । तथा चोक्तम्
उपकर्त्रारिणा सन्धिर्न मित्रेणापकारिणा ।
उपकारापकारो हि लक्ष्यं लक्षणमेतयोः ॥ १७॥
मत्स्या ऊचुः भो बक ! कोऽत्र अस्माकं रक्षनोपायः?
बको ब्रूते अस्ति
रक्षणोपायो जलाशयान्तराश्रयणम् । तत्राहमेकैकशो युष्मान्नयामि ।
मत्स्या आहुः एवमस्तु । ततोऽसौ दुष्टबकस्तान्मत्स्यानेकैकशो
नीत्वा खादति । अनन्तरं कुलीरस्तमुवाच भो बक ! मामपि तत्र
नय । ततो बकोऽप्यपूर्वकुलीरमांसार्थी सादरं तं नीत्वा स्थले
धृतवान्। कुलीरोऽपि
मस्त्यकण्टकाकीर्णं तं स्थलमालोक्याचिन्तयथा हतोऽस्मि
मन्दभाग्यः । भवतु इदानीं समयोचितं व्यवहरिष्यामि । यतः

तावद्भयेन भेतव्यं यावद्भयमनागतम् ।
आगतं तु भयं दृष्ट्वा प्रहरत्वयमभीतिवत्॥१८॥
किं च
अभियुक्तो यदा पश्येन्न किञ्चिद्गतिमात्मनः ।
युध्यमानस्तदा प्राज्ञो म्रियते रिपुणा सह ॥१९॥
इत्यालोच्य
स कुलीरकस्तस्य बकस्य ग्रीवां चिच्छेद ।अथ स बकः पञ्चत्वं गतः ।अतोऽहं ब्रवीमि भक्षयित्वा बहून्मत्स्यानित्यादि ।
ततश्चित्रवर्णोऽवदत्शृणु तावन्मन्त्रिन्! मयैतद् आलोचितम् ।अस्ति यदत्रावस्थितेनानेन मेघवर्णेन राज्ञा यावन्ति वस्तूनि कर्पूरद्वीपस्योत्तमानि तावन्त्यस्माकमुपनेतव्यानि ।
तेनास्माभिर्महासुखेन विन्ध्याचले स्थातव्यम् ।दूरदर्शी विहस्याह देव !
अनागतवतीं चिन्तां कृत्वा यस्तु प्रहृष्यति ।
स तिरस्कारमाप्नोति भग्नभाण्डो द्विजो यथा ॥२०॥
राजाहकथमेतत्?
मन्त्री कथयति

कथा ७

अस्ति देवीकोटनाम्नि नगरे देवशर्मा नाम ब्राह्मणः ।तेन महाविषुवत्सङ्क्रान्त्यां सक्तुपूर्णशराव एकः प्राप्तः ।
ततस्तमादायासौ कुम्भकारस्य भाण्डपूर्णमण्डपैकदेशे रौद्रेणाकुलितः सुप्तः ।ततः सक्तुरक्षार्थं हस्ते दण्डमेकमादायाचिन्तयतद्याहं सक्तुशरावं विक्रीय दश कपर्दकान्प्राप्स्यामि, तदात्रैव तैः कपर्दकैर्घटशरावादिकमुपक्रीयानेकधा वृद्धैस्तद्धनैः पुनः पुनः पूर्गवस्त्रादिमुपक्रीय, विक्रीय लक्षसङ्ख्यानि धनानि कृत्वा, विवाहचतुष्टयं करिष्यामि ।अनन्तरं तासु स्वपत्नीषु या रूपयौवनवती तस्यामधिकानुरागं करिष्यामि ।
सपत्न्यो यदा द्वन्द्वं करिष्यामि, तदा कोपाकुलोऽहं ताः सर्वा लगुडेन ताडयिष्यामीत्यभिधाय तेन लगुडः प्रक्षिप्तः ।तेन सक्तुशरावश्चूर्णितो भाण्डानि च बहूनि भग्नानि ।ततस्तेन शब्देनागतेन कुम्भकारेण तथाविधानि भाण्डान्यवलोक्य, ब्राह्मणस्तिरस्कृतो मण्डपाद् बहिष्कृतश्च ।अतोऽहं ब्रवीमि अनागतवतीं चिन्तामित्यादि ।
ततो राजा रहसि गृध्रमुवाच तात ! यथा कर्तव्यं तथोपदिश ।
गृध्रो ब्रूते

मदोद्धतस्य नृपतेः प्रकीर्णस्येव दन्तिनः ।
गच्छन्त्युन्मार्गयातस्य नेतारः खलु वाच्यताम् ॥ २१॥
शृणु देव ! किमस्माभिर्बलदर्पाद्दुर्गं भग्नम्?
उत तव प्रतापाधिष्ठितेनोपायेन?
राजाह भवतामुपायेन ।
गृध्रो ब्रूते यद्यस्मद्वचनं क्रियते, तदा
स्वदेशे गम्यताम् । अन्यथा वर्षाकाले प्राप्ते पुनस्तुल्यबलेन
विग्रहे सत्यस्माकं परभूमिष्ठानां स्वदेशगमनमपि दुर्लभं
भविष्यति । तत्सुखशोभार्थं सन्धाय गम्यताम् । दुर्गं
भग्नं, कीर्तिश्च लब्धेव । मम संमतं तावदेतत्। यतः
यो हि धर्मं पुरस्कृत्य हित्वा भर्तुः प्रियाप्रिये ।
अप्रियाण्याह पथ्यानि तेन राजा सहायवान्॥ २२॥
अन्यच्च
सुहृद्बलं तथा राज्यमात्मानं कीर्तिमेव च ।
युधि सन्देहदोलास्थं को हि कुर्यादबालिशः ॥ २३॥
अपरं च
सन्धिमिच्छेत्समेनापि सन्दिग्धो विजयो युधि ।
नहि संशयितं कुर्यादित्युवाच बृहस्पतिः ॥ २४॥
अपि च
युद्धे विनाशो भवति कदाचिदुभयोरपि ।
सुन्दोपसुन्दावन्योन्यं नष्टौ तुल्यबलौ न किम् ॥ २५॥
राजोवाचकथमेतत्?
मन्त्री कथयति

कथा ८

पुरा दैत्यौ सहोदरौ सुन्दोपसुन्दनामानौ महता कायक्लेशेन
त्रैलोक्यराज्यकामनया चिराच्चन्द्रशेखरमाराधितवन्तौ ।
ततस्तयोर्भगवान्परितुष्टः सन्वरं वरयतमित्युवाच ।
अनन्तरं तयोः कण्ठाधिष्ठितायाः सरस्वत्याः प्रभावात्तावन्यद्
वक्तुकामावन्यदभिहितवन्तौ यद्यावयोर्भवान्परितुष्टस्तदा
स्वप्रियां पार्वतीं परमेश्वरो ददातु ।
अथ भगवता क्रुद्धेन वरदानस्यावश्यकतया, विचारमूढयोः
पार्वती प्रदत्ता । ततस्तस्या रूपलावण्यलुब्धाभ्यां,
जगद्घातिभ्यां मससोत्सुकाभ्यां, पापतिमिराभ्याम्, ममेत्यन्योन्यं
कलहायमानाभ्यां, प्रमाणपुरुषः कश्चित्पृच्छ्यतामिति मतौ
कृतायां, स एव भट्टारको वृद्धद्विजरूपः समागत्य
तत्रोपस्थितः । अनन्तरं आवाभ्यामियं स्वबललब्धा,

कस्येयमावयोर्भवति इति ब्राह्मणमपृच्छताम् । ब्राह्मणो ब्रूते
ज्ञानश्रेष्ठो द्विजः पूज्यः क्षत्रियो बलवानपि ।
धनधान्याधिको वैश्यः शूद्रस्तु द्विजसेवया ॥ २६॥
तद्युवां क्षात्रधर्मानुगौ । युद्द एव युवयोर्नियम
इत्यभिहिते सति साधूक्तमनेनेति कृत्वान्योन्यतुल्यवीर्यौ,
समकालमन्योन्यघातेन
विनाशमुपागतौ । अतोऽहं ब्रवीमि सन्धिमिच्छेत्समेनापि इत्यादि ।
राजाह तत्प्रागेव किं नेदमुपदिष्टं भवद्भिः?
मन्त्री ब्रूते तदा मद्वचनं किमवसानपर्यन्तं श्रुतं
भवद्भिः? तदापि मम संमत्या नायं विग्रहारम्भः । यतः
साधुगुणयुक्तोऽयं हिरण्यगर्भो न विग्राह्यः । तथा चोक्तं
सत्यार्थौ धार्मिकोऽनार्यो भ्रातृसङ्हातवान्बली ।
अनेकयुद्धविजयी सन्धेयाः सप्त कीर्तिताः ॥ २७॥
सत्योऽनुपालयन्सत्यं सन्धितो नैति विक्रियाम् ।
प्राणबाधे पि सुव्यक्तमार्यो नायात्यनार्थताम् ॥ २८॥
धार्मिकस्याभियुक्तस्य सर्व एव हि युध्यते ।
प्रजानुरागाद्धर्माच्च दुःखोच्छेद्यो हि धार्मिकः ॥ २९॥
सन्धिः कार्योऽप्यनार्येण विनाशे समुपस्थिते ।
विना तस्याश्रयेणार्यो न कुर्यात्कालयापनम् ॥ ३०॥
संहतत्वाद्यथा वेणुर्निविडैः कण्टकैर्वृतः ।
न शक्यते समुच्छेत्तुं भ्रातृसङ्घातवांस्तथा ॥ ३१॥
बलिना सह योद्धव्यमिति नास्ति निदर्शनम् ।
प्रतिवातं न हि घनः कदाचिदुपसर्पति ॥ ३२॥
जमदग्नेः सुतस्येव सर्वः सर्वत्र सर्वदा ।
अनेकयुद्धजयिनः प्रतापादेव भज्यते ॥ ३३॥
अनेकयुद्धविजयी सन्धानं यस्य गच्छति ।
तत्प्रतापेन तस्याशु वशमायान्ति शत्रवः ॥ ३४॥
तत्र तावद्बहुभिर्गुणैरुपेतः सन्धेयोऽयं राजा । चक्रवाकोऽवदत्
प्रणिधे ! सर्वमवगतम् । व्रज । पुनरागमिष्यसि ।
अथ राजा हिरण्यगर्भश्चक्रवाकं पृष्ठवान्मन्त्रिन्!
असन्धेयाः कति?
तान्श्रोतुमिच्छामि । मन्त्री ब्रूते देव ! कथयामि । शृणु
बालो वृद्धो दीर्घरोगी तथाज्ञातिबहिष्कृतः ।
भीरुको भीरुकजनो लुब्धो लुब्धजनस्तथा ॥ ३५॥
विरक्तप्रकृतिश्चैव विषयेष्वतिसक्तिमान्।
अनेकचित्तमन्त्रस्तु देवब्राह्मणनिन्दकः ॥ ३६॥

दैवोपहतकश्चैव तथा दैवपरायणः ।
दुर्भिक्षव्यसनोपेतो बलव्यसनसङ्कुलः ॥ ३७॥
अदेशस्थो बहुरिपुर्युक्तः कालेन यश्च न ।
सत्यधर्मव्यपेतश्च विंशतिः पुरुषा अमी ॥ ३८॥
एतैः सन्धिं न कुर्वीत विगृह्णीयात्तु केवलम् ।
एते विगृह्यमाणा हि क्षिप्रं यान्ति रिपोर्वशम् ॥ ३९॥
बालस्याल्पप्रभावत्वान्न लोको योद्धुमिच्छति ।
युद्धायुद्धफलं यस्माज्ज्ञातुं शक्तो न बालिशः ॥ ४०॥
उत्साहशक्तिहीनत्वाद्वृद्धो दीर्घामयस्तथा ।
स्वैरेव परिभूयेते द्वावप्येतावसंशयम् ॥ ४१॥
सुखच्छेद्यो हि भवति सर्वज्ञातिबहिष्कृतः ।
त एवैनं विनिघ्नन्ति ज्ञातयस्त्वात्मसात्कृताः ॥ ४२॥
भीरुर्युद्धपरित्यागात्स्वयमेव प्रणश्यति ।
तथैव भीरुपुरुषः सङ्ग्रामे तैर्विमुच्यते ॥ ४३॥
लुब्धस्यासंविभागित्वान्न युध्यन्ते नुजीविनः ।
लुब्धानुजीवी तैरेव दानभिन्नैर्निहन्यते ॥ ४४॥
सन्त्यज्यते प्रकृतिभिर्विरक्तप्रकृतिर्युधि ।
सुखाभियोज्यो भवति विषयेवतिसक्तिमान्॥ ४५॥
अनेकचित्तमन्त्रस्तु द्वेष्यो भवति मन्त्रिणाम् ।
अनवस्थितचित्तत्वात्कर्यतः स उपेक्ष्यते ॥ ४६॥
सदाधर्मबलीयस्त्वाद्देव ब्राह्मणनिन्दकः ।
विशीर्यते स्वयं ह्येष दैवोपहतकस्तथा ॥ ४७॥
सम्पत्तेश्च विपत्तेश्च दैवमेव हि कारणम् ।
इति दैवपरो ध्यायन्नात्मना न विचेष्टते ॥ ४८॥
दुर्भिक्षव्यसनी चैव स्वयमेव विषीदति ।
बलव्यसनसक्तस्य योद्धुं शक्तिर्न जायते ॥ ४९॥
अदेशस्थो हि रिपुणा स्वल्पकेनापि हन्यते ।
ग्राहोऽल्पीयानपि जले जलेन्द्रमपि कर्षति ॥ ५०॥
बहुशत्रुस्तु सन्त्रस्तः श्येनमध्ये कपोतवत्।
येनैव गच्छति पथा तेनैवाशु विपद्यते ॥ ५१॥
अकालयुक्तसैन्यस्तु हन्यते कालयोधिना ।
कौशिकेन हतज्योतिर्निशीथ इव वायसः ॥ ५२॥
सत्यधर्मव्यपेतेन सन्दध्यान्न कदाचन ।
स सन्धितोऽप्यसाधुत्वादचिराद्याति विक्रियाम् ॥ ५३॥
अपरमपि कथयामि
सन्धिविग्रहयानासनसंश्रयद्वैधीभावाः षाड्गुण्यम् ।

कर्मणामारम्भोपायः । पुरुषद्रव्यसम्पत् ।
देशकाळविभागः । विनिपातप्रतीकारः । कार्यसिद्धिश्चेति
पञ्चाङ्गो मन्त्रः । सामदानभेददण्डाश्चत्वार उपायाः ।
उत्साहशक्तिः, मन्त्रशक्तिः, प्रभु शक्तिश्चेति शक्तित्रयम् ।
एतत्सर्वमालोच्य नित्यं विजिगीषवो भवन्ति महान्तः । यतः
या हि प्राणपरित्यागमूल्येनापि न लभ्यते ।
सा श्रीर्नीतिविदं पश्य चञ्चलापि प्रधावति ॥ ५४॥
यथा चोक्तं
वित्तं सदा यस्य समं विभक्तं
गूढश्चरः संनिभृतश्च मन्त्रः ।
नचाप्रियं प्राणिषु यो ब्रवीति
स सागरान्तां पृथिवीं प्रशास्ति ॥ ५५॥
किन्तु देव यद्यपि महामन्त्रिणा गृध्रेण
सन्धानमुपन्यस्तं, तथापि तेन राज्ञा सम्प्रति भूतजयदर्पान्न
मन्तव्यम् । देव ! तदेवं क्रियतां । सिंहलद्वीपस्य महाबलो
नाम सारसो राजास्मन्मित्रं जम्बुद्वीपे कोपं जनयतु । यतः
सुगुप्तिमाधाय सुसंहतेन
बलेन वीरो विचरन्नरातिम् ।
सन्तापयेद्येन समं सुतप्तस्
तप्तेन सन्धानमुपैति तप्तः ॥ ५६॥
राज्ञा एवमस्त्विति निगद्य
विचित्रनामा बकः सुगुप्तलेखं दत्त्वा सिंहलद्वीपं प्रहितः ।
अथ प्रणिधिः
पुनरागत्योवाच देव ! श्रूयतां तावत्तत्रत्यप्रस्तावः ।
एवं तत्र गृध्रेणोक्तं देव ! मेघवर्णस्तत्र चिरमुषितः ।
स वेत्ति किं सन्धेयगुणयुक्तो हिरण्यगर्भो राजा, न वा? इति ।
ततोऽसौ मेघवर्णश्चित्रवर्णेन राज्ञा समाहूय पृष्टः वायस !
कीदृशो हिरण्यगर्भो राजा? चक्रवाको मन्त्री वा कीदृशः?
वायस उवाच देव ! स हिरण्यगर्भो राजा युधिष्ठिरसमो
महाशयः सत्यवाक् । चक्रवाकसमो मन्त्री न क्वाप्यवलोक्यते ।
राजाह यद्येवं तदा कथमसौ त्वया वञ्चितः?
विहस्य मेघवर्णः प्राह देव !
विश्वासप्रतिपन्नानां वञ्चने का विदग्धता ।
अङ्कमारुह्य सुप्तं हि हत्वा किं नाम पौरुषम् ॥ ५७॥
शृणु देव ! तेन मन्त्रिणाहं प्रथमदर्शने एवं विज्ञातः,
किन्तु महाशयोऽसौ राजा, तेन मया विप्रलब्धः । तथा चोक्तम्

आत्मौपम्येन यो वेत्ति दुर्जनं सत्यवादिनम् ।
स तथा वञ्च्यते धूर्तैर्ब्राह्मणाऽच्छागतो यथा ॥ ५८ ॥
राजोवाच कथमेतत्?
मेघवर्णः कथयति

कथा ९

अस्ति गौतमस्यारण्ये प्रस्तुतयज्ञः कश्चिद्ब्राह्मणः । स च यज्ञार्थं ग्रामान्तराच्छागमुपक्रीय, स्कन्धे नीत्वा, गच्छ धूर्तत्रयेणावलोकितः ।
ततस्ते धूर्ताः यद्येष छागः केनाप्युपायेन लभ्यते, तदा मतिप्रकर्षो भवतीति समालोच्य, वृक्षत्रयतले क्रोशान्तरेण तस्य ब्राह्मणस्यागमनं प्रतीक्ष्य पथि स्थिताः ।
तत्रैकेन धूर्तेन गच्छन्स ब्राह्मणोऽभिहितः भो ब्राह्मण !
किमिति त्वया कुक्कुरः स्कन्धेनोह्यते ।
विप्रेणोक्तं नायं श्वा, किन्तु यज्ञच्छागः ।
अथान्तरस्थितेनान्येन धूर्तेन तथैवोक्तम् । तदाकर्ण्य ब्राह्मणऽच्छागं भूमौ निधाय मुहुर्निरीक्ष्य, पुनः स्कन्धे कृत्वा दोलायमानमतिश्चलितः । यतः
मतिर्दोलायते सत्यं सतामपि खलोक्तिभिः ।
ताभिर्विश्वासितश्चासौ म्रियते चित्रकर्णवत्॥ ५९ ॥
राजाहकथमेतत्?
स कथयति

कथा १०

अस्ति कस्मिंश्चिद्
वनोद्देशे मदोत्कटो नाम सिंहः । तस्य सेवकास्त्रयः काको व्याघ्रो जम्बुकश्च । अथ तैर्भ्रमद्भिः सार्थभ्रष्टः कश्चिदुष्ट्रो दृष्टः । पृष्टश्च कुतो भवानागतः सार्थाद्भ्रष्टः?
स चात्मवृत्तान्तमकथयत्। ततस्तैर्नीत्वा सिंहायासौ समर्पितः । तेन चाभयवाचं दत्त्वा, चित्रकर्ण इति नाम कृत्वा स्थापितः । अथ कदाचित्सिंहस्य शरीरवैकल्याद् भूरिवृष्टिकारणाच्चाहारमलभमानास्ते व्यग्रा बभूवुः ।
ततस्तैरालोचितम् । चित्रकर्णमेव यथा स्वामी व्यापादयति तथानुष्ठीयताम् । किमनेन कण्टकभुजास्माकम्? व्याघ्र उवाच स्वामिनाभयवाचं दत्त्वानुगृहीतोऽयं, तत्कथमेवं सम्भवति? काको ब्रूते इह समये परिक्षीणः स्वामी पापमपि करिष्यति । यतः
त्यजेत्क्षुधार्ता महिला स्वपुत्रं

खादेत्क्षुधार्ता भुजगी स्वमण्डम् ।
बुभुक्षितः किं न करोति पापं
क्षीणा नरा निष्करुणा भवन्ति ॥ ६०॥
अन्यच्च
मत्तः प्रमत्तश्चोन्मत्तः श्रान्तः क्रुद्धो बुभुक्षितः ।
लुब्धो भीरुस्त्वरायुक्तः कामुकश्च न धर्मवित्॥ ६१॥
इति सञ्चिन्त्य
सर्वे सिंहान्तिकं जग्मुः । सिंहेनोक्तमाहारार्थं किञ्चित्प्राप्तम्?
तैरुक्तं देव ! यत्नादपि प्राप्तं किञ्चित्?
सिंहेनोक्तं कोऽधुना जीवनोपायः?
काको वदति
देव ! स्वाधीनाहारपरित्यागात्सर्वनाशोऽयमुपस्थितः?
सिंहेनोक्तमत्राहारः कः स्वाधीनः?
काकः कर्णे कथयति चित्रकर्ण इति । सिंहो
भूमिं स्पृष्ट्वा कर्णौ स्पृशति । अब्रवीच्च अभयवाचं
दत्त्वा धृतोऽयमस्माभिः । तत्कथमेवं सम्भवति? तथा हि
न भूतदानं न सुवर्णदानं
न गोप्रदानं न तथान्नदानम् ।
यथा वदन्तीह महाप्रदानं
सर्वेषु दानेष्वभयप्रदानम् ॥ ६२॥
अन्यच्च
सर्वकामसमृद्धस्य अश्वमेधस्य यत्फलम् ।
तत्फलं लभते सम्यग् रक्षिते शरणागते ॥ ६३॥
काको ब्रूते नासौ स्वामिना व्यापादयितव्यः ।
किन्त्वस्माभिरेव तथा कर्तव्यं, यथासौ स्वदेहदानमङ्गीकरोति ।
सिंहस्तच्छ्रुत्वा तूर्ष्णीं स्थितः । ततोऽसौ लब्धावकाशः कूटं
कृत्वा सर्वानादाय सिंहान्तिकं गतः । अथ काकेनोक्तं देव !
यत्नादप्याहारो न प्राप्तः । अनेकोपवासक्लिष्टश्च स्वामी । तद्
इदानीं मदीयमांसमुपभुज्यताम् । यतः
स्वामिमूला भवन्त्येव सर्वाः प्रकृतयः खलु ।
समूलेष्वपि वृक्षेषु प्रयत्नः सफलो नृणाम् ॥ ६४॥
सिंहेनोक्तं भद्र !
वरं प्राणपरित्यागो, न पुनरीदृशे कर्मणि प्रवृत्तिः ।
जम्बुकेनापि तथोक्तम् । ततः सिंहेनोक्तं मैवम् ।
अथ व्याघ्रेणोक्तं मद्देहेन जीवतु स्वामी ।
सिंहेनोक्तं न कदाचिदेवमुचितम् ।

अथ चित्रकर्णोऽपि जातविश्वासस्तथैवात्मदेहदानमाह
ततस्तद्वचनात्तेन व्याघ्रेणासौ कुक्षिं विदार्य व्यापादितः ।
सर्वैर्भक्षितश्च ।अतोऽहं ब्रवीमि मतिर्दोलायते सत्यमित्यादि ।
ततस्तृतीयधूर्तवचनं श्रुत्वा, स्वमतिभ्रमं निश्चित्य
छागं त्यक्त्वा, ब्राह्मणः स्नात्वा गृहं ययौ ।छागश्च
तैर्धूर्तैर्नीत्वा भक्षितः ।अतोऽहं ब्रवीमि आत्मौपम्येन यो
वेत्तीत्यादि ।राजाह मेघवर्ण ! कथं शत्रुमध्ये त्वया
सुचिरमुषितम्? कथं वा तेषामनुनयः कृतः?
मेघवर्ण उवाच देव ! स्वामिकार्यार्थितया स्वप्रयोजनवशाद्
वा किं किं न क्रियते? पश्य

लोको वहति किं राजन्न मूर्ध्ना दग्धुमिन्धनम् ।
क्षालयन्त्यपि वृक्षाङ्घ्रिं नदीवेला निकृन्तति ॥६५॥

तथा चोक्तम्

स्कन्धेनापि वहेच्छत्रून्कार्यमासाद्य बुद्धिमान् ।
यथा वृद्धेन सर्पेण मण्डूका विनिपातिताः ॥६६॥

राजाह कथमेतत्?
मेघवर्णः कथयति

कथा ११

अस्ति जीर्णोद्याने मन्दविषो नाम सर्पः ।सोऽतिजीर्णतया
स्वाहारमप्यन्वेष्टुमक्षमः सरस्तीरे पतित्वा स्थितः ।ततो दूराद्
एव केनचिन्मण्डूकेन
दृष्टः, पृष्टश्च किमिति त्वामाहारं नान्विष्यति?
सर्पोऽवदत्गच्छ भद्र ! किं ते मम मन्दभाग्यस्य
वृत्तान्तप्रश्नेन? ततः सञ्जातकौतुकः स च भेकः सर्वथा
कथ्यतामित्याह ।सर्पोऽप्याह भद्र ! पुरवासिनः श्रोत्रियस्य
कौण्डिन्यस्य पुत्रो विंशतिवर्षदेशीयः सर्वगुणसम्पन्नो
दुर्दैवान्मया नृशंसेन दष्टः ।ततस्तं सुशीलनामानं पुत्रं
मृतमवलोक्य, शोकेन मूर्च्छितः कौण्डिन्यः पृथिव्यां लुलोठ ।
अनन्तरं ब्रह्मपुरवासिनः सर्वे बान्धवास्तत्रागत्योपविष्टाः ।
तथा चोक्तम्

उत्सवे व्यसने युद्धे दुर्भिक्षे राष्ट्रविप्लवे ।
राजद्वारे श्मशाने च यस्तिष्ठति स बान्धवः ॥६७॥

तत्र कपिलो नाम स्नातकोऽवदत्
अरे कौण्डिन्य ! मूढोऽसि येनैवं विलपसि ।शृणु

क्रोडीकरोति प्रथमं यदा जातमनित्यता ।
धात्रीव जननी पश्चात्तदा शोकस्य कः क्रमः ॥६८॥

तथा च
क्क गताः पृथिवीपालाः ससैन्यबलवाहनाः ।
वियोगसाक्षिणी येषां भूमिरद्यापि तिष्ठति ॥ ६९॥
तथा च
जातस्य हि ध्रुवो मृत्युर्ध्रुवं जन्म मृतस्य च ।
अद्य वाब्दशतान्ते वा मृत्युर्वै प्राणिनां ध्रुवः ॥ ७०॥
अपरं च
कायः संनिहितापायः सम्पदः पदमापदाम् ।
समागमाः सापगमाः सर्वमुत्पादि भङ्गुरम् ॥ ७१॥
प्रतिक्षणमयं कायः क्षीयमाणो न लक्ष्यते ।
आमकुम्भ इवाम्भःस्थो विशीर्णः सन्विभाव्यते ॥ ७२॥
आसन्नतरतामेति मृत्युर्जन्तोर्दिने दिने ।
आघातं नीयमानस्य वध्यस्येव पदे पदे ॥ ७३॥
यतः
अनित्यं यौवनं रूपं जीवितं द्रव्यसञ्चयः ।
ऐश्वर्यं प्रियसंवासो मुह्येत्तत्र न पण्डितः ॥ ७४॥
यथा काष्ठं च काष्ठं च समेयातां महोदधौ ।
समेत्य च व्यपेयातां तद्वद्भूतसमागमः ॥ ७५॥
यथा हि पथिकः कश्चिच्छायामाश्रित्य तिष्ठति ।
विश्रम्य च पुनर्गच्छेद्तद्वद्भूतसमागमः ॥ ७६॥
अन्यच्च
पञ्चभिर्निर्मिते देहे पञ्चत्वं च पुनर्गते ।
स्वां स्वां योनिमनुप्राप्ते तत्र का परिदेवना ॥ ७७॥
यावतः कुरुते जन्तुः सम्बन्धान्मनसः प्रियान्।
तावन्तोऽस्य निखन्यन्ते हृदये शोकशङ्कवः ॥ ७८॥
नायमत्यन्तसंवासो लभ्यते येन केनचित्।
अपि स्वेन शरीरेण किमुतान्येन केनचित्॥ ७९॥
अपि च
संयोगो हि वियोगस्य संसूचयति सम्भवम् ।
अनतिक्रमणीयस्य जन्म मृत्योरिवागमम् ॥ ८०॥
आपातरमणीयानां संयोगानां प्रियैः सह ।
अपथ्यानामिवान्नानां परिणामो हि दारुणः ॥ ८१॥
अपरं च
व्रजन्ति न निवर्तन्ते स्रोतांसि सरितां यथा ।
आयुरादाय मर्त्यानां तथा रात्र्यहनी सदा ॥ ८२॥
सुखास्वादपरो यस्तु संसारे सत्समागमः ।

स वियोगावसानत्वाद्दुःखानां धुरि युज्यते ॥ ८३॥
अत एव हि नेच्छन्ति साधवः सत्समागमम् ।
यद्वियोगासिलूनस्य मनसो नास्ति भेषजम् ॥ ८४॥
सुकृतान्यपि कर्माणि राजभिः सगरादिभिः ।
अथ तान्येव कर्माणि ते चापि प्रलयं गताः ॥ ८५॥
संचिन्त्य संचिन्त्य तमुग्रदण्डं
मृत्युं मनुष्यस्य विचक्षणस्य ।
वर्षाम्बुसिक्ता इव चर्मबन्धाः
सर्वे प्रयत्नाः शिथिलीभवन्ति ॥ ८६॥
यामेव रात्रिं प्रथमामुपैति
गर्भे निवासं नरवीर लोकः ।
ततः प्रभृत्यस्खलितप्रयाणः
स प्रत्यहं मृत्युसमीपमेति ॥ ८७॥
अज्ञानं कारणं न स्याद्वियोगो यदि कारणम् ।
शोको दिनेषु गच्छत्सु वर्धतामपयाति किम् ॥ ८८॥
तद्भद्र !
तदात्मानमनुसन्धेहि ।शोकचर्चां च परिहर, यतः
अकाण्डपातजातानामस्त्राणां मर्मभेदिनाम् ।
गाढशोकप्रहाराणामचिन्तैव महौषधम् ॥ ८९॥
ततस्तद्वचनं
निशम्य, प्रबुद्ध इव कौण्डिन्य उत्थायाब्रवीत्। तदलमिदानीं
गृहनरकवासेन वनमेव गच्छामि ।कपिलः पुनराह
वने पि दोषाः प्रभवन्ति रागिणां
गृहे पि पञ्चेन्द्रियनिग्रहस्तपः ।
अकुत्सिते कर्मणि यः प्रवर्तते
निवृत्तरागस्य गृहं तपोवनम् ॥ ९०॥
यतः
दुःखितोऽपि चरेद्धर्मं यत्र कुत्राश्रमे रतः ।
समः सर्वेषु भूतेषु न लिङ्गं धर्मकारणम् ॥ ९१॥
उक्तं च
वृत्त्यर्थं भोजनं येषां सन्तानार्थं च मैथुनम् ।
वाक् सत्यवचनार्थाय दुर्गाण्यपि तरन्ति ते ॥ ९२॥
तथा हि
आत्मा नदी संयमपुण्यतीर्था
सत्योदका शीलतटा दयोर्मिः ।
तत्राभिषेकं कुरु पाण्डुपुत्र !

न वारिणा शुष्यति चान्तरात्मा ॥ ९३॥
विशेषतश्च
जन्ममृत्युजराव्याधिवेदनाभिरुपद्रुतम् ।
संसारमिममुत्पन्नमसारं त्यजतः सुखम् ॥ ९४॥
यतः
दुःखमेवास्ति न सुखं यस्मात्तदुपलक्ष्यते ।
दुःखार्तस्य प्रतीकारे सुखसंज्ञा विधीयते ॥ ९५॥
कौण्डिन्यो ब्रूते एवमेव । ततोऽहं तेन शोकाकुलेन ब्राह्मणेन शप्तो, यदद्यारभ्य मण्डूकानां वाहनं भविष्यतीति । कपिलो ब्रूते सम्प्रत्युपदेशासहिष्णुर्भवान्। शोकाविष्टं ते हृदयम् । तथापि कार्यं शृणु
सङ्गः सर्वात्मना त्याज्यः स चेत्त्यक्तुं न शक्यते ।
स सद्भिः सह कर्तव्यः सतां सङ्गो हि भेषजम् ॥ ९६॥
अन्यच्च
कामः सर्वात्मना हेयः स चेद्धातुं न शक्यते ।
स्वभार्यां प्रति कर्तव्यः सैव तस्य हि भेषजम् ॥ ९७॥
एतच्छ्रुत्वा स कौण्डिन्यः कपिलोपदेशामृतप्रशान्तशोकानलो यथाविधि दण्डग्रहणं कृतवान्। अतो ब्राह्मणशापान्मण्डूकान् वोढुमत्र तिष्ठामि । अनन्तरं तेन मण्डूकेन गत्वा मण्डूकनाथस्य जालपादनाम्नोऽग्रे तत्कथितम् ।
ततोऽसावागत्य मण्डूकनाथस्तस्य सर्पस्य पृष्ठमारूढवान्।
स च सर्पस्तं पृष्ठे कृत्वा चित्रपदक्रमं बभ्राम ।
परेद्युश्चलितुमसमर्थं तं मण्डूकनाथमवदत्किमद्य भवान् मन्दगतिः?
सर्पो ब्रूते देव ! आहारविरहादसमर्थोऽस्मि ।
मण्डूकनाथोऽवदत्
अस्मादाज्ञया मण्डूकान्भक्षय । ततः गृहीतोऽयं महाप्रसाद इत्युक्त्वा क्रमशो मण्डूकान्खादितवान्। अथ निर्मण्डूकं सरो विलोक्य मण्डूकनाथोऽपि तेन खादितः । अतोऽहं ब्रवीमि स्कन्धेनापि वहेच्छत्रूनित्यादि । देव ! यात्विदानीं पुरावृत्ताख्यानकथनं सर्वथा सन्धेयोऽयं हिरण्यगर्भराजा सन्धीयतामिति मे मतिः ।
राजोवाच कोऽयं भवतो विचारः? यतो जितस्तावदयमस्माभिः ।
ततो यद्यस्मत्सेवया वसति, तदास्ताम् । नो चेद्विगृह्यताम् ।
अत्रान्तरे जम्बूद्वीपादागत्य शुकेनोक्तं देव !
सिंहलद्वीपस्य सारसो राजा सम्प्रति जम्बूद्वीपमाक्रम्यावतिष्ठते ।
राजा ससम्भ्रमं ब्रूते किं किम्?

शुकः पूर्वोक्तं कथयति ।
गृध्रः स्वगतमुवाच साधु रे चक्रवाक मन्त्रिन्! साधु !
राजा सकोपमाह आस्तां तावदयं गत्वा तमेव समूलमुन्मूलयामि ।
दूरदर्शी विहस्याह
न शरन्मेघवत्कार्यं वृथैव घनगर्जितम् ।
परस्यार्थमनर्थं वा प्रकाशयति नो महान्॥ ९८॥
अपरं च
एकदा न विगृह्णीयाद्बहून्राजाभिघातिनः ।
सदर्पोऽप्युरगः कीटैर्बहुभिर्नाश्यते ध्रुवम् ॥ ९९॥
देव ! किमितो विना सन्धानं गमनमस्ति?
यतस्तदास्माकं पश्चात्प्रकोपोऽनेन कर्तव्यः । अपरं च
योऽर्थतत्त्वमविज्ञाय क्रोधस्यैव वशं गतः ।
स तथा तप्यते मूढो ब्राह्मणो नकुलाद्यथा ॥ १००॥
राजाहकथमेतत्?
दूरदर्शी कथयति

कथा ११

अस्त्युज्जयिन्यां माधवो नाम विप्रः । तस्य ब्राह्मणी प्रसूता, बालापत्यस्य रक्षार्थं ब्राह्मणमवस्थाप्य स्थातुं गता । अथ ब्राह्मणाय राज्ञः पार्वणश्राद्धं दातुमाह्वानमागतम् । तच्छ्रुत्वा ब्राह्मणोऽपि सहजदारिद्र्यादचिन्तयत्यदि सत्वरं न गच्छामि, तदान्या कश्चिच्छ्रुत्वा श्राद्धं ग्रहीष्यति । यतः
आदेयस्य प्रदेयस्य कर्तव्यस्य च कर्मणः ।
क्षिप्रमक्रियमाणस्य कालः पिबति तद्रसम् ॥ १०१॥
किन्तु बालाकस्यात्र रक्षको नास्ति । तत्किं करोमि? यातु, चिरकालपालितमिमं नकुलं पुत्रनिर्विशेषं बालकरक्षायां व्यवस्थाप्य गच्छामि । तथा कृत्वा गतः ।
ततस्तेन नकुलेन बालकसमीपमागच्छन्कृष्णसर्पो दृष्टो व्यापाद्य कोपात्खण्डं खण्डं कृत्वा भक्षितश्च ।
ततोऽसौ नकुलो ब्राह्मणमायान्तमवलोक्य रक्तविलिप्तमुखपदः सत्वरमुपगम्य तच्चरणयोर्लुलोठ । ततः स विप्रस्तथाविधं दृष्ट्वा मम बालकोऽनेन खादित इत्यवधार्य नकुलः व्यापादितवान्।
अनन्तरं यावदुपसृत्यापत्यं पश्यति ब्राह्मणस्तावद्बालकः सुस्थः स्वपिति सर्पश्च व्यापादितस्तिष्ठति । ततस्तमुपकारकं नकुलं निरीक्ष्य, भावितचेताः स ब्राह्मणः परं विषादमगमत्।
अतोऽहं ब्रवीमि योऽर्थतत्त्वमविज्ञाय इत्यादि । अपरं च
कामः क्रोधस्तथा लोभो हर्षो मानो मदस्तथा ।

षड्वर्गमुत्सृजेदेनं तस्मिंस्त्यक्ते सुखी नृपः ॥१०२॥
राजाह मन्त्रिन्! एष ते निश्चयः?
मन्त्री ब्रूते एवमेव ।यतः
स्मृतिस्तत्परतार्थेषु वितर्को ज्ञाननिश्चयः ।
दृढता मन्त्रगुप्तिश्च मन्त्रिणः परमो गुणः ॥१०३॥
तथा च
सहसा विदधीत न क्रियां
अविवेकः परमापदां पदम् ।
वृणुते हि विमृश्य कारिणं
गुणलुब्धाः स्वयमेव सम्पदः ॥१०४॥
तद्देव !
यदीदानीमस्मद्वचनं क्रियते, तदा सन्धाय गम्यताम् ।यतः
यद्यप्युपायाश्चत्वारो निर्दिष्टाः सध्यसाधने ।
सङ्ख्यामात्रं फलं तेषां सिद्धिः साम्नि व्यवस्थिता ॥१०५॥
राजाह कथमेवं सत्वरं सम्भाव्यते?
मन्त्री ब्रूते देव ! सत्वरं भविष्यति ।यतः
मृद्घटवत्सुखभेद्यो
दुःसन्धानश्च दुर्जनो भवति ।
सुजनस्तु कनकघटवद्
दुर्भेद्यश्चाशु सन्धेयः ॥१०६॥
अज्ञः सुखमाराध्यः सुखतरमाराध्यते विशेषज्ञः ।
ज्ञानलवदुर्विदग्धं ब्रह्मापि नरं न रञ्जयति ॥१०७॥
कर्मानुमेयाः सर्वत्र परोक्षगुणवृत्तयः ।
तस्मात्परोक्षवृत्तीनां फलैः कर्म विभावयेत्॥१०८॥
राजाह अलमुत्तरोत्तरेण,
यथाभिप्रेतमनुष्ठीयताम् ।एतन्मन्त्रयित्वा गृध्रो महामन्त्री
तत्र यथार्हं कर्तव्यमित्युक्त्वा दुर्गाभ्यन्तरं चलितः ।ततः
प्रणिधिबकेनागत्य राज्ञी हिरण्यगर्भस्य निवेदितं देव !
सन्धिकर्तुं महामन्त्री गृध्रोऽस्मत्समीपमागच्छति ।
राजहंसो ब्रूते मन्त्रिन्! पुनरभिसन्धिना केनचिदत्रागमनम् ।
सर्वज्ञो विहस्याह देव ! न शङ्कास्पदमेतत्।यतोऽसौ महाशयो
दूरदर्शी ।अथवा स्थितिरियं मन्दमतीनां, कदाचिच्छङ्कैव
न क्रियते, कदाचित्सर्वत्र शङ्का ।तथा हि
सरसि बहुशस्ताराच्छायेक्षणात्परिवञ्चितः
कुमुदविटपान्वेषी हंसो निशास्वविचक्षणः ।
न दशति पुनस्ताराशङ्की दिवापि सितोत्पलं

कुहुकचकितो लोकः सत्ये प्यपायमपेक्षते ॥ १०९ ॥
दुर्जनदूषितमनसः सुजनेष्वपि नास्ति विश्वासः ।
बालः पायसदग्धो दध्यपि फूत्कृत्य भक्षयति ॥ ११० ॥
तद्देव ! यथाशक्ति तत्पूजार्थं रत्नोपहारादिसामग्री सुसज्जीक्रियताम् । तथानुष्ठिते सति स गृध्रो दुर्गद्वाराच्चक्रवाकेणोपगम्य, सत्कृत्यानीय राजदर्शनं कारितो दत्तासने चोपविष्टः । चक्रवाक उवाच मन्त्रिन्! युष्मदायत्तं सर्वं स्वेच्छयोपभुज्यतामिदं राज्यम्
राजहंसो ब्रूते एवमेव ।
दूरदर्शी कथयति एवमेवैतत्।
किन्त्विदानीं बहुप्रपञ्चवचनं निष्पर्योजनम् । यतः
लुब्धमर्थेन गृह्णीयात्स्तब्धमञ्जलिकर्मणा ।
मूर्खं छन्दानुरोधेन याथातथ्येन पण्डितम् ॥ १११ ॥
अन्यच्च
सद्भावेन हरेन्मित्रं सम्भ्रमेण तु बान्धवान्।
स्त्रीभृत्यौ दानमानाभ्यां दाक्षिण्येनेतरान्जनान्॥ ११२ ॥
तदिदानीं सन्धातुं गम्यताम् । महाप्रतापश्चित्रवर्णो राजा ।
चक्रवाको ब्रूते यथा सन्धानं कार्यम् । तदप्युच्यताम् ।
राजहंसो ब्रूते कति प्रकाराः सन्धीनां सम्भवन्ति?
गृध्रो ब्रूते कथयामि श्रूयताम्
बलीयसाभियुक्तस्तु नृपो नान्यप्रतिक्रियः ।
आपन्नः सन्धिमन्विच्छेत्कुर्वाणः कालयापनम् ॥ ११३ ॥
कपाल उपहारश्च सन्तानः सङ्गतस्तथा ।
उपन्यासः प्रतीकारः संयोगः पुरुषान्तरः ॥ ११४ ॥
अदृष्टनर आदिष्ट आत्मामिष उपग्रहः ।
परिक्रयस्तथोच्छिन्नस्तथा च परदूषणः ॥ ११५ ॥
स्कन्धोपनेयः सन्धिश्च षोडशः परकीर्तितः ।
इति षोडशकं प्राहुः सन्धिं सन्धिविचक्षणाः ॥ ११६ ॥
कपालसन्धिर्विज्ञेयः केवलं समसन्धिकः ।
सम्प्रदानाद्भवति य उपहारः स उच्यते ॥ ११७ ॥
सन्तानसन्धिर्विज्ञेयो दारिकादानपूर्वकः ।
सद्भिस्तु सङ्गतः सन्धिर्मैत्रीपूर्व उदाहृतः ॥ ११८ ॥
यावदायुःप्रमाणस्तु समानार्थप्रयोजनः ।
सम्पत्तौ वा विपत्तौ वा कारणैर्यो न भिद्यते ॥ ११९ ॥
सङ्गतः सन्धिरेवायं प्रकृष्टत्वात्सुवर्णवत्।
तथान्यैः सन्धिकुशलैः काञ्चनः समुदाहृतः ॥ १२० ॥

आत्मकार्यस्य सिद्धिं तु समुद्दिश्य क्रियेत यः ।
स उपन्यासकुशलैरुपन्यास उदाहृतः ॥१२१॥
मयास्योपकृतं पूर्वं ममाप्येष करिष्यति ।
इति यः क्रियते सन्धिः प्रतीकारः स उच्यते ॥१२२॥
उपकारं करोम्यस्य ममाप्येष करिष्यति ।
अयं चापि प्रतीकारो रामसुगृईवयोरिव ॥१२३॥
एकार्थां सम्यगुद्दिश्य यात्रां यत्र हि गच्छतः ।
सुसंहितप्रयाणस्तु सन्धिः संयोग उच्यते ॥१२४॥
आवयोर्योधमुख्याभ्यां मदर्थः साध्यतामिति ।
यस्मिन्पणः प्रक्रियते स सन्धिः पुरुषान्तरः ॥१२५॥
त्वयैकेन मदीयोऽर्थः सम्प्रसाध्यस्त्वसाविति ।
यत्र शत्रुः पणं कुर्यात्सोऽदृष्टपुरुषः स्मृतः ॥१२६॥
यत्र भूम्येकदेशेन पणेन रिपुरूर्जितः ।
सन्धीयते सन्धिविद्भिः स चादिष्ट उदाहृतः ॥१२७॥
स्वसैन्येन तु सन्धानमात्मादिष्ट उदाहृतः ।
क्रियते प्राणरक्षार्थं सर्वदानादुपग्रहः ॥१२८॥
कोशांशेनार्धकोशेन सर्वकोशेन वा पुनः ।
शिष्टस्य प्रतिरक्षार्थं परिक्रय उदाहृतः ॥१२९॥
भुवां सारवतीनां तु दानादुच्छिन्न उच्यते ।
भूम्युत्थफलदानेन सर्वेण परभूषणः ॥१३०॥
परिच्छिन्नं फलं यत्र प्रतिस्कन्धेन दीयते ।
स्कन्धोपनेयं तं प्राहुः सन्धिं सन्धिविचक्षणाः ॥१३१॥
परस्परोपकारस्तु मैत्री सम्बन्धकस्तथा ।
उपहारश्च विज्ञेयाश्चत्वारश्चैव सन्धयः ॥१३२॥
एक एवोपहारस्तु सन्धिरेतन्मतं हि नः ।
उपहारस्य भेदास्तु सर्वे न्ये मैत्रवर्जिताः ॥१३३॥
अभियोक्ता बली यस्मादलब्ध्वा न निवर्तते ।
उपहारादृते तस्मात्सन्धिरन्यो न विद्यते ॥१३४॥
राजाह भवन्तो
महान्तः पण्डिताश्च । तदत्रास्माकं यथाकार्यमुपदिश्यताम् ।
दूरदर्शी ब्रूते आः किमेवमुच्यते?
आधिव्याधिपरीतापादद्य श्वो वा विनाशिने ।
को हि नाम शरीराय धर्मापेतं समाचरेत्॥१३५॥
जलान्तश्चन्द्रचपलं जीवितं खलु देहिनाम् ।
तथाविधमिति ज्ञात्वा शश्वत्कल्याणमाचरेत्॥१३६॥
वाताभ्रविभ्रममिदं वसुधाधिपत्यं

आपातमात्रमधुरो विषयोपभोगः ।
प्राणास्तृणाग्रजलबिन्दुसमानलोला
धर्मः सखा परमहो परलोकयाने ॥१३७॥
मृगतृष्णासमं वीक्ष्य संसारं क्षणभङ्गुरम् ।
सज्जनैः सङ्गतं कुर्याद्धर्माय च सुखाय च ॥१३८॥
तन्मम संमतेन तदेव क्रियताम् । यतः
अश्वमेधसहस्रं च सत्यं च तुलया धृतम् ।
अश्वमेधसहस्राद्धि सत्यमेव विशिष्यते ॥१३९॥
अतः सत्याभिधानदिव्यपुरःसरमनयोर्भूपालयोः काञ्चनाभिधानः
सन्धिर्विधीयताम् । सर्वज्ञो ब्रूते एवमस्तु । ततो राजहंसेन
राज्ञा वस्त्रालङ्कारोपहारैः स मन्त्री दूरदर्शी पूजितः ।
प्रहृष्टमनाश्चक्रवाकं गृहीत्वा, राज्ञो मयूरस्य संनिधानं
गतः । तत्र चित्रवर्णेन राज्ञा सर्वज्ञो गृध्रवचनाद्
बहुमानदानपुरःसरं सम्भाषितस्तथाविधं सन्धिं
स्वीकृत्य राजहंससमीपं प्रस्थापितः ।
दूरदर्शी ब्रूते देव ! सिद्धं नः समीहितम् ।
इदानीं स्वस्थानमेव विन्ध्याचलं व्यावृत्य प्रतिगम्यताम् ।
अथ सर्वे स्वस्थानं प्राप्य, मनाभिलषितं फलं प्राप्नुवन्निति ।
विष्णुशर्मेनोक्तं अपरं किं कथयामि, तदुच्यताम् ।
राजपुत्रा ऊचुः आर्य ! तव प्रसादात्
सकलराज्यव्यवहाराङ्गं जातम् । ततः सुखिनो भूता वयम् ।
विष्णुशर्मोवाच यद्यप्येवं तथाप्यपरमपीदमस्तु ।
सन्धिः सर्वमहीभुजां विजयिनामस्तु प्रमोदः सदा
सन्तः सन्तु निरापदः सुकृतिनां कीर्तिश्चिरं वर्धताम् ।
नीतिवारविलासिनीव सततं वक्षःस्थले संस्थिता
वक्त्रं चुम्बतु मन्त्रिणामहरहर्भूयान्महानुत्सवः ॥१४०॥
अन्यच्चास्तु
प्रालेयाद्रेः सुतायाः प्रणयनिवसतिश्चन्द्रमौलिः स यावद्
यावल्लक्ष्मीर्मुरारेर्जलद इव तडिन्मानसे विस्फुरन्ती ।
यावत्स्वर्णाचलोऽयं दवदहनसमो यस्य सूर्यः स्फुलिङ्गस्
तावन्नारायणेन प्रचरतु रचितः सङ्ग्रहोऽयं कथानाम् ॥१४१॥
किं च
उर्वीमुद्दामसस्यां जनयतु विसृजन्वासवो वृष्टिमिष्टां
इष्टैस्त्रैविष्टपानां विदधतु विधिवत्प्रीणनं विप्रमुख्याः ।
आकल्पान्तं च भूयात्स्थिरसमुपचिता सङ्गतिः सज्जनानां
निःशेषं

यान्तु शान्तिं पिशुनजनगिरो दुःसहा वज्रलेपाः ॥ १४२॥
अपरं च
श्रीमान्धवलचन्द्रोऽसौ जीयान्माण्डलिको रिपून् ।
येनायं सङ्ग्रहो यत्नाल्लेखयित्वा प्रचारितः ॥ १४३॥

इति हितोपदेशे सन्धिर्नाम चतुर्थः कथासङ्ग्रहः

॥ समाप्तश्चायं हितोपदेशः ॥

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com
Last updated February 16, 2020
http://sanskritdocuments.org